

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ချစ်သူ , မုန်းသူ , ရန်သူ

BURMESE
CLASSIC
.com

မြေစာ
၁၇၆၀

ကြယ်စင်မှူးဝေ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

‘ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း’

သေနတ်သံသုံးချက် ကြားလိုက်ရပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုင်းနေမင်းညီ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။

ဘာလဲ ... ဘာတွေလဲ။ သူတို့နယ်သည် ရှမ်းပြည်နယ် ကွတ်ခိုင်မြို့နယ်ထဲမှာမို့ သည်လိုပဲ တောကြောင်တွေ အခါအခွင့်သင့်ရင် သင့်သလို လက်ခမောင်း ထခတ်တတ်ကြစမြဲ။

ကားလမ်းက ဟိုးအမြင့်မှာရှိပြီး သူက လျှိုမြောင်ထဲမှာ ဆေးမြစ်ရှာနေသည်မို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သေချာမြင်ရသည်တော့ မဟုတ်။

ခန့်မှန်းကြည့်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒါ အကြမ်းဖက်မှု တစ်ခုခုပါပဲ။

ရွှေဝကားစာပေ

စိုင်းနေမင်းညီဟာ အဘည့်ရဲ့ ခိုင်းစေချက်အရ ဆေးမြစ်
တွေ ရှာနေရတာ သည်နေ့ တစ်နေ့လုံးပါပဲ။ ညီမလေးလဝန်း ထုပ်
ပေးလိုက်သည့် ကောက်ညှင်းဆီထမင်းနှင့် အမဲကြော်ကိုစားပြီး သူ
ဆေးမြစ်ရှာနေရသည်။

ညနေစောင်းပြီမို့ ဆေးမြစ်ရှာခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး နေ
မင်းညီ မြင်းကြီးရွှေနှီကို လေချွန်ခေါ်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ
မြက်စားနေသည့် သူ့ရဲ့ အုန်းခွံရောင် မြင်းချောမြင်းလှကြီး ရွှေနှီက
သူ့အပါးသို့ အပြေးကလေး ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ တောင်ခြေလျှိုမြောင်ထဲမှ ရွှေနှီကို အသားကျစီးရင်း
တောလမ်းမှထွက်လာခဲ့တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွေးအတွေ့ ဝိုင်းနေ
သည့် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟ ... ဘာလဲ၊ ညနေက ကြားလိုက်ရတဲ့ သေနတ်သံ
ကြောင့် သေသွားတဲ့အလောင်းလား”

ခွေးအတွေ့က ဘေးမှဝိုင်းနေသလို ကောင်းကင်ယံမှာလည်း
လင်းတတွေ ဝဲလျက်။

စိုင်းနေမင်းညီ ထိုနေရာသို့ ရွှေနှီကို တစ်ဟုန်ထိုး စီးသွား
လိုက်သည်။ လူနာလား၊ လူသေလား။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး အဘ
ည့်၏မြေးပီပီ သူ လူသားတွေကို ကြင်နာ စာနာတတ်ပါသည်။

သူ့မှာ လက်နက်အဖြစ် အမဲလိုက်သေနတ်နှင့် အမဲလိုက်

စားမြောင်တွေပါသလို မှတ်ပြောင်းနှင့်အဆိပ်လူးမြားတွေလည်း ပါ၏။

မြင်းကြီးရွှေနှီ၏ ထွားကျိုင်းရဲရင့်မှုနှင့် သူ့ရဲရင့်မှုတို့ကို မြင်
သည့်အခါ ခွေးအတွေ့ရော လင်းတတွေပါ ထိုနေရာမှ ရှောင်ကြသည်။

စိုင်းနေမင်းညီ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းပြီးလဲကျနေသည့်
လူရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။

“ဟ”

ဆံပင်တွေ တထွေးကြီးနှင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်ကြောင့်
မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်ရပြီး သူ အပြေးလေး သွေးစမ်းလိုက်သည်။

“ဟ ... မသေသေးဘူး၊ သွေးထွက်တော့ တော်တော်
လွန်နေပြီ”

စိုင်းနေမင်းညီ ကိုယ်အောက်ခံစွပ်ကျယ်ကို ဖြဲဆတ်ပြီး မိန်း
ကလေး၏ သွေးထွက်လွန်နေသည့် ဒဏ်ရာပေါ်မှာ စည်းလိုက်သည်။
ပြီးမှ သူမကို ပွေ့ချီပြီး ရွှေနှီပေါ်သို့တင်၏။

“အင်း ရွာက အတော်ဝေးသေးတယ်၊ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ”

သို့သော် သူ မိန်းကလေးကိုတင်ပြီး မြင်းတံဆွဲလာရသည်
သာ။ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးလျှင် သွေးထွက်လွန်မှာ စိုးလို့ပါ။

သည်စဉ် ရွာဘက်မှ မြင်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းစီးလာပြီး သူ့အနား
သို့ ရောက်လာ၏။ သူ့နောက်လိုက်လာသည့် ညီမလေး နန်းလဝန်း
သိ။

၈ ကြယ်စင်များဝေ

“ဝေး အစ်ကို ... နင် ကြာလွန်းလို့ ငါလိုက်လာတာ၊
ဟင် ... သူက ဘယ်သူလဲ”

မြင်းပေါ်မှမိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး လဝန်း အလန့်တကြား
ဖြစ်နေသဖြင့် စိုင်းနေမင်းညီ အတိုချုံးပြီး ရှင်းပြရသည်။

“သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကို
ခွေးအတွေ့၊ လင်းတတွေတောင် စိုင်းနေပြီ။ ငါ အတွေ့ဦးလို့ပေါ့။
နေစမ်းပါဦး ... အဘ အိမ်မှာရှိတယ် မဟုတ်လား။ လူနာက အရေး
ကြီးတယ်”

“ရှိတယ် ... ငါထွက်လာတော့ အဘအိမ်မှာ ရှိတယ်၊ အိမ်
ကို အမြန်ရောက်အောင် သွားကြမယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မိန်းကလေးကို ဖေးမပြီး အိမ်သို့
အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ခေါ်သွားကြသည်။

အခန်း (၂)

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ မြေးရယ်၊ ဒီကလေးမ တော်တော်ကံ
ကောင်းတယ်၊ သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ နှစ်ချက်တောင် ဝင်နေတယ်၊
နှစ်ချက်လုံး သေကွင်းနဲ့ သီသီလေးလွဲတယ်၊ နှလုံးတွေ၊ အသည်း
အဆုတ်တွေ မထိဘူး”

အဘညို့မှာ အစွမ်းထက်သည့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး
တစ်ဦးပီပီ လူနာမိန်းကလေးကို အမြန်ဆုံး ကုသပေးနေပေပြီ။

စိုင်းနေမင်းညီတို့၏ ခြေတံရှည် သစ်လုံးအိမ်ပေါ်မှ မီးလင်းဖို
ကလည်း မီးတွေတောက်လျက်၊ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ဆောင်းအအေးဓာတ်
ကို မီးလင်းဖိုမှ အနွေးဓာတ်ဖြင့် သူတို့ ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

လူနာမိန်းကလေး၏ဘေးမှာ အဘညို့၊ နေမင်းညီနှင့်
လဝန်းသီတို့အပြင် အဘရဲ့မွေးစားသမီး ဒေါ်အဲနန်းပါ ရှိနေကြသည်။

လူနာမိန်းကလေးကတော့ ယခုထိ သတိပြန်လည် မလာ

သေးပါ။ အဘညျကသာ နှစ်ဝင်နေသည့် ကျည်ဆန်များကို ခွဲထုတ်ပြီး သူတိုင်းရင်းဆေးတွေနှင့် အားကြိုးမာန်တက် ကုသပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

စုတ်ပြတ်ပေကျံနေသည့် လူနာမိန်းကလေးကို လဝန်းနှင့် ဒေါ်အဲနန်းတို့က ကြင်နာစွာ သန့်ရှင်းပေးခဲ့ကြသည်။

စိုင်းနေမင်းညီမှာ ကိုယ်ကယ်တင်လာခဲ့သည့် လူနာမလေးမို့ သူများထက် စိုးရိမ်စိတ်က ပို၏။

“အဘ... ကုလို့မှ ရပါဦးမလားဗျာ၊ ကျွန်တော် လင်းတတွေ၊ ခွေးအတွေလက်ထဲက အတင်းကယ်လာခဲ့ရတာ အလကားများ ဖြစ်နေပြီလား”

“ကုလို့ရပါတယ်ကွာ... အဘ အာမခံပါတယ်၊ မင်းလူနာ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်နေတာပါ၊ ဒဏ်ရာကလည်း ပြင်းတယ်၊ မနက်ကျ သတိရလာမှာပါ”

မီးလင်းဖိုဘေးမှာ သူမကို အိပ်ရာပြင်ပေးထားပြီး သူတို့ အားလုံးလည်း မီးလင်းဖိုဘေးမှာပဲ ပတ်ဝိုင်းပြီး အိပ်စောင့်နေကြသည်။ စိုင်းနေမင်းညီကတော့ အိပ်ပင်မအိပ်။ အဘညျကလည်း လူကြီးပီပီ အအိပ်အနေနည်းပါသည်။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် လူနာမလေးကို တစ်ညလုံး စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

လူနာမလေးက မြို့သူပုံစံ။ ဝတ်စားထားတာကအစ မြို့စတိုင်လ်။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောချော၊ အသက်က နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသည့်ပုံ။ သို့သော် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေကလည်း ပွလို့။

ဒီလောက်ငယ်ငယ်ချောချောလေးဟာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေကြောင့် ဒီဘဝကို ရောက်နေရရှာသလဲ။

တစ်ညလုံးလုံး သတိလစ်နေသည့် လူနာမလေးသည် မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကျမှ သတိပြန်ရလာခဲ့၏။ သူ့အနားမှာ အဘညျနှင့် စိုင်းနေမင်းညီ။

ညီမလေးနှင့် အဒေါ်အဲနန်းတို့မှာ ခြံထဲသို့ လိမ္မော်ခူး လက်ဖက်ခူး ထွက်သွားကြချေပြီ။

“အား... ကျွတ် ကျွတ်... အောင်မယ်လေး... ကျွန်မကို မသတ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကို မသတ်ကြပါနဲ့နော်”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အော်မြည်သံလေးက တကယ့်ကို သနားကရုဏာသက်စဖွယ်။ အဘညျမှာ ဆေးဆရာကြီးပီပီ လူနာ၏ လက်ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်အားပေးလျက်...

“သမီး လုံမ... သတိထားကွဲ့၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

မိန်းကလေးမှာ ဒဏ်ရာတွေကတစ်မျိုး၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချား နာကျင်ရှုံ့မဲ့နေရရှာသည်။ အဘညျက သူ့ကို ညွှန်ကြားလိုက်၏။

၁၂ ကြယ်စင်များဝေ

“လူလေး နွားနို့ပူတစ်ခွက် ယူခဲ့၊ လုံမ အားရှိသွားအောင် တိုက်ရမယ်၊ ဆေးလည်း တိုက်ရမယ်”

သူ မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ နွားနို့ပူတစ်ခွက် ယူလာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်အစဉ်က လူနာမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုပျောက်ကင်းအောင်၊ အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ မရှိအောင် လုပ်ရပါမလဲဟုသာ တွေးနေ၏။

“လုံမကို ဖြည်းဖြည်းထူပေး လူလေး၊ နွားနို့နဲ့ ဆေးတိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေရှာမည့် မိန်းကလေးကို ဖိုင်းနေမင်းညီ ညင်သာယုယစွာ ပွေ့ထူပေးလိုက်ပြီး နွားနို့နှင့်ဆေးကို ဝင်အောင်တိုက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် သူကလေး ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားတာလား။ သို့မဟုတ် သတိလစ်သွားပြန်တာလားပင်မသိ။ အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

“အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲထားလိုက်လူလေး၊ ဒဏ်ရာက ပြင်းတာရယ်၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းတာရယ်ကြောင့် သူ ဒီလိုပဲ သတိလစ်နေမှာပါပဲ”

“ကယ်ပါဦးအဘရယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ အသက်ရှင်ပါ့မလားဗျာ”

ရွှေစကားစာပေ

“မပူပါနဲ့ လူလေးရဲ့၊ အဘ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ လူနာတွေတောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ၊ လုံမ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါမယ်အဘ၊ ဒီရက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ပါဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း လူလေး အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့၊ အဘ ဟိုဘက်ရွာကလူနာတွေဆီ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လုံမ သတိရလာတိုင်း နွားနို့တိုက်ပေး၊ အဘထားခဲ့တဲ့ ဆေးကို တိုက်ပေး၊ ညနေကျမှ အနာကိုဆေးထပ်ထည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ ... စိတ်ချပါ”

အဘညို့ မြင်းနှင့် ဆေးအိတ်နှင့် တစ်ဖက်ရွာသို့ ဆေးကုရအောင် ထွက်ခွာသွားလျှင် အိမ်မှာ စိုင်းနေမင်းညီနှင့် လူနာမိန်းကလေးပဲကျန်ခဲ့သည်။

စိုင်းနေမင်းညီတို့ မြေးအဘိုးတွေမှာ လက်ဖက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံတွေရှိပြီး အဘက ဆေးလည်းကုပါသည်။ အဘညို့ ဆေးကုတာ စီးပွားရေးအရ မဟုတ်၊ စေတနာနှင့်ကုသည့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဖြစ်သဖြင့် စေတနာ၏အသီးအပွင့်တွေကလည်း ပဒေသာပင်ရသည့် နှယ်၊ အိမ်မှာ အစားအသောက်သစ်သီးဝလံတွေဆိုတာ အလုံးပယ်။

စိုင်းက မွေးမြူရေးလည်း လုပ်ပါသည်။ နွားနှင့်သိုးတွေ

ရွှေစကားစာပေ

၁၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မွေးတာပါပင်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေလည်းရှိတာမို့ ဒီနေ့တွေမှာ သူ ခြံထဲ မသွားတော့ပါ။ လူနာမိန်းကလေးကိုသာ ဂရုတစိုက် ပြုစု စောင့်ရှောက်ရမည်။

“အား... ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်... အား”

သတိလစ်နေရင်းမှ သူကလေး ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေလျှင် စိုင်း သူကလေး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရပါသည်။

“ဟင်... ကိုယ်တွေပူလို့ပါလား၊ အနာရှိနေကြောင့် ဖျားပြီ ထင်တယ်”

စိုင်းမှာ အဘညှို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့သည့်မြွေပိပိ ဆေးဝါးလည်း နားလည်ပါသည်။ ဆေးမြစ်ရှာရာ၊ ဆေးဖော်ရာ၊ ဆေးကုသရာတွေမှာ သူပဲ အဘကို ကူနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်တွေပူပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ငန်းဖမ်းသလို တွန့်လိမ့်နေသည့် မိန်းကလေးကို သူ ခေါင်းလေးပွေ့ထူပြီး အဖျားကျဆေးတိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးကတော့ ယခုထိ သတိကောင်းစွာရပ်မပေါ်။

“မိန်းကလေး သတိထားမှပေါ့၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့တော့ နော်... အစ်ကိုတို့ရှိတယ်”

သူ အားပေးသည့်စကားကို ကြားသလား၊ မကြားသလား ပင်မသိ။ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည့် မိန်းကလေးသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြီး သတိလစ်သွားလေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၃)

ငါးရက်လုံးလုံး စိုင်းနေမင်းညီ နေ့မအိပ် ညမအိပ်နှင့် ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့်လူနာမလေးသည် ယနေ့တော့ ကောင်းစွာ သတိရလာခဲ့ပေပြီ။

သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း သူမ နီးထလာချိန်မှာ အိမ်တွင် မည်သူမျှ မရှိကြတော့။ အဘကလည်း ဆေးကုထွက်၊ ညီမနှင့် အဒေါ်ကလည်း ခြံထဲသွားကြပေပြီ။

အိမ်မှာ မီးလင်းဖိုနံဘေး စိုင်းနှင့်သူမ။

“ဟင်... ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ အား... သွား၊ သွား”

စိုင်းကို လူဆိုးထင်လို့ပေလား မသိ။ သူမ၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သည့်အသံက ပြာအက်နေသည်။

“ဟာ... ညီမ အထင်မမှားနဲ့၊ အမြင်မမှားပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ညီမကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူပါ၊ ညီမ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးတွေနဲ့ လဲနေလို့

ရွှေစကားစာပေ

၁၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်လို့လား။ ရှင် ရှင် ကျွန်မကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တဲ့လူဆိုပါ။ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းထားတာလဲရှင်၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မယောက်ျားကိုရော ရှင်တို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြပြီလား”

“ဗျာ... ခင်ဗျားယောက်ျား... ဟုတ်လား”

သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် မိန်းကလေး ခေါင်းများထိသွားလေသလား။ ဒီအရွယ်မိန်းကလေးက ယောက်ျားနှင့်ဆိုလို့ စိုင်းနေမင်းညီ အံ့သြနေရစဉ် သူမက မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့သုံးယောက် လာကြတာ၊ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ သူ့အစ်မရယ် သုံးယောက်၊ အရေးကြီးကိစ္စကြောင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတာ၊ နောက် ကားကို လူသုံးယောက်က တားပြီး ခုလို ဓားပြတိုက်တော့တာပါပဲရှင်”

“ဓားပြတိုက်တော့ အားလုံးကို သတ်ပစ်ကြတာလား။ ဘာပစ္စည်းတွေရော ပါသွားလဲ”

“ကျွန်မတို့က ခရီးသွားတွေဆိုတော့ ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ စိန်လော့ကတ်နဲ့ ဆွဲကြိုးရယ်၊ စိန်နားကပ်၊ လက်စွပ်... ဒါပါပဲ”

“ဒီလောက်နဲ့ ဓားပြက မကျေနပ်ဘူးဆိုပါတော့”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၇

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ကျွန်မကို သေနတ်နဲ့ တိုးချိန်တော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ကားလမ်းဘေး ဆင်းပြေးတာ၊ ကျောမှာ သေနတ်နှစ်ချက်မှန်ပြီး ကျွန်မလည်း တောင်စောင်းက ပြုတ်ကျသွားတယ်”

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကရော”

“သူတို့လည်း ဘယ်ဘဝရောက်တယ် မသိဘူးလေ၊ အား... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်... ကျောတွေအောင့်လိုက်တာရှင်၊ ဒါထက် ရှင် လူကောင်းဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဪ... ခက်တော့တာပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကယ်ဆယ်လာတဲ့သူ၊ ကျုပ်အဘက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးမို့ ခင်ဗျားအသက်မသေတာ မှတ်ပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခေါ်လာတော့ သွေးထွက်လွန်နေပြီ၊ လူက ဖြူဖျော့နေတာပဲ၊ ခင်ဗျား သတိလစ်နေတာ ငါးရက်တောင်ရှိပြီ”

“ဟင်... ငါးရက်တောင်”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်းပင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားလျှင် စိုင်းနေမင်းညီ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်မို့ သူ ကိုယ့်စေတနာတွေကို ဘရိပ်အုပ်ရပေမည်။ မလိုလားအပ်သည့် အထင်အမြင်လွဲမှားမှုတွေကို သူ ကာကွယ်ရမည်။

ရွှေစကားစာပေ

၁၈ ကြယ်စင်များဝေ

နောင်တစ်ချိန် သူ့ခင်ပွန်းနှင့် ပြန်တွေ့သည့်အခါ သူမ အပေါ် သံသယတွေ မရှိစေချင်ပါ။

ကြည့်နေရင်းမှပင် သူမ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုရှိုက်နေတော့ စိုင်းနေမင်းညီ နားမလည် ဖြစ်ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား နေကောင်းရင် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားယောက်ျားဆီ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ ... ဒါ ငိုစရာလား။”

စိုင်းနေမင်းညီ ကျွဲမြီးတိုနေရသည်။ ကိုယ်က သူ့ကို စေတ နာနှင့်လည်း ကယ်လာရသေး။ ကိုယ့်ကိုလူဆိုးမပြုလို့ ထင်ရိုထင်၊ ယခုတစ်ဖန် ငိုလိုသိ။

သူမက စိုင်းကို ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြပါ၏။

“ဒီ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင် ... ကျွန်မနဲ့ကိုတင်တို့ လက်ထပ် မယ့်ရက် ကျော်သွားလို့ပါ။ သူ့ခမျာ ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်ယူထားပြီးသား၊ သတို့သမီးက ရောက်မလာတော့ တစ်ယောက်တည်း အရှက်တွေ ကွဲနေမှာစိုးလို့ပါ။”

မျက်ရည်များနှင့် မိန်းကလေး ကြေကွဲနေလျှင် စိုင်းနေမင်း ညီ သံဝေဂ တော်တော်ရသွားသလို၊ မိန်းကလေးကိုလည်း နည်းနည်း အမြင်ကတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားအဖြစ်က ရှေးရာဝေင်တွေထဲက ဝတ်ပန်းသူမိုးလို

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၉

ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောပြမယ်လေ၊ နားထောင် ... ရှေးရှေးတုန်းက တိုင်း ပြည်တစ်ပြည်မှာ ဆင်းရဲသားလင်မယားနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ တစ်နေ့ တော့ သူတို့တိုင်းပြည်ထဲမှာ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပသတဲ့၊ ဒီတော့ သူဆင်းရဲမက နက္ခတ်သဘင်ပွဲမှာ အဝတ်သစ်အစားသစ် ဝတ်ချင်တော့ ဘုရင့်ပန်းဥယျာဉ်မှာရှိတဲ့ ဝတ်ပန်းတွေကို ခိုးခိုင်းသတဲ့၊ ဝတ်ပန်းရည်နဲ့ အဝတ်ကို အရောင်ဆိုးပြီး ပျော်မယ်ပါးမယ်လေ ...”

အဲ ... သူ့ယောက်ျားမကလည်း ရာဇဝတ်သင့်မှာတွေ့၊ ဘာ တွေ့ မတွေ့ဘဲ မယားရဲ့အလိုကျ ဘုရင့်ဥယျာဉ်မှာ ဝတ်ပန်းတွေ သွားခိုးတယ်၊ နောက် ရဲမက်တော်တွေရဲ့ အမိခံရပြီး သူမိုးကို ကားစင် တင်သတ်ဖို့ လုပ်တယ်၊ အဲဒီအခါ သူမိုးဟာ ကိုယ်သေမှာမတွက်ဘဲ သူ့မယားလေး ဝတ်ပန်းရည်ဆိုးတဲ့ အဝတ်မဝတ်ရမှာ၊ နက္ခတ်သဘင်ပွဲ မသွားရမှာကို တွေးပြီး စိတ်သောကရောက်နေခဲ့တယ်တဲ့”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုယ် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတာကို သတိမမူဘဲ တစ်ဖက်မှာ အရှက်ကွဲမှာ သွားပူနေတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဝတ်ပန်းသူမိုးလိုပဲ”

“ဟင် ... ရှင် ရှင် ပြောရက်လိုက်တာ၊ ရှင်ဟာ တကယ့်ကို

ရွှေစကားစာပေ

၂၀ ကြယ်စင်များ

မစာမနာတတ်တဲ့ လူကြမ်းကြီးပဲ”

“ဆောရီး... ကျုပ် မခံနိုင်လွန်းလို့ ပြောမိတာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားဆို၊ အခုကျ လက်တောင်ထပ်ရသေးဘူးတဲ့၊ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ”

“ညှဉ်းပဲ မလုပ်ရသေးတာပါ။ လက်မှတ်ကတော့ ထိုးပြီးပြီ၊ အဲ... လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့မှာပဲ ကိုဇွန်ကတော့ အရေးပေါ် လှမ်းခေါ်လို့ ကွတ်ခိုင်ကို ထွက်လာခဲ့ရတာ”

“ဒါဆို မပေါင်းရသေးဘူးပေါ့”

စိုင်းနေမင်းညီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးမိမှန်းမသိ။ မေးပြီးမှ သူ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ထားမိ၏။ မိန်းကလေးမျက်နှာမှာ အရှက်ကြောင့် ပန်းသွေးရောင်။

“မဖြေချင်နေပါ... ကျုပ်မေးမိတာ ဆောရီးပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး စားပြတိုက်ခံရတာဆို၊ သူတို့ရော သေနတ် ပစ်ခံချင်ခံရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားမတွေ့ဆီရော ရောက်ပြီးပြီလား၊ နာမည်တွေ၊ လိပ်စာတွေရော သိရဲ့လား”

“သိတယ်၊ နာမည်နဲ့လိပ်စာ သူပြောထားတယ်၊ ဦးကျော်ဒင်နဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းသိတဲ့ လိပ်စာက အဲ... ကွတ်ခိုင်ပညာရေးမှူးရုံးရေတဲ့”

“ရပြီ ရပြီ... အကျိုးအကြောင်းသိအောင် ကျုပ် စုံစမ်းပေးမယ်၊ ကဲ... အခုတော့ အားရှိအောင် စွပ်ပြုတ်သောက်လိုက်ဦး”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၁

ပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်၊ ဆေးလည်းလိမ်းရမယ်”

စိုင်းနေမင်းညီ မိန်းကလေးကို စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက် ယူလာပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် တိုက်ပေးရပါ၏။ သူမမှာ လက်ပြင်နှင့် ကျောတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာများရထားသဖြင့် လက်တွေ ကောင်းကောင်းမလှုပ်နိုင်ရှာပေ။

“အားနာလိုက်တာရှင်”

“ရပါတယ်”

“ဒါထက် ရှင့်နာမည်ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဒီမှာရော လူတွေ ရှိသေးလား”

စွပ်ပြုတ်သောက်ရင်း မိန်းကလေးမေးလျှင် စိုင်းနေမင်း ညီ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ထားပြီး ဘာမှ စကားမပြန်ချေ။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ။

သူကောက်ရလာခဲ့သည့် အသက်ကယ်လာခဲ့သည့် ရွှေစင်ရုပ်သည် ပိုင်ရှင်ရှိလို့ပေးလား၊ သို့မဟုတ် သူမက သူ့ယောက်ျားကို အသနားပိုနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို သူမအပေါ် စေတနာတွေ ဗရုနှင့် နေ့မအိပ်ညမအိပ် စောင့်ရှောက်ကြင်နာခဲ့သည့် စေတနာတွေကို စော်ကားခံရလို့ပေးလား မသိ...။

စိုင်းနေမင်းညီ သူမကို စိတ်နာချင်ချင်၊ စေတနာတွေ မယုတ်လျော့ပေမယ့် စကားလက်ဆုံပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ သည်တော့

ရွှေစကားစာပေ

၂၂ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

စွပ်ပြုတ်ကိုသာ တစ်ဖွန်းပြီးတစ်ဖွန်း တိုက်နေလိုက်သည်။ နောက် အဘထားခဲ့သည့်ဆေးကို ဆက်တိုက်သည်။

ဆေးက အနာသက်သာသည့်ဆေးနှင့် ခွန်အားဖြစ်စေသည့် ဆေး။

“ကျွန်မမေးတာ ဖြေပါဦး၊ ရှင့်နာမည်ပြောပါ”

“နောက်တော့ သိလာမှာပေါ့၊ ကျုပ်က ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကလေးကချေတစ်ယောက်ပါ”

ပြောပြီး စိုင်းနေမင်းညီ မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားရာ မိန်းကလေး နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

ငါ့အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘာတွေ စိတ် ဆိုးနေသလဲ။

“မြတ်နိုးယုယ” ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်မတွေးချင်။ သည် အဖြစ်ဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပါပဲ။ လူတွေ သူမကို အမဲလိုက်သလို လိုက်ပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခဲ့ကြပုံက တကယ်ကို သွေးလန့်ချောက် ချားဖွယ်။

ဟိုလူပြောသလိုပဲ ကိုယ့်တို့မောင်နှမရော သေနတ်ပစ်ခံ ရသလား။ ကိုဇွဲမိဘတွေဆီသွားပြီး စုံစမ်းလျှင် ရပေမည်။

လောလောဆယ်တော့ ဒဏ်ရာတွေဗရပွကလည်း နာ၊ လူ ကလည်း အားမရှိသေးသဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ တွေးမနေနိုင်

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၃

တော့ဘဲ မြတ်နိုးယုယ မီးလင်းဖိုလေးနံဘေးမှာ ပြန်လည်အိပ်ပျော် သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၄)

ညဦးချုပ်တော့ မြတ်နိုးယုယ တစ်ခါနီးလာပြန်ခဲ့သည်။ သည် တစ်ခါတော့ သူမ၊ နေရသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှ မီးလင်းဖိုနံဘေး မှာ လူတွေအားလုံး စုံညီနေကြပေပြီ။

အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် များစွာသန်စွမ်းသေးပုံရ သည့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး အဘကပင် အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး ဖူး၏။

“လုံမ ... အဘနာမည်က အဘညိုတဲ့၊ ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်မို့ လုံမရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ကုသကယ်တင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝိတိဖြစ်ရတယ်။ သူက အဘမြေး စိုင်းနေမင်းညို၊ မန္တလေးတက္က သိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးသား၊ သူကလေးကတော့ အဘရဲ့ မြေးမလေး နန်းလဝန်းသီ၊ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျလို့ ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူး”

“အာ ... အဘကလည်း”

ရွှေစကားစာပေ

လဝန်း ရှက်စနိုးနှင့် အဘကို မျက်စောင်းထိုးပေမယ့် အဘ က ဆက်လက်ရှင်းပြမြဲ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာတွေအများကြီး တတ်နေလည်း အပိုပါပဲလေ၊ အိမ်တွင်းမူလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တတ်ပြီး ခြံအလုပ်တွေကို စီမံကွပ်ကဲတတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲ ... သူကတော့ အဘရဲ့မွေးစားသမီး ... အဲနန်းတဲ့၊ မွေးစားသမီးဆိုပေမယ့် တူမကို ပြန်မွေးထားတာမို့ အဘရဲ့တူမသမီး၊ စိုင်းတို့မောင်နှမရဲ့ အဒေါ်ပေါ့”

ရိုးသားကြင်နာတတ်သည့် မျက်နှာများကို ငေးကြည့်ပြီး မြတ်နိုးယုယ အားရှိရပါသည်။ သူတို့အားလုံးဟာ သူမရဲ့ အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေ။ ပြီး သူမကို ကူညီရိုင်းပင်းကြမည့်သူတွေ။

မြတ်နိုးယုယ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရပါသည်။

“သမီးက ရန်ကုန်ကပါ အဘရယ်၊ ဒီကွတ်ခိုင်ကို သမီးရဲ့ ချစ်သူမောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါ။ ဒီကျတော့ ကွတ်ခိုင် မရောက်ခင် လမ်းမှာပဲ ဓားပြတိုက်ခံရပါတယ်၊ နောက် သမီးထွက်ပြေး လို့ ဓားပြတွေက နောက်က သေနတ်ခွဲလှမ်းပစ်ကြတော့ သေနတ် မှန်ပြီး တောင်စောင်းကားလမ်းဘေးကနေ အောက်ကိုထိုးကျရင်း သမီးလည်း သတိလစ်သွားလိုက်တာ အခုမှပဲ ကြည်ကြည်လင်လင် သတိရပါတော့တယ် ...”

အဘတို့ မိသားစုဟာ သမီးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်

ရွှေစကားစာပေ

၂၆ ကြယ်စင်များဝေ

တွေ့ပါပဲရှင်၊ အဘတို့ကျေးဇူးကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

မျက်ရည်များနှင့် သူမ လက်အုပ်ချီရင်းပြောနေလျှင် လဝန်းက သူမအနားသို့ ကပ်ကာ လက်ကလေးများကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ မမရယ်၊ မမ တကယ်ကျေးဇူးတင်ရမှာ အစ်ကိုကို... သိလား။ အစ်ကို တောထဲမှာ ဆေးမြစ်တူးနေရင်း ခွေးအတွေ့၊ လင်းတတွေ ဝိုင်းနေလို့ သွားကြည့်ရင်း မမကို တွေ့လာ၊ ကယ်လာခဲ့တာ”

“အို”

မြတ်နိုးယုယ၏မျက်နှာလေး ပွေးခနဲ ပျက်ကျသွားသည်မှာ သူမ၏သေတွင်းမှ လက်မတင်လေး လွတ်လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြောင့်ပါပဲ။ ကံကောင်းလို့ ငါ မသေခဲ့တာပါလား။

လဝန်းကတော့ အဖြစ်မှန်ကို ဆက်လက်ပြောပြနေခဲ့သည်။

“အစ်ကိုသာ မတွေ့ခဲ့ရင် သွေးသံရဲရဲနဲ့ အစ်မကို ခွေးအတွေ့၊ လင်းတတွေ ဝိုင်းဆွဲမှာပဲ”

“ညီမလေး... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒီကောင်မလေး၊ သူက ငါတို့ကို ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ပြောနေတယ် ထင်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်... ညီမက သူ့ကို ဘယ်လို

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၇

တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတာပါ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတွေ အချေအတင် ပြောနေရစဉ် ဒေါ်အဲနန်းကလည်း သူ့အမြင်နှင့်သူ ဝင်ပြောလေ၏။

“စိုင်းကယ်ခဲ့တာကို အဘကလည်း ရအောင်ကုပေးခဲ့တယ်လေ၊ အဘသာ မရှိရင်၊ အဘသာ ခရီးလွန်နေရင် မိန်းကလေးသေမှာပဲ”

မြတ်နိုးယုယ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကြက်သီးမွေးညင်းထနေရင်း စိုင်းနှင့်အဘကို ကျေးဇူးတင် ကြည်ညိုစွာ ကြည့်မိ၏။

အဘညီက ...

“တကယ်တော့ လုံမရဲ့ ကုသိုလ်ကံတရားကြောင့်ပါလေ၊ သာမန်လူတွေ သေသွားနိုင်တဲ့အဖြစ်မှာ သူ့ကံက ရှိသေးတော့ လူလေးလို ကယ်မယ့်လူနဲ့တွေ့၊ နောက် အသက်ဆက်ပေးမယ့် အဘတို့နဲ့ လာဆုံစည်းကြရတာပေါ့၊ ကဲ လဝန်း... ညစာယူခဲ့ကွယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါး စားလိုက်ကြရအောင်၊ လုံမလည်း ထမင်းစားကြည့်တာပေါ့၊ အဖျားလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒဏ်ရာတွေကတော့ နာတုန်းပဲ အဘရယ်၊ သမီးမှာ အဘတို့ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ တွေးမိတိုင်း အဘနဲ့ကိုစိုင်းကို အရမ်း ဖော်မပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

၂၈ ကြယ်စင်များဝေ

စိုင်း ဘုဆတ်ဆတ်ပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှအောက်သို့ ဆင်းသွားခဲ့လျှင် အဘညီနှင့် လဝန်းတို့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လုံမကို သူပဲ နေမအိပ် ညမအိပ်နဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီးတော့”

မြတ်နိုးယုယ ... စိုင်း ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဝိုးတဝါးတော့ သိသလိုလို။

သူမက သတိရချင်း သူ့ကို လူဆိုးထင်မိလို့လား။ ဒါလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အကြောင်း မသိလို့ဘဲ။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။

နောက် သူမမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တကယ်တော့ မြတ်နိုးယုယကလည်း ကိုယ့်ဘေး ကိုယ်ကာကွယ်သည့်အနေနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းပါပေ။

အင်းလေ ... ကိုဇင်ဆိုသည့် ကျော်ဇင်ဗလနှင့် သူမဟာ လက်မှတ်တော့ထိုးပြီးထားပါပင်။ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်သည့် မနက်မှာပဲ ကွတ်ခိုင်မှ သူ့မိဘများ အရမ်းအရေးကြီးသည့်ကိစ္စရှိလို့ ချက်ချင်း ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကားကို သူ့အစ်မ ဒေါ်သီသီကျော်နှင့် ကိုဇင်တို့ တစ်လှည့်စီ မရပ်မနား မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ လင်မယား အရာတော့ မရောက်ကြ မမြောက်ကြသေး။

အင်း ... ကိုဝိုင်းဟာ သူမကို အပျိုစင်လေးဆိုပြီး ဂရုစိုက်နေ

ရာကနေ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုလို့ ငြိုငြင်သွားတာလား။

စိုင်း၏စေတနာကို မြတ်နိုးယုယ သည်လိုလည်း မစွပ်စွဲချင်ပါပေ။ လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထားမွန်မြတ်လို့ မဟုတ်ပါလား။

သည်စဉ် လဝန်းနှင့်ဒေါ်အဲနန်းတို့ ညစာစားရန် သယ်ဆောင်လာကြပြီး ပြင်ဆင်လိုက်ကြသဖြင့် ညစာစားပွဲက အဆင်သင့်ဖြစ်သွား၏။

သူဌေးအိမ်တွေလို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းတွေနှင့် လျှံလန်မနေပေမယ့် စေတနာထမင်းဝိုင်းလေးက သဘာဝဟင်းလျာများနှင့် မွှေးပျံ့ပူနွေးလျက်။

“ထ လုံမ၊ လဝန်း ... ညည်းအစ်ကိုကို သွားခေါ်ချေ၊ ဧည့်သည်အနေရခက်အောင် မလုပ်နဲ့လို့ ... အဘကမှာတယ် ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

မြတ်နိုးယုယ ကိုယ့်အိမ်ရာပေါ်မှ မနည်းပင် အားတင်းထရသည်။ ကျည်ဆန်တွေကို ကျောမှ ခွဲထုတ်ထားရသည်မို့ ကျောဖြင့် မှအနာက မကျက်သေးပါ။

ဖွဲ့ပျော့တယ်အထင်မစံချင်သဖြင့် မညည်းဘဲ ရှုံ့မဲ့ထရင်း မြတ်နိုး ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။

သူ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် ငါး
ရက်လုံးလုံး နွားနို့၊ ဆေးနှင့် ရေတို့ကို ကြင်နာယုယစွာ တိုက်ကျွေး
ခဲ့သည့်မျက်နှာကို အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုဖြင့် မြတ်နိုး မြင်ယောင်
နေမိသည်။

သူ ... ကိုစိုင်းပဲလေ။ ချောမောခန့်ညားသည့် မျက်နှာဟာ
နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးလိုလို။

ဒါကိုတောင် သတိကောင်းစွာရစဉ်မှာ လူဆိုးနှင့်မှားပြီး
ပြောမိပါသေးရဲ့။

“စား လုံမ ... ဒါ ဂေါ်ရခါးရွက်ကြော်၊ မုန့်လာဥနီရဲ့၊
အရွက်နဲ့ချက်တဲ့ဟင်းချို၊ ဒါက ယုန်သားချက်၊ ဒီမှာတော့ အသီးအ
ရွက်တွေ ပေါတယ်၊ အသားငါး ရှားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူလေးက မွေး
မြူရေးလုပ်တော့ ဟင်းစားရပါတယ်”

သူမအထဲသို့ ခပ်ထည့်ပေးရင်း ထမင်းစတင်စားဖို့ တိုက်
တွန်းပေမယ့် မြတ်နိုး ကိုစိုင်းကို စောင့်နေမိသည်။ သူရောက်လာမှ
...

“သမီးနာမည် မြတ်နိုးယုယပါ အဘ၊ နာမည်ပြောဖို့ မေ့နေ
လို့၊ ရန်ကုန် ရွှေတောင်ကြားမှာနေပါတယ်”

“ဪ ... သမီးက သူဌေးပေါ့၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း
ဆိုတာ သူဌေးတွေမှ နေတာဆို”

“သမီး ဒီလောက်မချမ်းသာပါဘူး၊ မိဘတွေလည်း မရှိတော့
မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ နောက် တိုက်ခန်း
လေးတွေ ငှားစားပါတယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ကုမ္ပဏီတွေ၊ ဘာတွေ မရှိဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူး လဝန်းရယ် ... ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ဪ ... လဝန်းက ရန်ကုန်မှာ ကုမ္ပဏီအလုပ်လေး၊
ဘာလေး လိုချင်လို့ပါ၊ ခြံထဲမှာလုပ်ရတာ ရိုးနေပြီလေ”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ မြတ်နိုးပြန်ရင် လဝန်းတို့ကို ခေါ်
သွားမှာပေါ့၊ ပျော်သလောက်နေလို့ ရပါတယ်”

“မမမြတ်နိုးရဲ့ယောက်ျားက လက်ခံချင်ပါ့မလား”

လဝန်း ထမင်းစားရင်းမှ စကားတွေရှည်နေလျှင် ဖိုင်းနေမင်း
ညီ ကိုယ့်ညီမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဒါကို လဝန်းက
မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူပြောချင်တာပြောလေ၏။

“မမမြတ်နိုးမှာ ယောက်မလည်း ရှိဦးမယ်လေ”

သူမ၏စကားကို နားထောင်ပြီး မြတ်နိုးမျက်နှာလေး ညှိုး
သွားသည်။

“သူတို့မောင်နှမရော ဓားပြတွေက ဘာလုပ်သေးလဲ မသိ
ဘူး၊ ဘုရားသိကြားမလို့ သူတို့မောင်နှမကိုလည်း ကယ်မယ့်သူတွေပါ
စေ”

၃၂ ကြယ်စင်များဝေ

“ဒါထက် မြတ်နိုးနေကောင်းသွားရင် ကွတ်ခိုင်မှာ ကိုဝံ့
မိဘတွေကိုရှာပြီး စုံစမ်းပါရစေ၊ ကိုခိုင်း ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပါဦးနော်”

“ရပါတယ် ... နေကောင်းအောင်သာ ကြိုးစားပါ”

စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပြီး စိုင်း ထမင်းကိုသာ
ငုံစားနေလိုက်သည်။ သူ့အသွင်က မှုန်ကုပ်ကုပ်။ အဘညိုကပင်
ပြေရာပြေကြောင်း ဝင်ပြောလေသည်။

“ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့အမှုကိုလည်း ရဲဌာနမှာ သွားပြီးအမှုဖွင့်ရ၊
စုံစမ်းရမှာပေါ့။ လုံမရဲ့ယောက်ျားနဲ့ ယောက်မတို့အကြောင်းလည်း
စုံစမ်းရမယ်လေ၊ အဘတို့ရွာက ကွတ်ခိုင်နဲ့ ၃-၄ မိုင်လောက်တော့
ဝေးတယ်၊ ကွတ်ခိုင်နားမှာ ဖြစ်သွားတာဆိုရင် မြို့ထဲကလူတွေ သိရင်
သိမှာပေါ့ကွယ် ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်၊ မြတ်နိုးတဲ့ ဓားပြတိုက်ခံရ
တဲ့နေရာက လူလည်းပြတ်၊ ဟိုမနီး သည်မနီးဆိုတော့ ဘယ်သူမှမသိ
လိုက်ကြဘဲ အစပျောက်သွားမှာ စိုးပါတယ်”

“လူတွေသတ်၊ ကားကိုမီးရှို့၊ ချောက်ထဲတွန်းချ ဒီလိုလား၊
ဒီလိုလုပ်တာတွေ လဝန်း အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူး
တယ်”

လဝန်းက ထင်မြင်ချက်တွေဝင်ပေးနေလျှင် စိုင်း မျက်စောင်း
ထိုးရပြန်၏။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၃၃

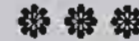
“လဝန်း ... ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ထမင်း
ကို ကောင်းကောင်းစားစမ်း”

သည်တော့မှ ငါးယောက်သား ထမင်းကို အသံတိတ်စား
ဖြစ်ကြတော့သည်။

မြတ်နိုးရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါ၏။

ကိုစိုင်းရယ် ...

ချစ်သူရှိနှင့်တဲ့ ကျွန်မကို ကယ်မိတဲ့အတွက် ရှင် နောင်တ
ရနေသလားကွယ် ...။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၅)

ချစ်သူကိုဖွင့်သတင်းကို စုံစမ်းသိရှိလိုပေမယ့် မြတ်နိုးယုယ
မှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ခဲ့ချေ။ သေနတ်က ရာတွေနှင့် တောင်
စောင်းမလိမ့်ကျခဲ့သည့် ဇက်ရာများကြောင့် လူက အားမပြည့်နိုင်သေး။

အဘညိုတို့မိသားစု၏ ကုသမှု၊ ကြင်နာစာနာမှုတွေကြောင့်
သာ သူမ တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထူလာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်မှာ မိသားစုလေးယောက်ရှိသည့်အနက် အဘညို၊ လ
ဝန်းနှင့် ဒေါ်အေးနန်းတို့က သူမအပေါ် နူးညံ့ချိုသာပြီး စိုင်းတစ်ယောက်
ကတော့ အမြဲနှုတ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဂရုမစိုက်တာလည်း မဟုတ်။ သို့သော်
သူ့အသွင်က ဒူးရင်းသီး၊ နာနတ်သီးတွေလိုပဲ။

မြတ်နိုး။ အဘညိုတို့အိမ်မှာ သောင်တင်နေရတာ နှစ်ပတ်
ပင်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ယခုဆိုရင်တော့ ကိုဇွန်အကြောင်းတွေ သွားစုံစမ်းမယ်ဆို
ဖြစ်လောက်ပါရဲ့။ ညကတည်းက အရေးဆိုထားမှ မနက်မှာ အဆင်

ပြေလိမ့်မည်။

ညစာထမင်းစိုင်းမှာ လူစုံတက်စုံရှိတုန်း မြတ်နိုးယုယ ...
အဘညိုကို ဦးတည်ပြီး ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

“အဘ ... သမီး အနာတွေလည်း သက်သာပါပြီ၊ မနက်
ဖြန် အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ ကွတ်ခိုင်မြို့ထဲကို သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

စိုင်း၏ မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် မြတ်နိုး သူ့ကို ဝမ်းနည်း
စွာ ငေးကြည့်မိသည်။ မြင့်မားသောအရပ်၊ လှပကျစ်လျစ်သော ဗလ
နှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသည့်စိုင်း။ မျက်နှာကျက်လည်း
မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေ တောက်ပထင်လင်းပြီး နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်
ခမ်းထူထူ၊ အမွှေးအမျှင်တွေ ရိတ်သင်ထားပုံကြောင့် စိမ်းနေသည့်
မျက်နှာက တစ်မျိုးခုံညားနေသေး၏။

မြတ်နိုးရဲ့ချစ်သူ ကိုဇွန်ကတော့ မိန်းမချောချောလေသူ။
ဗလတွေတာတွေလည်း မရှိ။ သို့ပေမယ့် လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။
ခပ်နုနုနှင့် ချောသူပေါ့။ ရုပ်ချောပြီး အပြောကောင်းသည့်ကိုဇွန်ဟာ
အခွဲအနွဲ၊ အယုအယလည်း ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် မြတ်နိုးကို အိပ်
ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားနိုင်သူ။

စိုင်းအပြောကို မြတ်နိုး တိုးတိတ်စွာ ဖြေရှင်းရပါသည်။
“ကိုဇွန်အကြောင်း သိချင်လို့ပေါ့ စိုင်းရယ်၊ သူတို့မောင်နှမ

၃၆ ကြယ်စင်များဝေ

သေသလား၊ ရှင်သလားလည်း သိချင်တယ်။ သူ့မိဘတွေကိုလည်း ကူညီချင်ပါတယ်။ မြတ်နိုးတို့ ထွက်လာခဲ့ရတာ သူ့မိဘတွေရဲ့ “အရေးကြီးသည်၊ အမြန်လော” ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့်လေ”

“ကျုပ် စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဓားပြတိုက်ခံရလောက်တဲ့ နေရာအနီးတစ်ဝိုက်လည်း စုံစမ်းပြီးပြီ”

“ဘာ... ဘာတွေ ထူးခြားသလဲဟင်၊ လူနာတွေ ဘာတွေ ဆေးရုံတင်ထားရတာတွေ သတင်းကြားလား”

“မကြားရဘူး... ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး”

စိုင်းနေမင်းညီမှာ သူမ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် နှစ်ပတ်အတွင်း ကွတ်ခိုင်အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ကွတ်ခိုင်မြို့ထဲမှာပါ စုံစမ်းပြီးပေပြီ။

သည်အဖြစ်ဟာ တစ်ခုခုလွဲမှားနေသလိုလို ဘာတွေ ဘယ်လိုလွဲချော်နေသည်တော့ မသိ။ သတင်းက အစအနပင် စုံစမ်းလို့မရ။

“အို... ကိုဇင်တို့မောင်နှမတွေ အသတ်များခံလိုက်ရပြီလားရှင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မလို ကယ်မယ့်သူမတွေ့ဘဲ ခွေးအစာလင်းတစာတွေများ မိသွားကြပြီလားပဲရှင်”

ပြောရင်းမှ မြတ်နိုးယုယ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့လျှင် စိုင်းနေမင်းညီက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေပြီး ကျန်သူများကတော့ ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ကြ၏။

“တိတ်ပါ မမရယ်... လဝန်းထင်တာကတော့ သူတို့

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ... မုန်းသူ... ရန်သူ... ၃၇

လွတ်သွားကြတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ မမ ရန်ကုန်ကို လှမ်းဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား၊ သူတို့ ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် လုံမရယ်၊ အဘလည်း အဲလိုပဲထင်တယ်၊ လူဆိုတာ အပျက်ဘက်ကချည်း မတွေ့ခဲ့ကွဲ့၊ အကောင်းဘက်ကလည်း တွေးကြည့်ရသေးတယ်”

“ထမင်းဝိုင်းမှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ထားလိုက်ကြပါဦးကွယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ကဲ... ထမင်းစားလိုက်ကြပါဦး”

ဒေါ်အဲနန်း၏စကားကို နားထောင်လိုက်ကြပြီး အားလုံးပင် ထမင်းကို ဝင်သရွေ့စားလိုက်ရ၏။ စားသောက်ပြီးမှ စကားဆက်ကြသည်။

“သားကလည်း လုံမနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိထားတာရှိရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပြလိုက်ပါကွယ်၊ အဘထင်တာတော့ လူလေး ဒီကိစ္စတွေစုံစမ်းပြီးပြီ ဖြစ်ရမယ်”

သည်တော့မှ စိုင်းနေမင်းညီ ခေါင်းကို လေးပင်စွာညှိတ်ပြီး သူသိသမျှသတင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သူပြောပြကတည်းက ဦးကျော်ဒင်နဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းသီ၊ ကွတ်ခိုင်ပညာရေးမှူးရုံးရှေ့ဆိုတာလည်း စုံစမ်းပြီးပြီ၊ အဲဒီနာမည်နဲ့လင်မယား ရှာမတွေ့ဘူး၊ နာမည်တူတွေရှိပေမယ့် လင်မယား မဟုတ်ဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

၃၈ ကြယ်စင်များဝေ

မြတ်နိုးယုယမှာ စိုင်းနေမင်းညီပြောနေတာတွေကို နားမလည်။

“ဘာ... ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲရှင်၊ ကိုစိုင်းကရော သေသေချာချာ ရှာရဲ့လားဟင်၊ ဟိုဒင်း...”

“ဘာမှ ဟိုဒင်းမနေနဲ့၊ ကျုပ်က ဒီနယ်သား၊ ကွတ်ခိုင်မှာ အထက်တန်းအောင်တဲ့အထိ နေလာခဲ့တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ နာမည်နဲ့လိပ်စာသာ မှန်ပါစေ... ကျုပ် မရှာနိုင်တာ မရှိဘူး”

“ဒါ ဒါဆို သူတို့ပြောတဲ့ နာမည်တွေက”

“ဟုတ်တယ်... နာမည်အမှားကြီးတွေ၊ မရှိတဲ့နာမည်တွေ၊ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ အိမ်ထောင်စုဇယားတွေပါ ကျုပ်တောင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင်”

မြတ်နိုးယုယ ဘာတွေ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရစဉ် အဘညိုကပင် တွေးတွေးဆဆနှင့်

“လုံမရဲ့လူတွေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီကိုလှမ်းပြီး ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ချင် ဆက်သွယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လုံမ နေကောင်းတော့မှ လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်စုံစမ်းလိုက်ပေါ့”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၃၉

စိုင်းနေမင်းကလည်း ခပ်ထန်ထန်ရုပ်နှင့် အကြံပေး၏။

“အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးကြီး၊ အဲဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ သတင်းက လုံးဝနစ်မြုပ်နေတယ်၊ သူတို့ပေးထားတဲ့ နာမည်တွေလည်း အဲဒီရပ်ကွက်မှာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကျန်းမာတော့မှ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းကြည့်စေချင်တယ်”

“တိတ်တဆိတ်... ဟုတ်လား ကိုစိုင်း”

“အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးကြီးမို့ပါ၊ ပုံမှန်အကြောင်းတရားမဟုတ်ဘူးထင်လို့”

မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ဝိုင်းပတ်ထိုင်နေကြရင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အကြံပေးနေသမျှ မြတ်နိုးယုယ နားထောင်လက်ခံနေရလေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၆)

တစ်လပြည့်သည့်နေ့မှာတော့ မြတ်နိုးယုယ အတော်ပင် ကျန်းမာနေခဲ့ပေပြီ။ မျက်နှာမှာ ပွန်းရာရှရာတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် အဘညီ၏ ဆေးစွမ်းကြောင့် ယခုအခါ ပျောက်ကင်းခဲ့ပေပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဒဏ်ရာများကြောင့် လူက တစ်ခါတစ်ခါ နာကျင်ထုံခဲတတ်ပေမယ့် ပျောက်ကင်းပြီဟု ပြောလို့ရပါ၏။

သည်အခါ မြတ်နိုးယုယရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးရှိခဲ့သည့် ချစ်သူသတင်းကို စတင်ရှာဖွေစုံစမ်းပေတော့မည်။

အဘညီနှင့်စိုင်းပြောသည့်အတိုင်း သည်နယ်မှာ အစမြှုပ် နေသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပဲ သူမ သွားရောက်စုံစမ်းရပါတော့မည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ငှက်မလေး ဌာနေသို့ ပြန်တော့မည်။

သို့သော် သူမအဖြစ်က ဘာမှန်းမသိ။ ကျန်းမာရေးကလည်း တစ်ယောက်တည်း သွားလာလှုပ်ရှားရန် မလွယ်သေးသည်မို့ မြတ်နိုး

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၄၁

ယုယ အဘထံ ခွင့်တောင်းကာ စိုင်းနှင့်လဝန်းတို့မောင်နှမကို ရန်ကုန်သို့ ထည့်လိုက်ဖို့ အရေးဆိုရသည်။

“အဘ ... သမီးမှာ ကိစ္စတွေရှိသေးလို့ ရန်ကုန်ပြန်ပါရစေ၊ အဘနဲ့ကိုစိုင်းတို့ မောင်နှမတွေ၊ အဒေါ်အနန်းရဲ့စေတနာတွေကိုလည်း မြတ်နိုး တစ်သက်လုံး အမှန်ရနေမှာပါ”

“ညော်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ခွဲခွာရစမြဲပဲလေ၊ လုံမရဲ့ အရေးကိစ္စတွေအားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေလို့ အဘ ဆုတောင်းပါတယ်”

“အဲ ... ဆုတောင်းရုံနဲ့မပြီးဘူး အဘ၊ မြတ်နိုးအဆင်ပြေဖို့ စိုင်းနဲ့လဝန်းတို့မောင်နှမကို မြတ်နိုးနဲ့ ထည့်ပေးပါ။ မြတ်နိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ထည့်ပေးပါအဘ၊ သူတို့လည်း ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးတာပေါ့”

မြတ်နိုး လေးစားစွာခွင့်ပန်လျှင် လဝန်းမှာ ဝမ်းသာအားရ နှင့်ဖြစ်နေပြီး စိုင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည်။

“အဘလည်း တွေးမိပါတယ်လေ၊ လုံမကို စိတ်မချတဲ့အတွက် လူလေးကို လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့ပါ။ အဲ ... လူလေးတစ်ယောက်တည်း ပို့ပြန်တော့လည်း မသင့်တော်တဲ့အတွက် လဝန်းကိုပါ ထည့်ရတော့မှာပေါ့”

“ကူညီပါ အဘရယ်၊ မြတ်နိုးက အခုအခါ ကျန်းမာရေးက

၄၂ ကြယ်ဆင်များဝေ

လည်း ချို့တဲ့နေတော့ ကိုစိုင်းတို့မောင်နှမကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ အဘကတော့ အဒေါ်အဲဒီနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် နေလို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်... အဘက ကျန်းမာတာပဲ၊ လုံမရဲ့အရေး ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ အဆင်ပြေပြီဆိုတော့မှ လူလေးတို့မောင်နှမ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ်၊ မြတ်နိုးကို အခုလို စေတနာ တွေအများကြီးထားတဲ့ အဘတို့မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးကို မြတ်နိုး တစ် သက်လုံး သိတတ်နားလည်နေမှာပါ။ အဘဟာ မြတ်နိုးရဲ့ တကယ့် သွေးသားရင်းချာပါပဲ”

မနက်ကို ခရီးထွက်ခွာဖို့အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီး အိပ်ချိန်ကျသောအခါ မြတ်နိုးနှင့်လဝန်းက ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား ကြပြီး အဘနှင့်စိုင်းကတော့ မီးလင်းဖိုအနီးမှာပင် အိပ်ကြသည်။

မနက်ဖြန်တော့ စိုင်းနေမင်းညီအတွက် ဘဝစာမျက်နှာတစ်ခု အသစ်ဖွင့်ရပေဦးမည်။

အခန်း (၇)

မြတ်နိုးယုယ၊ စိုင်းနေမင်းညီနှင့် လဝန်းတို့ ခရီးစထွက်ခဲ့ပေ ပြီ။

မြတ်နိုးယုယမှာ နဂိုက သူဌေးသမီး၊ သူဌေးမလေး ဖြစ်ခဲ့ပေ မယ့် ယခုကျ သေကောင်ပေါင်းလဲဒဏ်ရာများကို ခံစားခဲ့ရခြင်း၊ တောမှာ တစ်လလောက် ဖြစ်သလိုနေခဲ့၊ စားခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့် ရုပ်က ဝင်းပပေါ်ထွက်မနေနိုင်ရှာ။

ဥပမာဆိုရလျှင် ကောင်းကင်မှ ငွေလကို တိမ်ညိုတွေ အဖုံး ခံနေရသည့်နယ်။

စိုင်းနေမင်းညီကတော့ နဂိုကတည်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်း နေလာခဲ့သူပီပီ အရိုင်းအလှက အထင်းသား။

မြင့်မားလှပသည့်ရုပ်က ခပ်ထန်ထန်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ယောက်ျားပီသသည့်ရုပ်မှာ အသားက ကြေးနီရောင်၊ ပင်ကိုဖြူရသည့်

အသားမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ရောသမမွေ့ထားသဖြင့် ကြေးနီ
ရောင်ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးများ တောက်ပပြီး နှာတံပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းက
ပိပိရီရီ ထူထူထဲထဲ၊ အမွှေးအမျှင်တွေကို ရိတ်လိုက်လို့ပါပဲ။ မဟုတ်
လျှင် လူဆိုးလို့ ထင်လိုက်ချင်စရာ။

လဝန်းကတော့ ရှမ်း-ဗမာကပြားမလေးပီပီ အချောတွင်
အယဉ်ဆင့်လျက်။ နှလုံးသားဖြူစင်နူးညံ့သူပီပီ ဝင်းပသည့် အလှက
အေးအေးမြမြ။

မျက်နှာကျလှလှလေးမှာ မျက်ခုံးတန်းလေးနှင့် မျက်လုံး
က ထူးထူးခြားခြား။ အသားကပန်းရောင်လှသည့်အဖြူ၊ နှုတ်ခမ်း
လေး ရဲရဲ၊ နှာတံလေးလှလှနှင့် တကယ့်ချစ်စရာ ရှမ်းမလေးပါပဲ။

ကွတ်ခိုင်-မန္တလေးကားပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာရင်း ရှေ့
ခရီးစဉ်ကို မြတ်နိုးတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကျွန်မ ခရီးထွက်လာတော့ အိမ်မှာ အဖော်ကောင်မလေး
နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ သူတို့နဲ့ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ တိုက်ကိုပိတ်
ပြီး သူတို့ကို ခွင့်ပေးခဲ့တာ”

“ဒါဆို တိုက်ကပိတ်လျက်သားပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကိုစိုင်း၊ အင်း... ကျွန်မသာ ကိုစိုင်းနဲ့မတွေ့
ခဲ့ရင် ဒီတိုက်တွေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အလကားဖြစ်ကုန်တော့မှာနော်။

တွေ့ကြည့်ရင် တုန်လှုပ်လွန်းလို့ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ချင်တယ်”

“မတွေ့ပါနဲ့တော့ မမရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်သာ ရှုပါ။
ကိုယ်လည်း သေတွင်းက လွတ်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒါထက် မမရဲ့တိုက်ခန်း
တံခါးသော့တွေ ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး၊ ကားထဲက မမအိတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွယ်... ဖျက်ဝင်ရတော့မှာပေါ့”

လဝန်းနှင့်မြတ်နိုးတို့ စကားပြောနေကြစဉ် စိုင်းနေမင်း
ကတော့ မရေရာသည့် အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်လျက်။

မြတ်နိုးယုယဆိုသည့် မိန်းမချောလေးရဲ့ချစ်သူ အဲ...
ယောက်ျားဟာ သေသလား၊ ရှင်သလား၊ သူကတော့ သည်အဖြစ်
အပျက်ကို ယုတ္တိမရှိဟု ထင်သည်။

ကွတ်ခိုင်မြို့ကို အပ်ကျတာတောင် သိအောင် ကျွမ်းကျင်
သည့်သူဟာ မြတ်နိုးရဲ့ယောက်ျားမတွေ့ကို လုံးဝရှာမတွေ့၊ ရှာမတွေ့တာ
ဟာ မရှိလို့ပေါ့။

နောက် ဓားပြတိုက်ခံရသည်သာဆိုသည်... အဲဒီနေရာ
တစ်ဝိုက်မှာ ဘာမှစုံစမ်းလို့မရ။

တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေသလိုလို။

အင်းလေ... ငါတို့မောင်နှမရဲ့တာဝန်က မြတ်နိုးကို ခလုတ်
မထိ ဆူးမပြီရအောင် စောင့်ရှောက်ပြီး သူ့နေရာသူပြန်ပို့ဖို့ပါပဲ။

၄၆ ကြယ်စင်များဝေ

သည်လိုတွေးမိတော့ စိုင်းရင်ထဲ စူးခနဲ နာကျင်မိသည်။
သူမဟာ မစားကောင်းသည့် အသီးလေးပေမယ့် ငြိတွယ်မိသည့်
နှလုံးသားကို သူ ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်ရမှာလဲ။

မန္တလေးရောက်တော့ သူတို့ရန်ကုန်ကားကို ဆက်စီးကြ
ပြန်သည်။ ရန်ကုန်ကို မိုးလင်းခါနီးမှရောက်မည်မို့ အတော်ပါပဲ။

ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် မြတ်နိုးက ဦးဆောင်သူဖြစ်သွား
သည်။ ရှမ်းမောင်နှမက သူမ၏နောက်လိုက်။

“တက္ကစီငှားပြီး ကျွန်မတို့သွားကြမယ်၊ အင်း... တိုက်က
တော့ ပိတ်ထားတာကြာလို့ မှီစော်နံနေမလားဘဲ”

ရန်ကုန်မြေနှင်းလိုက်ရလို့လား၊ ချစ်သူသတင်းကို ရှာဖွေ
တွေ့ရှိတော့မည်မို့လား မသိ... မြတ်နိုးယုယ၏အသွင်က အထူးပင်
ဖျတ်လတ် လတ်ဆတ်လို့ နေသည်။

လဝန်းမှာလည်း ခမ်းနားလှပသည့် ရန်ကုန်မြို့၏ ရှုခင်း
များကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောလို့မဆုံး၊ စိုင်းကပင်
လဝန်းလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး သတိပေး အသိပေးနေရသည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၄၇

“လဝန်း... နင့်ပုံစံက အရမ်းကို တောပုံပေါက်နေပြီ၊
သတိလေးများလည်း ထားပါဦး၊ နင်ကလည်းဟာ မန္တလေးလည်း
စည်တာပါပဲ၊ ဘယ်မှမရောက်ဖူးတာကျလို့”

“အင်းပါ အစ်ကိုကလည်း... လဝန်းက မန္တလေးလည်း
ရောက်မှမရောက်ဖူးတာ။ မန္တလေးတုန်းကလည်း ငေးခဲ့၊ အံ့ဩခဲ့
တာပဲလေ”

“ဘာ အံ့ဩစရာရှိလဲဟာ... ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ကြည့်ခဲ့ရ
သားပဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တက္ကစီပေါ်မှာ စကားတွေ အချေ
အတင်ပြောနေရာမှ စိုင်းနေမင်းညီ မြတ်နိုးကို မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကိုဇင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ဘာမှ
မဖြစ်ရင် သူ့နေရာပြန်ရောက်နေရောပေါ့”

“အင်းလေ... ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့၊ ကိုဇင်
ဘေးမသိရန်မခတ် သူ့အိမ်သူပြန်ရောက်နေပါစေ၊ သူ့နေတာ မြတ်နိုး
တို့လမ်းထဲမှာပဲ၊ အခန်းငှားနေတာ”

“သူ့အစ်မနဲ့ နေတာလား”

“သူ့အစ်မက တစ်လတစ်ခါလောက်ပဲ ရောက်လာတယ်၊
အမြဲ အတူမနေဘူး”

သုံးယောက်သား စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး မကြာမီ

ရွှေစကားစာပေ

မြတ်နိုးယုယနေသည့် ရွှေတောင်ကြားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာပင် မြတ်နိုး ကိုဇင်နေခဲ့သည့် တိုက်ခန်းသို့လှမ်းကြည့်တော့ လူသစ်တွေရောက်နေတာ တွေ့၏။

ဆင်းမေးရကောင်းမည်လား။ သို့သော် တက္ကစီက သူမပြောသည့်လိပ်စာသို့သာ ဦးတည်သွားလာနေသဖြင့် မြတ်နိုးယုယပြီးမှ လိုက်စုံစမ်းဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

ကိုယ့်အိမ်ရောက်မှ ခြံသော့ အိမ်သော့တွေဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းကာ ကိုဇင်သတင်းကို စုံစမ်းတော့မည်။

လဝန်းတို့မောင် နမလည်း ခရီးပန်းလှပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်ပေမယ့် ကိုစိုင်းတို့ကို အနားယူစေရဦးမည်။

“တက္ကစီ ရပြီ ရပြီ ... ရပ် ရပ်တော့၊ ဒီမှာပဲ ရပ်တော့”

ကိုယ့်တိုက်ရှေ့ထိအောင် မမောင်းခိုင်းတော့ဘဲ မြတ်နိုးတက္ကစီကိုရပ်ခိုင်းကာ အထုပ်အပိုးများကို ချလိုက်သည်။ အထုပ်အပိုးဆိုတာလည်း ကိုစိုင်းနှင့်လဝန်းတို့၏ ကျောပိုးအိတ်နှစ်လုံးသာ။ သူမမှာ အထုပ်အပိုးပင်မပါ။

“လမ်းက ကားဝင်ရနည်းနည်းကျပ်လို့ ခြေလျင်ဆက်လျှောက်သွားကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ... လဝန်းတို့ကို အားမနာပါနဲ့”

“ဟော ... ဟိုမှာ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ “မေတ္တာရိပ်ငြိမ်” ဆိုတာ မမတို့တိုက်ပေါ့”

လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မြတ်နိုးယုယ ရှင်းပြနေစဉ် မျက်စိအားကောင်းသည့် လဝန်းက လှမ်းကြည့်ဖတ်လိုက်၏။

“အကြင်နာရိပ်ငြိမ်ပါ မမရဲ့၊ မေတ္တာရိပ်ငြိမ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”

မြတ်နိုးယုယ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခြံရှေ့မှာ တွေ့ရပ်နေစဉ် တိုက်တံခါးတွေဖွင့်ပြီး တိုက်ထဲမှာ လူရိပ်မြင်သဖြင့် စိုင်းတို့မောင်နှမကို လက်ရိပ်ပြကာ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူတွေ တိုက်ထဲရောက်နေသလဲ။

သူမတို့ခြံဝင်းက အုတ်တံတိုင်းရင်ဆိုင်လောက်ရှိသည်မို့ အပြင်သို့ ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ချေ။

“ဟင်”

ပွင့်နေသည့်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မြတ်နိုးယုယ မျက်စိတွေပြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး အသည်းအူ ပြောင်းပြန်အလှန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

မျက်စိအမြင်မှားတာလားဟု မြတ်နိုး မျက်စိပွတ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ မျက်စိမမှားပါ။ ဟုတ်ပါသည်။

မြင်ကွင်းကတော့ ပက်စက်သည်။ သူမရဲ့ချစ်သူ (သို့မဟုတ်) လက်ထပ်ပြီးသည့်ခင်ပွန်းကိုစင်နှင့် သူမမဆိုသူ သိသိကျော်တို့ ရင်ချင်းဟပ်၊ မျက်နှာချင်းအပ်ကာ နမ်းစုပ်၊ အချစ်နာလန်ထနေကြသည့် မြင်ကွင်း။

သူမခေါင်းထဲ ဗိုက်ခနဲဖြစ်ရသည်မှာ သူမ အညာခံလိုက်ရလို့ပါပဲ။ ကိုစင်နှင့်သီသီကျော်ဟာ မောင်နှမ မဟုတ်။ ဒါ ... ဒါဆို အဖြစ်အပျက်အားလုံးဟာ ရိုးသားရဲ့လား။

ဘယ်အရာတွေက စပြီးလွဲမှား မှားယွင်းနေကြသလဲ။

သည်စဉ် တိုက်ထဲမှ နောက်ထပ်လူငယ်ယောက် ထွက်လာသဖြင့် မြတ်နိုး ထပ်မံအံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ သူကတော့ သူမတို့ကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သည့် လူသုံးယောက်ထဲမှ သူမကို သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်ခဲ့သည့်လူ။

သူမ မျက်စိမမှားပါ။ သေချာပါသည်။ ထိုလူဟာ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိပြီး ရုပ်က လူမိုက်ရုပ်နှင့်။

သူမ ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်စဉ်က မြင်ခဲ့တာ လည်ပင်းမှာ စာနီကွက်။

ဘယ်လိုမှ လူမှားစရာမရှိသည့် အမှတ်အသား။

မြတ်နိုးယူယူ အခြေအနေကို စိပ်စားမိလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်တော့ဘဲ ခူးများညွှတ်ခွေကျသွားခဲ့လျှင် သူမကို

အရိပ်အခြည်ကြည့်နေသည့် စိုင်းက အလျင်အမြန်ပင် ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ခင်ဗျား ဘာမြင်လိုက်ရလို့လဲ”

“ပြန် ... ပြန်ကြစို့၊ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ထွက်ရမယ်”

စိုင်း ဘာမှမေးမြန်းမနေတော့ပါ။ မြတ်နိုးယူယူကို ကောက်ပွေ့လိုက်ပြီး ထိုတိုက်ရှေ့မှ အလျင်အမြန် ခွာလိုက်သည်။

သူဟာ အကင်းပါးသူမို့ တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေသည့် လဝန်းကို မျက်စိပြတားဆီးလိုက်ပြီး စိုင်း လမ်းသွယ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ မြတ်နိုး ... ကွတ်ခိုင်ပြန်ကြမှာလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ နေဦး ကိုစိုင်း ... တက္ကစီတစ်စီးငှားလိုက်”

မြတ်နိုး၏အမိန့်အတိုင်း စိုင်း တက္ကစီတစ်စီးငှားလိုက်ပြီး အားလုံးတက်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ခင်ဗျ”

မြတ်နိုး လိပ်စာတစ်ခု ရွတ်ပြလိုက်လေသည်။

အခန်း (၈)

ကျောက်မြောင်းထဲမှ လုံးချင်းအိမ်လေးတစ်အိမ်။
သည်အိမ်လေးမှာ အစောင့်အဖြစ် ဦးကြီးရွှေကို ထားရှိသည်။
ဦးကြီးရွှေဆိုတာ မြတ်နိုးတို့မိဘများလက်ထက်ကတည်းက လူယုံ
တော်။

အိမ်ဆိုပေမယ့် တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လေးဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။
သူမတို့ရောက်သွားသည့်အခါ ဦးကြီးရွှေမယျာ ကြက်သေ
သေလျက် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက် ...

“မမလေးရေ ... အမျှ အမျှ အမျှ”

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ဖြစ်
နေသဖြင့် မြတ်နိုးယုယ ဦးကြီးရွှေကို ပိတ်အော်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဦးကြီးရွှေကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မြတ်
နိုးကို တစ္ဆေသရဲမှတ်လို့လား”

“တစ္ဆေသရဲ ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် မမလေး မဟုတ်
တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

မြတ်နိုးယုယ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး အလိုမကျဖြစ်နေသော်
လည်း ကိုစိုင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

ဦးကြီးရွှေက သူတို့ကို ယခုထိ ခြံတံခါးဖွင့်မပေးချေ။

“ကဲ ဦးကြီး ... ဒီကအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပါဦး၊
လောလောဆယ် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပါ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးလည်း
ကျွန်တော်တို့ ဓားပြတိုက်လို့မရပါဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေနဲ့ ဘေး
အိမ်တွေမှာလည်း လူတွေနဲ့ပါ။ ဒီလောက် အကြောက်မကြီးပါနဲ့၊
မြတ်နိုးမျက်နှာတော့ ထောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဆိုတော့မှ ဦးကြီးရွှေ သူတို့ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။
အိမ်ထဲတော့ မခေါ်သေး။ ခြံထဲတွင်ပင် ခုံတန်းလေးများမှာ ထိုင်ကြ
ရသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး အခြေအနေတွေ”

မြတ်နိုးမှာ ဒေါသတွေ မျိုသိပ်ထားရ၏။ ယခုအခါ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းမှုတွေ မရှိတော့ဘဲ သူမ အလှည့်စားခံ၊ အလုပ်ကြံခံရသည်
ကိုသာ တန့်နွံတွေးပြီး ခံပြင်းနေလေ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က မမလေး ခရီးထွက်သွားပြီး
သုံးရက်ကြာတော့ သတင်းဆိုးကြီး ကြားရတယ်၊ မမလေး ကွတ်ခိုက်မှာ

စားပြအသတ်ခံရလို့ သေပြီဆိုပြီး မမလေးနဲ့လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကိုကိုင်ထားတဲ့ အကောင်တစ်ကောင် ပေါ်လာခဲ့တယ်”

‘တောက်’

မြတ်နိုးယုယမှာ ကျောချမှ စားပြမှန်းသိ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်သည့် ကျော်စင်ဗလအား မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးကြီးမှန်း ယခုမှ သိရလေ၏။

“နောက်တော့ မမလေးရဲ့တိုက်ကြီးပေါ် အခန့်သားတက်နေပြီး မမလေးအတွက် သက်ပျောက်ဆွမ်းကျွေး၊ သပိတ်သွပ်၊ အလှူအတန်းတွေလုပ်၊ သတင်းစာမှာ ကွယ်လွန်သူမြတ်နိုးယုယ အတွက် ချစ်ခင်ပွန်းမှ အမျှဝေပါ၏တွေ့ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းတွေ လျှောက်ထည့်၊ မမလေးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စာရင်းအတိုင်း လက်ထပ်စာချုပ်ကိုပြပြီး လျှောက်မွှေလိုက်တာ ...။

ဒါထက် ဒီဟာ မမလေးအစစ် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ယုံကြည်အောင် တစ်ခုခု သက်သေပြပါဦး မမလေးရယ်၊ မမလေးအစစ်က မှန်ဥနေအောင်ချောပြီး နုဖပ်လှပနေသလောက် အခုမမလေးက ရုပ်လည်းကြမ်းသွား၊ လူကလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီး အသွေးအမွှေးတွေပါ ပြောင်းသွားသလိုပဲ”

ဦးကြီးရွှေအသွင်က မြတ်နိုးယုယအတွက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံ။ သို့သော် ယခု သူ့မျက်မှောက်ရှေ့မှ မြတ်နိုးကိုလည်း သူ့မမ

လေးလို့ မယုံနိုင်သည့်အသွင်။

စိုင်းနှင့်လဲဝန်းကတော့ ဦးကြီးရွှေကိုသာ အကဲခတ်လျက်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်၊ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် သူ့ရုပ်က သစ္စာရှိမည့်အသွင်။

မြတ်နိုးယုယ မချီပြီးနှင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ သူမ၏လက်မောင်းရင်းမှာရှိသည့် အမာရွတ်လေးကို လှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... မမလေး”

သည်အမာရွတ်လေးဟာ သူမငယ်ငယ်က ဦးကြီးရွှေ ထိန်းရင်း ခွေးကိုက်ခံခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာ။ ဦးကြီးရွှေမှာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း မမလေးအပေါ် ယုံကြည်သွားပြီး ရင်ထုမနာလည်း ဖြစ်ရပါ၏။

မျက်ချင်းပင် တိုက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူမတို့ကို အထဲသို့ ဝင်စေသည်။ ဦးကြီးရွှေကတော့ ခြံထောင့်ရှိ အစောင့်အိမ်ကလေးမှာ နေသူ။

“ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနဲ့များ ကြုံခဲ့ရတာလဲ မမလေးရယ်”

လိုက်လှဲဝမ်းနည်းနေသည့် ဦးကြီးရွှေကို မြတ်နိုးယုယ သူမ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အတိုချုံး ရှင်းပြရ၏။

“ကျွန်မ အစကထင်တာက တကယ်စားပြတိုက်ခံရတယ်

၅၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှတ်တာ။ ခုမှ လုပ်ကြံခံရမှန်းသိတယ်။ ကျွန်မ တော်တော်အတုပဲ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ညွှတ်ကွင်းမှာ အမိခံရအောင်၊ သုံးစား
မရအောင် ဖြစ်ခဲ့တာ အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ကဲ... အခု ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

စိုင်းနေမင်းညီ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမေးလိုက်လျှင် မြတ်နိုး
ကလည်း ဒေါသနှင့်ဖြေလိုက်သည်။

“အခု ကျွန်မ မသေဘဲ ရှင်နေမှပဲ။ သူတို့ ဟန်ဆောင်
မောင်နှမကို အိမ်ပေါ်ကကန်ချပြီး ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ကျွန်မ ပြန်
ယူမှာပေါ့”

ဦးကြီးရွှေကလည်း တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောပါ၏။

“အဲဒီလောက်တော့ မလွယ်လောက်ဘူး မမလေး။ မမ
လေးက ဒဏ်ရာတွေရ၊ ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့တော့ အရင်က မမလေးနဲ့
သိပ်မတူတော့ဘူး။ သူတို့က မမလေးကို သေစာရင်းသွင်းပြီး လက်
ထပ်စာချုပ်နဲ့ အပိုင်လုပ်ထားခဲ့ကြပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်မက ဒီလိုပဲ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ရမှာ
လား။ သူတို့ မတရားလုပ်တာကို ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား”

မြတ်နိုးယုယ မခံမရပ်နိုင်တွေဖြစ်ပြီး ကျားမလေးလို ဒေါသ
တွေ တချောင်းချောင်းထွက်နေလျှင် လဝန်းကလည်း ဝင်ပြီး ချော
မော့ဖျောင်းဖျသည်။

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၅၇

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ မမရဲ့... သူတို့က ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်ခဲ့တော့ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ပြီး သူတို့ကိုလှည့်စား အနိုင်
ယူရမှာပေါ့”

စိုင်းနေမင်းညီနှင့် ဦးကြီးရွှေကလည်း ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... သူတို့ကို ကိုယ်လည်း ပြန်ပြီး
လှည့်စားရမယ်။ အနိုင်ယူရမယ်။ ကိုယ်ခံစားရသလို သူတို့ကိုလည်း
တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြန်ဒုက္ခပေးရမယ်”

မြတ်နိုးယုယ တွေ့ပြီးစဉ်းစားနေမိသည်။ သူမက နဂါးအမြီး
ကို မပိုင်ဘဲ သွားဆွဲလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဒုက္ခထပ်ရောက်ဦးမည် ထင်သည်။

ယခုနေ သူမ ကျော်ဇင်ဗလရှေ့မှာ သွားပြီး ဘွားခနဲ ပေါ်
ကြည့်ပါလား။

လွမ်းချင်းတွေဆို ငိုပြီး သူ့မယားအဖြစ် ပြန်လည်သိမ်းပိုက်
ပြီးမှ တစ်နည်းနည်းနှင့် ရှင်းပစ်ချင်ပစ်ပေမည်။

အတွေးနှင့်ပင် မြတ်နိုးယုယ အော်ဂလီဆန်သွားမိ၏။ တစ်
ချိန်က မသိလို့ ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် ယခုအခါ သူဟာ မြတ်နိုးရဲ့ရန်သူ။
အလွန်အင်မတန် မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရလွန်းသည့်သူ။

“လူယုတ်မာ ... လူကောက်ကျစ် ... သင်းကို ပြန်ပြီး
ကလဲ့စားချေရမယ်”

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး မြတ်နိုး နာကြည်း

မှန်းတီးနေလျှင် စိုင်းနှင့်လဝန်းမှာ သူမကို ကရုဏာသက်နေမိကြသည်။

အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာခဲ့၊ လုပ်ကြံခဲ့သည့် လူဆိုးကြီးမို့ မြတ်နိုး... ကျော်ဇင်ဗလကို အရမ်းနာကြည်းပေလိမ့်မည်။

သည်စဉ် လဝန်းက ဦးကြီးရွှေကို မေးလိုက်၏။

“ဦးလေး အဲဒီလူက မမပစ္စည်းတွေ လိုက်သိမ်းပြီး ဒီအိမ်ကျဘာလို့လာမသိမ်းလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို မြတ်နိုးကပင် ဖြေပါသည်။

“ဒီအိမ်ရှိတာ သူမသိဘူးလေ၊ ကျန်တဲ့တိုက်တွေ ဘာတွေကတော့ သူက အကြံသမားမို့ မမနဲ့တွဲနေတဲ့ အချိန်အတွင်း အားလုံးလိုက်ပြီး ထဲထဲဝင်ဝင်သိအောင် လုပ်ထားတာ၊ ခုမှ စေ့စေ့တွေးကြည့်ရေးရေးပေါ်ဆိုသလို သူ့အကြံအစည်တွေကို သိရတယ်၊ လူလို့တောင် ခေါ်ဖို့မကောင်းတဲ့ လူ့အန္တ လူ့ငန္တာ၊ ရာဇဝင်ထဲက သူ့ခိုးကိုမေတ္တာရှိမိတဲ့ သူဌေးသမီးလိုပဲ ... မမကတော့ သူ့ကို ပိုင်းလုံး လူသတ်သမားမှန်းမသိတော့ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးမှန်း သိပေမယ့် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့မိတယ်”

မျက်ရည်တွေက ရင်နာ ဒေါသဖြစ် နာကြည်းလွန်းလို့ပါ။

စိုင်းနေမင်းညီ သူမ ဒီလောက်ပေါက်ကွဲခံစားနေရတော့မကြည့်ရက်တော့ပါ။

“ကဲ မြတ်နိုး ... ခင်ဗျားစိတ်တွေ လျော့လိုက်တော့၊ ဒေါသကြောင့် အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေရပြီ၊ ခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်တာပြော၊ ကျုပ်တို့အားလုံး လိုက်နာလုပ်ဆောင်ပေးပါမယ်လို့ လုံးဝကတိပေးတယ်”

ယခုမှ မြတ်နိုး ... စိုင်းနေမင်းညီကို တစ်ခိုင်းစီပြန်ကြည့်မိပါသည်။

အို ... သူဟာ ငါ့ရဲ့အသက်သခင်၊ ငါ့ရဲ့ဒုတိယဖန်ဆင်းရှင်ပါလား။

ကျော်ဇင်ဗလကြောင့် ငှေဆုံးရတော့မယ့် ငါ့ကို အသက်ကယ်ခဲ့တယ်၊ ငါလိုရာ ဖြည့်စွမ်းပေးမယ့်သူ။

အရင်က ချစ်သူကိုဇင်ကိုသာ အချိန်ပြည့် သတိရနေသဖြင့် အမြင်တွေ ဝေဝါးခဲ့သမျှ ယခုကျ ယောက်ျားပီသပြီး ချောမောတည်ကြည်သည့် သူ့ရှုပ်သွင်ကို မြတ်နိုးမြင်မိလိုက်ပေပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုင်းရယ်၊ ကိုစိုင်းကျေးဇူးတွေ မြတ်နိုးအပေါ်မှာ အရမ်းများနေပါပြီ”

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကဲ ... ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဦးကြီးရွှေက သူကြားရသည့်သတင်းများကို ဆက်လက်ပြောပြနေခဲ့သည်။

“သင်းက မမလေးရဲ့တိုက်ခန်းတွေအားလုံးကို တစ်ခုချင်း
ရောင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ခန်းဂရုန်စာချုပ်တွေ၊
အရောင်းအဝယ်လုပ်ထားခဲ့တဲ့ စာချုပ်တွေက မမလေးရဲ့ မီးခံသေတ္တာ
ထဲမှာ ရှိနေတော့ မီးခံသေတ္တာကို သူ လုံးဝဖွင့်လို့မရ ဖြစ်နေတယ်
လေ”

“ဟုတ်ပြီ”

စောစောက ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးပျက်စီးကုန်မှာ စိုးရိမ်
နေမိသည့် မြတ်နိုးမှာ ယခုမှပင် သည်အချက်ကို စဉ်းစားမိပြီး တော်
တော်ပျော်ရွှင်သွားမိ၏။ စိတ်လည်းအေးရ၏။

သူမ၏မီးခံသေတ္တာက ဂျာမဏီမှ မှာယူထားသည့် တကယ့်
မီးခံသေတ္တာ။ ထုထည်ကောင်းသလောက် ဖွင့်သည့်စနစ်ကလည်း
သူမမှတစ်ပါး မည်သူမျှ ဖွင့်လို့မရ။

လျှို့ဝှက်နံပါတ်များက သူမသေသွားလျှင် မည်သူမျှ ဖွင့်
လို့ရမှာ မဟုတ်တော့။

“တော်ပါသေးရဲ့... သည်အချက်ကို ကျွန်မမှေ့သွားတယ်၊
ဒါဆို ကျွန်မရဲ့တိုက်ခန်းတွေ၊ ကားတွေကို သူရောင်းစားလို့ ဘယ်ရ
မလဲ၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်မရဲ့ ဘဏ်စာအုပ်၊ ချက်စာအုပ်
တွေလည်း မီးခံသေတ္တာထဲမှာပဲလေ ...”

ကျော်ဇင်ဗလတော့ တော်တော် ဒေါသထွက်နေမှာပဲ၊

လက်ထပ်စာချုပ်ပြပြီး ရှုပ်ချင်တဲ့ကောင်တော့ ထိပြီ”

မြတ်နိုး၏မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်နေတော့ ဝိုင်းတို့မောင်နှမ
နှင့် ဦးကြီးရွှေလည်း စိတ်ချမ်းသာနေကြရသည်။ လဝန်းက အစား
ပုတ်သည့် ရှမ်းလေးပီပီ ဗိုက်ကိုပွတ်ပြီး ...

“မမ ... နေ့လယ် တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ လဝန်းတော့
ဆာပြီ၊ ထမင်းချက်ကြမယ်၊ စားကြမယ်လေ”

သည်တော့မှ အားလုံးပင် ထမင်းစားရမုန်းသိလာကြပြီး
မြတ်နိုးက အိမ်ရှင်ပီပီ စားသောက်ရေးအတွက် စီစဉ်ဖို့ လုပ်ရသည်။

“ဒီအိမ်မှာ အစစအရာရာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ ကဲ ...
လဝန်းနဲ့မမက အားလုံးစားဖို့ အမြန်ဆုံး သွားပြီးစီစဉ်ကြမယ်”

“ကျုပ်လည်းပါမယ်၊ ဝိုင်းလုပ်ကြမှ မြန်မယ်လေ”

စိုင်း၊ လဝန်းနှင့် မြတ်နိုးတို့ မီးဖိုဘက်သို့ သွားကြပြီး ဝိုင်း
ဝန်းချက်ပြုတ်လိုက်ကြ၏။

မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းဝိုင်းလေး ပေါ်
လာပြီး လေးယောက်သား အားပါးတရ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၉)

သည်တိုက်လေးမှာ အိပ်ခန်းတွေ ရေချိုးခန်း၊ ဧည့်ခန်းတို့နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံတည်ရှိသည်။

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီ ယူထား လိုက်ကြပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းများကို နေရာချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာ ပြန်ဆုံလိုက်ကြသည်။

မြတ်နိုးမှာ သူဌေးမလေးပေမယ့် လောလောဆယ် သူမ မှာ ဘာမျှမရှိချေ။ သူမကိုယ်မှာ လက်ဝတ်လက်စားလည်း မရှိ၊ ယုတ်စွအဆုံး ရုပ်ရည်သည်ပင် အရင်မြတ်နိုးယုယလို မှုန်ဥမနေ တော့ပေ။

တောင်စောင်းမှ လိမ့်ကျခဲ့တုန်းက ထိခိုက်ခဲ့သည့် ပွန်းရာ ပဲ့ရာ၊ နောက် သေနတ်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် ကိုယ်ဟန်ကအစ စမတ် မကျသေး။

ရွှေစကားစာပေ

မျက်နှာကလည်း အကောင်းစားဆေးဝါးတို့နှင့် အမာရွတ် ပျောက်အောင် ချောမွတ်အောင် အချိန်ယူကုသရပဦးမည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း သူမ အကြံရကျပ်နေ သည်မှာ ငွေကြေးကိစ္စပါပဲ။

ကွတ်ခိုင်မှလာခဲ့စဉ်က စိုင်းတို့မောင်နှမယူလာခဲ့သည့် ငွေ ကြေးလေးများမှာလည်း ခပ်ပါးပါးပဲ ကျန်တော့သည်။

စိုင်းက မြတ်နိုးအခက်တွေ့နေတာကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မြတ်နိုး ... ငွေမရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတာလား။ ကျုပ်မှာ အမေပေးထားခဲ့တဲ့ တစ်ကျပ်ခွဲသားဆွဲကြိုးပါလာတယ်။ ပေါင်ချင် ပေါင်၊ ရောင်းချင်ရောင်း ... ကြိုက်သလိုလုပ်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ စိုင်းကလည်း မြတ်နိုးမှာ ဘဏ်အပ် ငွေတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ ချက်စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံး မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာကြောင့် ခက်နေတာ၊ ထမင်းပွဲမြင်နေရဲ့နဲ့ မစားရတဲ့ ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်နေရပြီ”

သည်အခါ လဝန်းက တခံကျပွတ္တိုဉာဏ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အကြံ ပေးလိုက်သည်။

“မမမြတ်နိုးကို အဲဒီလူတွေမြင်ရင် မှတ်မိပါ့မလား။ သူတို့က အသေလုပ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဧဝံဧဝါဖြစ်နေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မမ

ရွှေစကားစာပေ

မြတ်နိုးက မြတ်နိုးယုယရဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲအဖြစ်နဲ့ အဲဒီအိမ်ပေါ်
စဉ်းသည်တက်လုပ်လေ၊ ပြီးမှ လည်သလို မီးခံသေတ္တာ ခိုးဖွင့်ပေါ့”
လဝန်းပေးသည့်အကြံကြောင့် မြတ်နိုး၏မျက်နှာလေး ဝင်း
ခနဲ လက်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... လဝန်းက အရမ်းတော်တာ
ပဲ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးတတ်တယ်”

“ဟင် မမကလည်း ... လဝန်းက အကောင်းလည်း အကြံ
ပေးရသေးတယ်”

စိုင်းနေမင်းညီကတော့ ထိုအကြံကို သဘောတူချင်ပုံမရ။
သူ့အတွေးက တစ်မျိုး။

“မြတ်နိုး ... လဝန်းက အရှုံးမို့ အရှုံးအကြံပေးတာကို
အဟုတ်ထင်မနေနဲ့၊ ကျော်စင်ဗလရိပ်မိသွားလို့ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်အသတ်ခံနေရဦးမယ်၊ မြတ်နိုးကို လုံးဝစိတ်မချဘူး”

“ဪ ခိုင်းရယ် ... မြတ်နိုးကလည်း တစ်ယောက်တည်း
မသွားဘူးလေ၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း သူတို့မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်
ထားမယ်၊ ရှင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ ဝင်တာက
ပိုအဆင်ပြေမယ်”

စိုင်းက ပခုံးတွန့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခါပြလိုက်သည်။

“သူတို့က လက်ခံဦးမှကိုး၊ လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ်လို့

ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်”

“စိုင်းကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပါပြီ၊ ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ အဲ ... သူတို့က ယောက်ျားလေးပါရင်သာ လက်မခံ
ရှိရမယ်၊ မိန်းကလေးတွေဆိုရင်တော့ လက်ခံမှာပါ၊ လဝန်းက မိန်းမ
ချောလေးပဲ၊ ပြီး ထူပိန်းပိန်းရှင်ကလေးဆိုတော့ သူတို့ နှင်လို့ရမယ်
ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့”

“အာ ... မမကလည်း လဝန်းကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ... မမရှိတယ်၊ မမရင်ထဲမှာ ကျော်စင်
ဗလနဲ့ သီသီကျော်ကို အရမ်းမုန်းတယ်၊ အရမ်းစာကြည်းတယ်၊ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီး ပညာပေးရမှ၊ ကလေးစားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊
ဒီတော့ သူတို့ကို အယုံသွင်းနိုင်ဖို့ တို့နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြစို့”

မြတ်နိုးယုယ တက်ကြွစွာ အစီအစဉ်တွေဆွဲနေလျှင် စိုင်းမှာ
ဘယ်နေရာက ပါဝင်ရပါမလဲဟုသာ တွေးနေရ၏။

“မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်က အိမ်ထဲရောက်အောင် အကြံ
အစဉ်တွေ သုံးပြီးဝင်မယ်၊ စိုင်းက အချိန်အခြေသန်ကြည့်နေပေါ့၊ မြတ်
နိုးတို့ အကူအညီလိုရင် ချက်ချင်းပေးနိုင်အောင်”

“ဘာလဲ ... ကျုပ်က တိုက်ရရမှာ ထိုင်စောင့်နေရမှာလား”

သူ့ကို ခွဲချန်ထားခဲ့ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှား
မည်ဆိုလို့ စိုင်း ကျွဲမြုံတိုနေရလျှင် မြတ်နိုးက တစ်ခပ်ရယ်လေ၏။

၆၆ ကြယ်စင်များဝေ

“စိုင်းကလည်း ကလေးလေးကျလို့ အဲ ... မြတ်နိုးတဲ့ တိုက်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ လူမနေတဲ့ခြံတစ်ခု ရှိတယ်။ ခြံပိုင်ရှင်က နိုင်ငံခြားမှာ”

“ကိုယ်က အဲဒီခြံမှာ ခိုးနေရမှာလား”

စိုင်း အင်္ဂါတူးမေးလိုက်ပေမယ့် ကျုပ် ကျုပ်လို့ ပြောနေရာ မှ ကိုယ်ဖြစ်သွားတာကို မြတ်နိုး သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် စိုင်းရဲ့၊ အဲဒီခြံထဲမှာ အိမ်သေးသေးလေး တစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီမှာ နေပေါ့ ... ရပါတယ်”

“တော်ကြာ သူများခြံထဲ ခိုးဝင်နေမှုနဲ့ သာသိယရောက်နေ ပါဦးမယ်”

“မရောက်ပါဘူး ... မြတ်နိုးတာဝန် ထားလိုက်၊ မြတ်နိုး တို့ကလည်း စိုင်းကို အိမ်ထဲရောက်အောင် ကြံဦးဖန်ဦးမှာပါ။ ရုပ်ဖျက် ပြီးတော့ ဝင်သင့်ဝင်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မြတ်နိုးရယ်”

စိုင်း မသက်သာနှင့် မြတ်နိုးကို ကြည့်နေမိပေမယ့် လဝန်း ကတော့ တက်တက်ကြွကြွ။

“မမ ... လဝန်းတို့ ဘယ်တော့သွားကြမလဲ၊ လဝန်းလေ ကိုယ့်မမကို အသေလုပ်ကြံလိုက်တဲ့ကောင်တွေကို ဒုက္ခပေးချင်လိုက် တာ လက်ကိုယားနေတာပဲ”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၆၇

“မမက ပိုပြီးလက်ယားတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်ဇင် ဗလက အကင်းပါးတယ်နော်၊ လူယုတ်မာပီပီ လူက ပါးပါးလေးရယ်”
လဝန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောပေမယ့် စိုင်း မနေသာ။ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်။

“မင်းပဲ အစက သိပ်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

မြတ်နိုး ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ အတန်ကြာမှ အလွန်ခံပြင်း ကြေကွဲသောရုပ်နှင့် ...

“စိုင်းရယ် ... အစကတော့ မြတ်နိုး အချစ်တွေနဲ့ စုံလုံး ကန်းနေခဲ့တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုသတ်မယ့်လက်တွေကို တယုတ်ယ တွဲခဲ့၊ စုံမက်မိခဲ့တယ်၊ ယောက်ျားပိုင်းလုံး၊ သားသတ်မုဆိုးကို အဟုတ် ကြီးထင်ခဲ့မိတယ်၊ မသိလို့ မှားခဲ့၊ မိုက်ခဲ့မိတာပါ”

“အို ... အခုလည်း သူကသာ မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ အသနား ခံရင် မင်း ပြန်ချစ်ဦးမှာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက မိန်းမတွေကို ပက်ပက်စက်စက် ရှုတ်ချပြစ်တင်ခဲ့တာ”

စိုင်း ရင်ပူနေမိတာ မြတ်နိုး ကျော်ဇင်ဗလကို ပြန်ချစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါပဲ၊ လဝန်းကတော့ သူ့အစ်ကိုစကားတွေအတွက် မြတ်နိုးကို အားနာနေလေ၏။

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း မမက ကျော်ဇင်ဗလကို ဘီလူး ကြီးမှန်း သိနေပါပြီဆိုမှ ... တော်ပါတော့၊ ကဲ ... ကောင်းသော

ရွှေစကားစာပေ

၆၈ ကြယ်စင်မှူဝေ

စကားတွေပဲ ပြောကြပါ။ ရန်လိုတဲ့စကား၊ ရန်လုပ်တဲ့စကားတွေကို မပြောကြပါနဲ့။

လဝန်းဖျန်ဖြေပေးတော့မှ မြတ်နိုးမျက်နှာလေး ကြည်လင် လာခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း စိုင်း သူမကို တောင်းပန်ရသည်သာ။

“ဆောရီး မြတ်နိုး... ကိုယ် စိုးရိမ်လို့ပါ။ မင်းဟာ ကိုယ် အသက်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးမို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် စိုင်းရယ်၊ မြတ်နိုးဟာ ရှင်ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့တာပါ”

သုံးယောက်သား ကြည်နူးစွာ ငြိမ်သက်နေကြရာမှ နောက် ဆုံး... မြတ်နိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မြတ်နိုးနဲ့လဝန်း အဲဒီအိမ်ထဲကို ရောက်အောင် ဝင်ကြမယ်၊ စိုင်းက နောက်သက်ကာမို့ထဲမှာ ခိုနေ၊ လိုက်ရင် အချက် ပေးမယ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသေးသေးလေးနဲ့ သုံးချက် ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်ပြမယ်”

“သည်ထိတ်ရင်ဖို ဆန်လိုက်တာ မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ်တော့ မင်းတို့ကို အဲဒီအိမ်ထဲဝင်မှာ လုံးဝ စိတ်မချဘူး၊ အပြင်ကနေ ဒုက္ခ ပေးချင်တာပေါ့”

“စိုင်း၊ နားမလည်ပါဘူး။ ဓလောဓလာထယ် မြတ်နိုးတို့မှာ သုံးစရာ၊ စွဲစရာတောင် မရှိဘူးလေ၊ ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေ၊ စာချပ်တွေ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၆၉

အားလုံး အိမ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ”

“သော့ကရော”

“မြတ်နိုး အိမ်ထဲမှာပဲ ဂုဏ်ထားတယ်လေ၊ အဲဒီကိစ္စလေး အဆင်ပြေရင် အိမ်မှာ ဆက်မနေပါဘူး စိုင်းရယ်၊ ကတိပေးပါတယ်”

မြတ်နိုး စိုင်း၏ မခွဲနိုင်မခွာရက် စိတ်မချလက်မချ ဖြစ်နေ သည့်စိတ်ကို နားလည်ပါသည်။ လူရိုးကြီး၏ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုသည့် နတ်ဆိုးလေး ဝင်ရောက်မွှေနှောက်နေပေပြီ။

စိုင်းမှာ သက်ပြင်းတွင်တွင်ချရင်း အီလည်လည်။

“ကဲပါလေ ... မြတ်နိုးတို့မှာလည်း သုံးယောက်တောင် ရှိတာမို့ ကျော်စင်ဗလတို့သုံးယောက်ကို လုံးဝကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

“ကိုယ့်ကျောက ဒဏ်ရာလေးတွေလည်း သတိရလိုက် ဦးနော်၊ ခုတောင် မြတ်နိုးလမ်းလျှောက်တာ ခပ်ကုန်းကုန်းရယ်”

မြတ်နိုး စိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်လျှင် သုံးယောက်သား မချီပြီးလေးတွေနှင့်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၁၀)

“တောက် ... ခုမှ ထိပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်နေတဲ့ ကိန်း ရောက်နေတယ်။ တိုက်ခန်းတွေရောင်းစားဖို့ကျတော့လည်း စာချုပ်တွေ၊ ဂရန်တွေမရှိ၊ သုံးစရာငွေကျတော့လည်း မရှိ၊ ဒီမီးခံ သေတ္တာကြီးထဲမှာတော့ ရတနာတွေ၊ စာချုပ်တွေ ရှိမှာပဲ”

အကြင်နာရှိပ်ငြိမ်၏ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကျော်ဇင်ဗလနှင့် သီသီကျော်။

သူတော်ချင်းချင်း သီတင်းလွေလွေ။

ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး။

ကျော်ဇင်ဗလက မင်းသားတစ်ယောက်လို နုညက်ချောမွေ့ သလို သီသီကျော်ကလည်း မယ်စကြဝဠာတစ်ယောက်လို ကိုယ်လုံး ဖြောင့်ဖြောင့်လှလှနှင့်။ မျက်နှာကလည်း ချောတာပါပဲ။ ကြာများများ နှင့် ကြာရှည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပေမယ့် အစိတ်လောက်ထင်ရ၏။

ရွှေစကားစာပေ

အသုံးအဖြုန်းကြီးပြီး အပျော်အပါးမက်ကြတာချင်းလည်း ဆတူ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြတာ မျိုး မဟုတ်ပေမယ့် လစ်ဗင်းတူလဲသား ခေါ်မလား။ တိတ်တိတ်ညှား နေသည့် လင်မယားလို့ပင် ခေါ်လေမလား။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသည်းစွဲကြတာတော့အမှန်။

“ကျော်ကလည်းကွာ ... အခုလည်း တိုက်ခန်းလခတွေ နည်းလား။ တိုက်ခန်းကိုးခန်းက ရတဲ့ငွေတင် နည်းသလား။ ဒီလောက် ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ ဟိုဒင်း ... တစ်နေ့ကို ရွှေတစ်ဥပေးတဲ့ ငန်းကို ရထားသလိုပေါ့”

“ဟာ ... မမ မသိပါဘူး။ ဒီငွေလေးနဲ့ ဘာသွားလုပ်မလဲဗျ။ နိုက်ကလပ်တက်ဖို့၊ ပျော်ဖို့ပါးဖို့ ဘယ်လောက်မလဲ၊ ကျုပ်က ငွေ အများကြီး အစုလိုက်အပုံလိုက် သုံးချင်တာ။ ဒီလို တစ်လ ဆယ်ဂဏန်း လောက် ဝင်ငွေလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မသတ်ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီအမှုကြီး ဘယ်လိုများပေါ်လာမလဲလို့ တထိတ်ထိတ်နေရ တာနဲ့ မကာမိပါဘူးဗျာ”

“ဪ မောင်ရယ် ... ဘာတွေများတွေးပြီး စိုးရိမ်နေ သလဲကွယ်၊ ဒီကောင်မမှာ ဘားဆွမျိုးသားချင်းမှ မရှိဘူးလေ၊ မမတို့နဲ့ အတူလုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျားကြီးကိုလည်း မမတို့ ကိုယ့်စည်းဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပြီ၊ မမရဲ့မာယာနဲ့ သင်းပါးစပ်ကို လုံးဝပိတ်နေ

ရွှေစကားစာပေ

စေရမယ်”

သီသီကျော်က ကိုယ့်အလှကိုယ် အားကိုးပြီး ခပ်မော့မော့ဆိုလျှင် ကျော်ဇင်ဗလ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အဲဒီကိစ္စလည်း ပြောထားရဦးမယ် ... မမဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသည်းဦး သခင်မ၊ ဘယ်ဘဝတွေရောက်ရောက်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သာ နေချင်သလိုနေမယ်၊ ကျုပ်အချစ်တုံးကြီးကိုတော့ ယင်နားတာတောင် မခံနိုင်ဘူးနော်၊ ဒါပဲ ... လိုတာထက် မပိုနဲ့၊ ကျားကြီးကို သိပ်အရေးမပေးနဲ့၊ ဒီကောင် မလွယ်ဘူး”

ကျော်ဇင်ဗလ သဝန်တို့၊ ဒေါသတွေဖြစ်နေလျှင် သီသီကျော် တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း ကျော်ဇင်ဗလထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်လက်ရန်းပေါ်သို့ သွားထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ပါးချင်းအပ်ရင်း ကျောကို တယုတယုပွတ်သပ်၍ ...

“ပြောနေစရာလိုသေးလား မောင်ရယ်၊ ဟောဒီက သီသီကျော်ကလည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ အသက်ရှိတယ် မှတ်တာပါ၊ ကျန်တာတွေ အလုပ်သဘောပါ မောင်ရယ်၊ သို့ကိုယ်ကို လုံးဝအထိမခံပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ၊ ဒါထက် မမသီရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ မီးခံသေတ္တာသော့ ဖွင့်နိုင်တဲ့လူလေး၊ ဘာလေး ရှာပါဦး၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ နှုတ်လုံတဲ့လူလည်း ဖြစ်ပါစေဦး။

တော်ကြာ မီးခံသေတ္တာဖွင့်ပေးတဲ့လူက ရွှေငွေအစုလိုက်အပုံလိုက် ကြီးမြင်ပြီး လောဘတွေ တက်နေဦးမယ်”

“အင်းပါ မောင်ရဲ့ ... မမသီ သိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ချရတဲ့သူကို ရှာဖွေစုံစမ်းနေရတာပေါ့၊ အခိုက်အတံ့တော့ သည်းခံပါကလေးရယ်၊ ခုလည်း တိုက်နဲ့နေ ကားလည်းစီးနေရပြီပဲကွယ်၊ မမသီတို့ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါ အဆင်ပြေဆုံး မဟုတ်လား၊ အင်း ... သနားတော့သနားစရာပဲ၊ ဖြတ်နိုးယုယဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မောင့်ရဲ့ အချစ်ကျော့ကွင်းမှာ ကားခနဲမိသွားခဲ့တာလေ၊ ကျားကြီးက သေနတ်နဲ့ ပစ်တော့ တောင်စောင်းကနေ ကားခနဲပစ်ကျသွားပုံလေး မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ဗျာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြန်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီနေ့ မောင့်ကို နှစ်သိန်းလောက်ပေးပါဦး၊ မောင်ဂျင်မိတို့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု သွားစရာရှိလို့”

ကျော်ဇင်ဗလ သီသီကျော်ထံမှ ငွေနှစ်သိန်းကို ကလေးမုန့်ဖိုးတောင်းသလို တောင်းနေလျှင် သီသီကျော် သက်ပြင်းချရသည်။

ရုပ်ကလေးချောပြီး ပေါ့သွမ်းသောအကျင့်စရိုက်ရှိသည့် ကျော်ဇင်ဗလကိုမှ အသည်းစွဲနေမိရတာလည်း သူမရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပဲ။

ကျော်ဇင်ဗလမှာ အသက်အစိတ်လောက်သာ ရှိလာပေမယ့် ယခုထိ ဂျလေဗီလို နေချင်တုန်း။

၇၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နေပုံတိုင်ပုံက ခပ်မှိုက်မှိုက်၊ ဝတ်ပုံစားပုံက အယုံစား၊ ရုပ်ကလည်း အချောစားဆိုတော့ ကျော်ဇင်ဗလဟာ ရွှေမင်းသား အဲ... မင်းသားခေါင်း ဆောင်းထားတဲ့ လူချောလေးပေါ့။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဗျာ၊ ပေးစရာရှိ မြန်မြန်ပေး၊ မမသီဟာလေ ကပ်စေးကိုနဲ့တယ်၊ ဗီဇကို မပျောက်ဘူး”

“အခုပဲ လကုန်တော့မယ် မောင်ရယ်၊ မမလက်ထဲ ဘယ်မှာ နှစ်သိန်းရှိတော့မလဲ၊ အိမ်စရိတ်ကတစ်မျိုး၊ မောင် ဒီလသုံးတာ ဆယ်သိန်းကျော်နေပြီလေကွယ်”

“မသိဘူးဗျာ ... ဒါဆိုလည်း မမလက်စွပ်ချွတ်ပေး၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီနှစ်သိန်း ဒီနေ့မရလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ကဲ ... ရော့ ရော့၊ အင်း ... တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်လည်း ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေပြီ၊ တိုက်ကြီးနဲ့ နေ့ကားစီးနေရပေမယ့် ဝတ်စရာလက်ဝတ်လက်စား မရှိ၊ သုံးစရာ ငွေမရှိ”

“ကဲ ... အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းသာ ညည်းတွား ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့၊ အသက်ကဖြင့် သုံးဆယ်မပြည့်သေးဘူး ... လေးဆယ်ကျော်အသွားကြီး ကျနေတာပဲ၊ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့”

ကျော်ဇင်ဗလ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ကားသံကြားလိုက်ရ၏။ ရွှေမင်းသား ကြွချီသွားပြီပေါ့။

ရွှေစကားစာပေ

သီသီကျော်မှာ ကျော်ဇင်ဗလကို ငုံထားမတတ် ချစ်သူပီပီ အပြစ်မြင်လို့ မရပါပေ။ ယခုလည်း အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ပင် မထားနိုင်သည့်အဆင့်။ သီသီကျော်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ရ၊ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရနှင့် တစ်ယောက်တည်း လက်မလည် ဖြစ်နေရသည်။

ရသည့်ငွေမှာလည်း ကျော်ဇင်ဗလ သုံးလို့ပင်မလောက်။ တော်တော် အသုံးအစွဲကြီးသည့် ကောင်လေး။ အင်းလေ ... သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ကတော့ သုံးခဲ့ရတာကိုး။ နောက်မှ မိဘတွေက လောင်းကစားကြောင့် စီးပွားပျက်၊ ဘဝပျက်သွားကြပြီး သူကလေးပါ ဖရိုဖရဲ ကျန်ခဲ့ရတာ။

သီသီကျော်ဆိုတာလည်း မိန်းမလည်ပါပဲ။ ရုပ်ချော အပြောကောင်းလို့ ပိုင်းလို့ရသမျှ ယောက်ျားတွေကို ချူစား၊ မြှူစား၊ ပိုင်းစားခဲ့ပေမယ့် ကျော်ဇင်ဗလနှင့်တွေ့တော့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားပြီး ကျော်ဇင်ဗလရဲ့ အရုပ်ကလေးဘဝမှာ သူမ အနည်ထိုင် အခြေကျသွားခဲ့သည်။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမဝမ်းကွဲပေါ့။

အင်း ... ဒီတစ်ချို့ မြတ်နိုးယူသလိုတဲ့ကောင်မလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လုပ်ကြံလိုက်တာကတော့ အချို့ကြီး၊ အကြီးကြီးပေါ့။

“အင်း ... ပျင်းနေလို့မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ အလုပ်တွေ လုပ်ဦးမှပါ၊ လျှော်စရာတွေလည်း များနေပြီ၊ ထမင်းအရင်ချက်ရ ကောင်းမ

ရွှေစကားစာပေ

လာ။ ငါကလည်း ဘာမှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်တာနဲ့ ခက်နေပြီ”

ဈေးဖိုးကတော့ သိပ်မကျန်တော့။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေ ရှိဦးမလဲလို့ သိသိကျော် ဖွင့်ကြည့်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ကပ်လာသည့် အရိပ်ကြောင့် ...

“အောင်မယ်လေး”

ကျားကြီး...။ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် ကြိုခိုင်သည့် ကျားကြီး၏ရုပ်က ခပ်မှုန်မှုန် ခပ်ထန်ထန်ပို့ အိမ်မှာ ခွေးတစ်ဒါဇင်လောက် မွေးထားသလို အားကိုးရသည်။

ကျားကြီးဟာ သိသိကျော်ရဲ့ အိမ်မွေးခွေးတစ်ကောင်။

“ကျုပ်ကိုများ လန့်စရာလားဗျာ၊ ကဲ ... မနက်စာလေး ဘာလေး ကျွေးပါဦး။ မောင်တော့အကျ အကြွင်းအကျန်လေး”

မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်ပလျက် ကျားကြီး အထာနှင့်စကားပြောလျှင် သိသိကျော် မသိယောင်ဆောင်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေထွက်လာမိပေမယ့် ဒီကောင်ဟာ မကိုင်းတတ်လျှင် လူကို အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးမည့် မြွေပွေးမို့ ဒေါသတွေမျှချရ၏။

“ထိုင် ... ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီ ပြင်ပေးမယ်”

သူ့ကို သိပ်ပျော့လို့၊ ချော့လို့ မရ။ ခပ်မှုန်မှုန်ပင်ဆိုရင်း သိသိကျော် ပြင်ပေးလိုက်၏။ ဒါတောင် အထွန့်ကတက်သေး။

“အကြွင်းအကျန်ဆိုပေမယ့် ကျားကြီးတို့က တန်ဖိုးထားပြီး မက်မက်မောမော ရှိပါတယ်ဗျာ”

“စားစရာရှိ စားစမ်း ကျားကြီး။ အရေးပေးလို့ ရွှေရေး ပန်းကန်တက်မနေနဲ့”

“အဟဲ ... မသိကလည်းဗျာ”

သိသိကျော်နှင့် ကျားကြီးတို့ အခြေအနေတွေ တင်းမာနေဆဲ။ မြို့ရှေ့မှ ဘဲလံသံကြောင့် သိသိကျော် တိုက်ရှေ့သို့ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြို့ပြင်မှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊ ခပ်စုတ်စုတ်အဝတ်တွေနှင့် သာမန်လူတန်းစားထဲက ရုပ်တွေ။

သိသိကျော် မြို့ဝတ်ခါးထိ သွားလိုက်၏။ သူမမှာ လောလောဆယ် တိုက်ကြီးရှင်ဖြစ်နေရပေမယ့် ဘတ်ဂျက်အခြေအနေကြောင့် အစေအပါ၊ မထားနိုင်။ အလုပ်သမားလည်း မရှိ၊ ကျားကြီးက မြို့စောင့်သဘောမျိုးခေါ်ထားပေမယ့် ကျိုးနွံတာမဟုတ်။

သည်တော့ သိသိကျော်မှာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျဲရသည်။

“ဘာလဲဟေ့ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သိသိကျော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူတို့မှာ အထုပ်အဝတ်နှင့်၊ ဝတ်စုံကိစ္စမှာတော့ ချစ်သည့် ခေတ်လား။

၇၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အို... မြတ်နိုးယုယရဲ့အမျိုးထဲမှာ ဒီလို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် တွေ ရှိမည်မထင်။

ရှပ်တွေကတော့ သနားကမား။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်။

“ဒီ ဒီလိုပါ မမကြီး... ဒီအိမ်က မမလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါရှင်”

သီသီကျော် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး အစွမ်းကုန်အော်ထည့် လိုက်သည်မှာ လိပ်ပြာမလုံလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ပယောဂနှင့် သူမ သေသွား ခဲ့ပြီလေ။

“ဘာ... နင်တို့ ဘယ်ချောင်မှာ အိပ်ပျော်နေကြတာလဲ၊ အဲဒီဟာမ သေတာ တစ်လကျော်နေပြီ၊ တွေ့ချင် သချိုင်းသာ လိုက် သွား”

“ရှင်... ဘယ် ဘယ်သချိုင်းကိုလဲရှင်”

“ဟာ ဘယ်နယ်... ငအူတွေနဲ့ လာတွေ့နေရပါလိမ့်၊ ငေါ့ပြောတာဟေ့ ငေါ့ပြောတာ၊ သွားကြ သွားကြ... လာမရှုပ်နဲ့၊ ငါ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာနော်”

သီသီကျော် နောက်သို့ လှည့်ပြန်မည်ဖြစ်လျှင် မြတ်နိုး ယုယ မနေသာတော့ချေ။

“ဒီ ဒီလိုပါ မမကြီးရယ်... ကျွန်မတို့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ ကျော် အဲ... သူမသေခင်က ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ခန့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၇၉

တို့လာခဲ့ကြတာပါရှင်၊ သူမရှိလည်း မမကြီး ကျွန်မတို့ကို အလုပ်ပေးပါ နော်”

လဝန်းကလည်း မခေ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဝင်ရောက် တောင်းပန်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်၊ လစာမရချင် နေပါရှင်... ထမင်းစားရရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီလိုတိုက်ကြီးမျိုးမှာ အစေအပါး လုပ်ခွင့် ရရင် ကျွန်မတို့ တကယ်ကံထူးတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါမယ်ရှင်”

“နင်တို့ တကယ်ပြောတာလား၊ ကဲ... ဒါဆို သူခေါ်တုန်း က ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမလာကြသလဲ၊ ပြော... ငါ့ကိုတော့ ယီးတီးယားတား လာမလုပ်နဲ့၊ ရဲစခန်းပို့ပစ်လိုက်မယ်”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ သူက ခရီးထွက်ဦးမယ်၊ ငြိန်လာမှ အကြောင်းကြားမယ်ဆိုလို့ သူ အကြောင်းကြားနိုး ကြားနိုးနဲ့ စောင့် နေကြတာပါ၊ ခုမှ မနေနိုင်တော့လို့ အရဲစွန့်ပြီး ရောက်လာကြတာ ပါရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်... ကျွန်မတို့ရွာမှာ အလုပ် တွေရှားတော့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတောင် မလွယ်လို့ပါရှင်”

“နင်တို့ ဘယ်ရွာကလဲ”

“ရေနံချောင်းနယ်ထဲက သပွတ်ချောင်ရွာလေးကပါရှင်၊ နွေမှာ ရေရှား၊ မိုးမှာ အလုပ်ရှားနဲ့ဦး”

၈၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မြတ်နိုးယုယနှင့် လဝန်းတို့ အပြိုင်သရုပ်ဆောင်နေကြလျှင် သီသီကျော် စဉ်းစားလိုက်၏။ အင်း... ပွဲငတ်နဲ့ဇာတ်ဖျင်း။

ငါကလည်း အလုပ်သမားလိုချင်တာနဲ့ ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း အလုပ်လိုချင်တာနဲ့ ပေါပေါပဲပဲ ခိုင်းရတော့မယ် ထင်တယ်။

ငါ့ကံကြောင့် ဖိုးနတ်မင်းကြီး မနေနိုင်ဖြစ်ပြီး ပို့ပေးလိုက်ရတာ ခန့်မှာ။

နည်းနည်းတော့ အိုက်တင်ခံလိုက်ဦးမယ်။

"ငါတိုက်က လူဆိုးသူမိုးတွေ လက်မခံဘူးနော်၊ နင်တို့တွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့မလုပ်နဲ့"

"မလုပ်ပါဘူးရှင် ... မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အလုပ်ပေးပါ မမကြီးရယ်၊ လစာလည်း မပေးချင်နေပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ထောက်ပံ့စရာ မိဘတွေမျိုးတွေလည်း မရှိကြတော့ပါဘူးရှင်"

မြတ်နိုးယုယ သနားစဖွယ် သရုပ်ဆောင်ပြနေလျှင် သီသီကျော် ပိုပြီး သဘောကျနေလေ၏။

အိုကေ ... ဧည့်မရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက် အဲ ... နှစ်ကောင်ကြွက်မတွေ။

"နင်တို့ကကားနဲ့ နင်တို့နော်၊ ငါ့အိမ်မှာ အလုပ်သမား မလိုပေမယ့် နင်တို့အဆင်ပြေအောင် လက်ခံထားလိုက်မယ်၊ လစာတော့

ရွှေဝကာ၊စာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၈၁

မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါတို့လည်း သိပ် ငွေမရှိဘူး"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မမကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ့မယ်ရှင်၊ ခုလို လက်ခံထားတာ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

သီသီကျော်ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရကြသည်။ ကိုယ့်အထုပ်ကလေးတွေ ဆွဲကာ နောက်မှ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်လိုက်ပါသွားကြရစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ကျားကြီးနှင့်တိုးလေ၏။

ကျားကြီးရုပ်က ဖြစ်နေ သဘောတကျဖြစ်သွားလျှင် သီသီကျော် မသိမသာ မျက်ခိုပ်ပြလိုက်၏။ ကောင်မလေးတွေ လန့်ပြေးလျှင် မလွယ်။ ဒါတောင် ကျားကြီးပါးစပ်က အလေ့နတော့တစ်ခွန်း ထွက်ကျလာသေး၏။

"တကယ် အမိစား၊ အနိုင်စားလေးတွေပါလားဟေ့ ... ကျားကြီးတို့တော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲမယ်ထင်တယ်"

မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ကြောက်တော့မကြောက်ပါဘူး။ နောက်ဘက်က ခြံထဲမှာ စိုင်းရှိနေမည် မဟုတ်ပါလား။

"ကဲ ... နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်းမှာနေကြ တစ်ယောက်

ရွှေဝကာ၊စာပေ

၈၂ ကြယ်စင်များဝေ

က ထမင်းဟင်းချက်မယ်၊ တစ်ယောက်က အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမယ်၊ ငါလည်း မအားတာနဲ့ အိမ်မှာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ ကဲ... ပစ္စည်းတွေထားခဲ့ပြီး ခုပဲ အလုပ်ဝင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

ကွဲဖြစ်မှတော့ ရွှေကြောက်နေလို့ မရတော့ပါ။ မြတ်နိုးမှာ ဖုန်တွေနှင့် ရှုပ်ပွနေသည့် ကိုယ့်အိမ်ကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြည့်မိသည်။

အလုပ်သမားလည်း မငှား၊ သူလည်းမလုပ်တော့ အိမ်မှာ ကျက်သရေကင်းမဲ့နေလေ၏။

သီသီကျော် အခန်းထဲမှထွက်သွားလျှင် မြတ်နိုးနှင့် လဝန်းတို့ ကိုယ့်ရပ်တွေကိုယ်ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ချင်။

မလှအောင် ရုပ်ဖျက်ထားရသည်မို့ ရုပ်တွေက ခပ်စုတ်စုတ်၊ ဒါတောင် ကျားကြီးက ကိုယ်လုံးတွေကို မြင်မိအောင်မြင်လိုက်သေး။

အဝတ်အစားပွပွ၊ ပုံမကျပန်းမကျအောက်မှာပင် တင်ပိုင်းပိုင်းတွေ၊ ရင်မို့တွေက မသေမသပ်၊ မပီမရဲ၊ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ပေါ်နေထင်ပါရဲ့၊

“ကဲ ညီမရေ ... နင်က ထမင်းချက်၊ ငါ အိမ်ရှင်းမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ဆိုတော့ ကိုယ်သိတယ်လေ၊ ဘုရားခန်းကအစ ရှင်းရမယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၈၃

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ... ညီမ ထမင်းချက်မယ်၊ အခွင့်သာရင် ဆေးခပ်မယ်”

“နေဦး ... အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ စောင့်ကြည့်ကြစို့၊ ပြီးမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

သူမတို့အစီအစဉ်က ဒီလူတွေကို အိပ်ဆေးခပ်ပြီး ကိုယ့်မီးခံသေတ္တာ ကိုယ်ဖွင့်ကာ အထဲမှရတနာတွေ၊ တိုက်ခန်းစာချုပ်တွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် ဘဏ်စာအုပ်၊ ချက်စာအုပ်တို့ကို ယူရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပြန်နိုးရှာပေါ့၊ တရားပါသည်။ ဒါမှ လည်း စိတ်ချရမည်လေ။

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီး လဝန်းက မီးဖိုဆောင်၊ မြတ်နိုးက အိမ်သန့်ရှင်းရေးတို့ကို တက်ညီလက်ညီ လုပ်ဆောင်နေရတော့သည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၁၁)

“မမသီရေ မမသီ ... ဒီမှာ ရှမ်းအဘိုးကြီးတစ်ယောက် စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဝေ ဟ် ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ သူက ခြံကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ ရှင်းလင်းပေးပါမယ်တဲ့”

ညနေလောက်မှာ ကျော်ဇင်ဗလ ပြန်လာတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းမှာ ပြုံး ပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ထိုင်နေကြစဉ် သူခေါ်လာခဲ့ သည့် ရှမ်းအဘိုးကြီးက ဧည့်ခန်းဝမှာ မျက်နှာငယ်နှင့်ရပ်လျက်။

သီသီကျော်မှာ ကျော်ဇင်ဗလအသံကြောင့် မီးဖိုဆောင် ဘက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဒေါ်သီသီကျော် ဟန်ကျပန်ကျ စမတ်ကျကျနေနိုင်ပေပြီ။ အိမ်မှာခိုင်းဖို့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဖိုးပေါ်မှကျလာသလို ရောက်နေပြီမို့ သူက အစစအရာရာ လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ရုံ။

ယခုလည်း သူဌေးမကြီးတစ်ယောက်လို အစွမ်းကုန် ပြင် ဆင်ထားသည့်ရုပ်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက် ၏။ သူ့ဘေးမှာ ဆတ်စလူးမလေးတစ်ယောက် ပါလာသည် မဟုတ် ပါလား။

ငါတို့ကို နှာမည့်သူလား။ ငါတို့က နှာရမယ့်သူလား။

အသက် ၁၈ နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ကောင်မလေးရုပ်က ဂျစ်ကန် ကန်။ ပုံစံကတော့ လူ့မလိုင်အတန်းအစားထဲကပုံ။

“မမ ... ဒါ ကျော်မိတ်ဆွေ မမထံပဲထားတဲ့၊ လန်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် မိတ်ဆွေဖြစ်စရာလား၊ နင့်မှာ မိတ်ဆွေတော်တော်ရှားနေလို့လား၊ နေစမ်းပါဦး ... ဟို အဘိုးကြီးက ရော ဒီအရွယ်ကြီးခေါ်လာလို့ ဘာများ သုံးစားရမှာလဲ”

သီသီကျော် ပညာတွေသုံးနေလျှင် ကျော်ဇင်ဗလ ခပ်လှလှ အိုက်တင်အပြည့်နှင့်။

“ထိပ်ထား ... ဒါ ကိုကိုအစ်မ၊ အပျိုကြီးဆိုတော့ ဖီဇာ ကြောင်တယ်လေ ... သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ် သိတယ် ... ထိပ်ထားမှာလည်း အပျိုအဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ထိပ်ထား အိမ်မကပ်ချင်တာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက ဂျပန်မှာလေ၊ အန်တီနဲ့အပ်ထားခဲ့တာ၊ အမြဲ ကျွိုင်တက်

၈၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နေရတယ်”

ကျော်ဇင်ဗလက သီသီကျော်ကို မသိမသာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း ...

“ထိပ်ထားဘဝက သနားစရာပါ မမရယ်၊ သူက ပြင်ဦးလွင်သူလေးပါ။ ကျော် ... မိုးရက်စတော့ရင်မှာ ဘိယာဝင်သောက်နေတုန်း ထိပ်ထားနဲ့ ဘဲနှစ်ကောင် ပြဿနာတက်နေတာ ဝင်ရှင်းပေးလိုက်ရတယ်”

“မင်းက ဟီးရိုးကြီးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒီလောက်ကတော့ ပါးပါးလေးပါ။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မမမောင်အကြောင်း”

ကျော်ဇင်ဗလနှင့် သီသီကျော်တို့ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြစဉ် မမထိပ်ထားကလည်း အားပါးတရ ဝင်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်မမ ... ကိုကိုက သိပ်တော်တာနော်၊ ထိပ်ထားရန်ကုန်ဆင်လာတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ကိုကိုလို စိတ်ထားကောင်းရှိတဲ့လူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အကုန် ပန်ကာတွေချည်းပဲ၊ ထိပ်ထားမှာ ငွေ ၅ သိန်းပါလာတာ အခု ခပ်ပါးပါးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ... ထိပ်ထားမှာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ အိမ်ကအပျိုကြီး ဒေါ်ဖိစာကြောင်ဆိုတော့ မပြန်ချင်သေးဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၈၇

လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါသည်ဆိုတာနှင့် သီသီကျော်မျက်နှာ အချိုးပြောင်းသွား၏။

ငါ့မောင် တော်တယ်။ ဒီကောင်မလေးကို ကျုံးသွင်းလာတာပေါ့။

“အေးကွယ် ... အိမ်မှာလည်း မမတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဘာလဲ ... ညီမလေးက နေချင်လို့လား”

ကျော်ဇင်ဗလက မမထိပ်ထားအရင် ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“သူ့ခမျာ လူလိမ်လူကောက်တွေနဲ့ချည်း တွေ့နေရတာပါ မမရယ်၊ ကြာရင် ဘဝတောင် ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ ကျော်တို့ ခေါ်ထားလိုက်ရအောင် ... နော် မမ၊ နောက် သူစိတ်ကောင်းဝင်လို့ သူ့အန်တီဆီ ပြန်မယ်ဆိုတော့လည်း ကျော်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“အေးပါကွယ် ... မမလည်း ညီမချင်း စာနာပါတယ်၊ အခိုက်အတံ့တော့နေပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ် ... မမတို့မှာ လောလောဆယ် ငွေရေးကြေးရေးက သိပ်အဆင်မပြေ ...”

“ဟာ ... ရတယ် မမ၊ ထိပ်ထား သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ထိပ်ထား ဟိုတယ်မှာတည်းတာလည်း ကုန်တာပဲလေ၊ ဒီတော့ မမကို ထိပ်ထား စရိတ်ပေးမှာပေါ့၊ ရော့ ... ထိပ်ထားမှာ နှစ်သိန်းကျန်သေးတယ်၊ ယူထားလိုက်၊ တစ်လလောက်တော့ မမ ကျွေးပေါ့၊ တစ်လကျော်တော့ ထပ်နေရင် ထပ်ပေးမယ် ...”

ရွှေစကားစာပေ

၈၈ ကြယ်ဆင်များဝေ

အိုကေ”

“အားနာလိုက်တာ ညီမရယ် ... မမ တကယ့်ကို အဆင်မပြေလို့ပါ”

“ရတယ် ရတယ် ကဲ ကိုကို ... ထိပ်ထား အထုပ်အပိုးတွေ ပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်”

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ကြမည်ပြင်လျှင် ယခုထိ ဧည့်ခန်းပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရရှာသည့် ရှမ်းကြီးကို သွားမြင်ကြလေ၏။

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မမ ... ဒီ ဦးရှမ်းကြီးကို နေရာပေးလိုက်ပါဦး၊ ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းရှိတာပဲ၊ သူ့ကို တစ်ခန်းပေးလိုက်ပေါ့၊ ခြံထဲမှာ မာလီလိုတယ်လေ”

“ကျားကြီးရှိသားပဲ ကျော်ရယ်၊ အပိုလူတွေ မခေါ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“မမကျားကြီးက လူပါးဝနေပြီလေ၊ ဘယ်မှာ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်လို့လဲ၊ မမ အရေးပေးလို့ ထိပ်ပေါ်တက်ထိုင်နေပြီ၊ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့လည်း တစ်နေ့တွေ့မယ်”

“ကဲ ကဲ ... ပြဿနာမရှာပါနဲ့နော်၊ သွားစရာရှိတာ သွားကြပါ၊ မင်းပထွေးကို ငါ လက်ခံထားလိုက်ပါ့မယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၈၉

သည်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်ပြီးရွှင်စွာ ထွက်သွားကြသည်။

သီသီကျော် ဦးရှမ်းကြီးကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အနားသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ အဘိုးကြီး ... လာပါဦး၊ ရှင်နဲ့ကျော်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ၊ ရှင်ကရော ရိုးသားရဲ့လား၊ တချို့အဘိုးကြီးတွေက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့ခိုး၊ ဘိန်းစား၊ အရက်သမားတွေ၊ ရှင်မှာမှတ်ပုံတင်ရော ရှိရဲ့လား ... ပြ”

အရပ်ရှည်ပေမယ့် ကိုင်းနေသည့် ရှမ်းအဘိုးကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးမွေးဖြူဖြူနှင့် အသားက မည်းမည်း၊ မျက်လုံးတွေက ခပ်မွန်မွန်။

“မမလေးရယ် ... ကျုပ်မှာ ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့ရတာ များလွန်းလို့ သေတောင်သေချင်မိပါပြီဗျာ၊ မြေးမလေးပျောက်သွားတာ ရန်ကုန်မှာဆိုလို့ ကုန်ကားတွေကို တားစီးပြီး ရောက်လာခဲ့ရတာပါ၊ မှတ်ပုံတင်လုပ်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင် လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား ... ကျွန်မ ဘယ်လိုခွဲခြားမလဲ၊ ရှင် ဘယ်ကလဲ ... ပြော၊ ယီးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့”

“မကြံရဲပါဘူး မမလေးရယ် ... ကျုပ် ကွတ် ...”

ရွှေစကားစာပေ

၉၀ ကြယ်စင်များဝေ

“ဘာ”

သီသီကျော် အလန့်တကြားအော်ထည့်လိုက်လျှင် အဘိုးကြီး ဆတ်ခနဲတုန်သွားပါ၏။

“ဟိုပုန်းမြို့နယ်ထဲက ကွတ်ဟိန်းရွာကလေးကပါ မမလေးရယ်။ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

အဘိုးကြီး နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလျှင် သီသီကျော် သက်ပြင်းကျိတ်ချရသည်။ ကွတ်ခိုင်ဆိုတာကို သူမ လုံးဝမကြားနိုင်။ ကိုယ့်အကုသိုလ်က ကိုယ့်ကို ခြောက်လှန့်နေပြီ။

မြတ်နိုးယုယဆိုတဲ့ဟာမအရိုးက ထပြီးတွန်လိုက်မှာ သီသီကျော် သေမတတ်ကြောက်ရွံ့နေပါ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ အဘိုးကြီး... ဒီခြံမှာ အလုပ်လုပ်ရင် နေရာရမယ်၊ စားစရာရမယ်၊ လစာရယ် ဘာရယ်တော့ မပေးနိုင်သေးဘူး၊ အဆင်ပြေမှ ကြည့်ပေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမလေးရယ်၊ ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်ခိုင်းပါ၊ ကျုပ် အသက်နဲ့လဲပြီး မမလေးတို့ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ပါ့မယ်”

“အောင်မယ်လေး... ပိုလိုက်တာ၊ အသက်နဲ့လဲစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ သစ္စာရှိရှိ အလုပ်လုပ်ရင် ပြီးရော၊ ကဲ ... ဟိုကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ လွတ်နေတဲ့အခန်းထဲ သွား

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၉၁

နေ၊ မာလီဆိုပေမယ့် အားရင် ကားလေးဘာလေး ဆေးပေး၊ သုတ်ပေး ... ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဦးရှမ်းကြီး ကိုင်းကိုင်း ကုန်းကုန်းနှင့် ကားဂိုထောင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတော့မှ သီသီကျော် မီးဖိုဘက် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

အင်း ... ငါကံကောင်းနေတာလားပဲ၊ အလုပ်သမားတွေ အလကားလိုလို ရလိုက်တယ်၊ အလကားနေတုန်း တန်အောင် ခိုင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်၊

သီသီကျော် မျက်စိကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်က မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေပြီး တစ်ယောက်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေလေ၏။

“မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့ ... ဒီနေ့နွေလယ်စာ ငါတစ်ယောက်တည်း စားရမယ်ထင်တယ်၊ မောင်တော်က အပြင်ထွက်သွားပြီ၊ နွေလယ်စာစားရင် နှင်တို့အဖွဲ့တွေက ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်နဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းပဲ ကြက်သားကြော်နဲ့ ပုစွန်ဆီပြန်က ငါတို့နှစ်ယောက်စာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး... ကျွန်မတို့သိပါတယ်”

“အေး ... မသိမှာစိုးလို့ပြောပြတာ၊ ဟင်းတွေက ငါအတုံးရေထားတာနော်၊ ကြက်ကြော်က ဆယ်တုံး၊ ပုစွန်ဆီပြန်က ဆယ်နှစ်ကောင်၊ မနက်စာ ကျန်တာ ညစာဆက်စားမှာ၊ ခိုးစား

ရွှေစကားစာပေ

၉၂ ကြယ်စင်များဝေ

မယ်တော့ မကြုံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မစားပါဘူး မမလေး”

“အေး ... နေ့လယ်စာစားပြီးရင် အဝတ်တွေ လျှော်ရမယ်၊ အဝတ်လျှော်စက်ရော သုံးတတ်ရဲ့လား”

“မမလေး ပြပေးပါ ... တစ်ခါပြထားရင် တတ်သွားမှာပါ”

“အေး ... သေသေချာချာမှတ်၊ ငါ အပြင်သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ ငါ အပြင်သွားတုန်း ရေသာခိုမနေကြနဲ့၊ ဟိုတစ်ယောက်က တစ်အိမ်လုံးကို ပြီးအောင်ရှင်း၊ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေပါစေ၊ ညည်းက ထမင်းဟင်းကိစ္စပြီးရင် အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး ... ကျွန်မတို့ ထမင်းဘယ်အချိန် စားရပါ့မလဲ”

“အဲ ... နေ့ဦး၊ အိမ်မှာ နင်တို့နှစ်ယောက်အပါအဝင် အလုပ်သမား လေးယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ သူတို့ကိုပါ ခေါ်ကျွေးရမယ်၊ အင်း ... ကျားကြီးကတော့ ပြဿနာရှာဦးမယ် ထင်တယ်၊ သူ့ကို ကြက်သားသုံးဖတ်လောက် ထည့်ကျွေးလိုက်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာရှာရမှာလဲ မမလေး”

“ဒါတွေ ညည်းမသိပါဘူး၊ အဲ ... နေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ နာမည်တွေ ဘယ်သူ ... ငါ့ကိုပြောပြီးပြီလား၊ ငါလည်း ခုတစ်လော စိတ်တွေဟုန်နေပြီး အရမ်းမေ့တတ်တာ”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၉၃

လဝန်း စိတ်ထဲမှ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူများကို မတရားလုပ်ကြံထားသူပဲ။ ဒီလောက်တော့ခံပေါ့။ ဒီထက်မက ခံရအောင် ရှင် အားမွေးထားလိုက်ဦး။

“ကျွန်မနာမည်က မိဖြူပါ မမလေး၊ ဟိုအစ်မနာမည်က မိညိုပါ”

“ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား ... နင်တို့နာမည်တွေကလည်း နင်တို့ကရော ဘာတော်သလဲ”

“ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေပါ မမလေး၊ မိဖြူ မိညိုဆိုတာ အိမ်ခေါ်နာမည်လေ၊ ကျောင်းနာမည်တွေကတော့ ဖြူဖြူဝင်းနဲ့ ညိုညိုဝင်းပါရှင်”

“အေး မိဖြူ ... ဒီမနက်စာ ငါ အိမ်မှာမစားတော့ဘူး၊ ငါ အပြင်ထွက်စရာရှိတယ်၊ နင်တို့ အိမ်မှာ မနီမကတ်နဲ့ ကျားကြီးလည်း ထမင်းစားခေါ်လိုက်ကြဦး၊ သူက သိပ်ပြဿနာရှာတာ”

“အဲဒီလောက် လူပါးဝတဲ့အလုပ်သမားကို ကန်ထုတ်လိုက်ပေါ့ မမလေးရဲ့၊ အခုရော သူ ဘာမှ အလုပ်မလုပ်ပါလား၊ ဟိုဦးလေး ကြီးတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေလုပ်နေရတယ်”

“သူက ဒီအချိန် အရက်လေးတခြေမနဲ့ နေချင်နေ၊ မနေချင်အိပ်နေမှာပေါ့၊ ထားလိုက် ထားလိုက် ... သူ့ကို လိုက်ပြောမနေနဲ့”
သီသီကျော် စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့် အပြင်ထွက်သွားလျှင်

ရွှေစကားစာပေ

၉၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လဝန်းနှင့် မြတ်နိုးတို့ နှစ်ယောက်အတူပူးပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြ၏။

“မမ ... မီးခံသေတ္တာသော သွားဖွင့်ကြမလား၊ မြန်မြန်ရ မြန်မြန် ဒီအိမ်က ထွက်ရတာပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး ... ခိုင်းလိုက်တာ မချီမဆံ့ဘဲ”

“ဟာ ... ရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ လဝန်းရဲ့၊ အခြေ အနေတွေ ကြည့်ရဦးမယ်၊ မမထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ သော့ရှိ၊ မရှိ ကြည့် ရဦးမယ်၊ တော်ကြာ ကျော်စင်ဗလ ပြန်လာလို့တွေ့သွားရင် မကောင်း ဘူး၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ ဒုက္ခခံလိုက်ပါဦး ညီမရယ် ... နော်”

“ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းပဲ စားရမယ်တဲ့ မမရဲ့၊ မမ စားနိုင်လို့လား”

လဝန်း ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ညည်းလိုက်လျှင် မြတ်နိုး မျက်လုံးပြူး သွား၏။ ဘယ်စားနိုင်မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။

“အဲ ... ဒီအိမ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဟင်းချက်ရောင်းတဲ့ဆိုင် ရှိတယ်၊ ဆိုက်ကားလွှတ်ပြီး အဝယ်ခိုင်းမှာပေါ့၊ နေဦး ... နောက် ရောက်လာတဲ့ ရှမ်းကြီးကို ငါမသင်္ကာဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ... အစ်ကိုထင်လို့လား”

“မသိဘူး ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ငါတို့ အကဲခတ်

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၉၅

ကြည့်ရအောင်၊ ကဲ ... ထမင်းစားဖို့ ပြင်၊ ငါ သူတို့ကို သွားခေါ်လိုက် မယ်”

“ကျားကြီးက မူးနေချင်နေမှာ၊ သူတို့အချင်းချင်းပဲ ခေါ်ခိုင်း မမ”

“အေးပါ ... ဒီနေ့လယ်စာတော့ ဖြစ်သလို စားလိုက်ကြ တာပေါ့”

မြတ်နိုး ခြံထဲသို့ဆင်းသွားရာ လဝန်းက ထမင်းပွဲပြင်နေရ၏။ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ မပြင်ရဲ၊ မီးဖိုထဲမှာပဲ စားပွဲခုံပုလေးပေါ် ပြင်ဆင် နေရသည်။

မြတ်နိုး ခြံထဲဆင်းတော့ ပန်းပင်တွေရှင်းလင်းနေသည့် ဦးရှမ်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ မျက်ခုံးမွေးတွေ ဖြူနေသည့် အဘိုးကြီးကို မြတ်နိုး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူဟာ ခိုင်းလား၊ အဝတ်အစားတွေကအဝ ဖိုသီပတ်သီ။

ရှမ်းဘောင်းဘီ အနက်ပွပ္ဖကြီးနှင့် ရှမ်းတိုက်ပုံပင်နီရောင် ပွပ္ဖကြီးက အဘိုးကြီးဆင်။

“ဦးကြီးကလည်း အမွေးအမျှင်တွေ များလိုက်တာ”

မြတ်နိုး ကဲ့ရဲ့လိုက်သည်မှာ ခိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်လို့ပါပဲ။ အရပ်အမောင်းကတော့ တူချင်ချင်လေ။

ရွှေစကားစာပေ

၉၆ ကြယ်စင်များဝေ

“အမွေးအမျှင်များရတာက ရိတ်ပေးမယ့်မိန်းမ မရှိသေးလို့
ပါကွယ်၊ ဦးကြီးက လူပျိုကြီးစစ်စစ်ပါ”
သေချာပြီ။ မဟော်သမာနဲ့ အမရာ ပညာစမ်းသလိုပေါ့။
ဒါ ... စိုင်းပါပဲ။

မြတ်နိုး သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဒီနေ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငရုတ်
သီးထောင်းပဲရှိတယ်၊ အပြင်မှာ တစ်ယောက်ကျန်မနေဘဲ အကုန်လုံး
စုပြုံပြီး ခြင်္သေ့ဂူထဲဝင်တော့ အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ”

“ဪ ကလေးရယ် ... သေစရာရှိလည်း အတူတူ၊ ရှင်
စရာရှိလည်း အတူတူပေါ့၊ နို့ ... စိတ်မှမချတာဘဲကွယ်”

“တော်ပါ ကိုပိုကြီး”

ဦးရှမ်းကြီး ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောရင်း ခါးကြီးကုန်းကာ မြတ်နိုး
နောက်သို့ လိုက်လာစဉ် ကျားကြီးလည်း သူ့ဗိမာန်မှ ဆင်းလာလေ၏။

သူ့ရုပ်က ပြိတိတိလိုလို စားတော့ဝါးတော့မည့်ရုပ်လိုလို
တစ်လှည့်စီ။

မြတ်နိုးနှင့်လဝန်းမှာ ဘယ်လောက်ပင် ရုပ်ဖျက်ထားထား
ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်တော့ ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျားကြီး မျက်
လုံးထဲမှာ သမင်မလေးနှစ်ကောင် ဟန်ရေးပြနေသလို။

“ဟေ့ ... ငါ ထမင်းဆာပြီ၊ စားမယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၉၇

ပြောပုံက သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ကြီးရှင်လိုလို။

“ရပြီ ... စားလို့ရပြီ”

မြတ်နိုး ရှေ့မှ အလျင်အမြန်ထွက်သွားတော့ ကျားကြီး
မျက်လုံးတွေက မြတ်နိုး၏ ရမ်းခါသွားသည့်နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်
ရင်း မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ်။

ဦးရှမ်းကြီးရှိနေပေမယ့် ပမာမခန့်။

“တောက် ... တော်တော်တောင့်တဲ့ကောင်မပဲ”

“ဘာကွ”

အော်မလို့ပြန်ပြီးမှ ဦးရှမ်းကြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လျှော့ချရ၏။

ငါဟာ စိုင်းမဟုတ်၊ လောလောဆယ် မာလီဦးရှမ်းကြီး။

တော်သေးတယ် ... ငါ လိုက်ဝင်လာတာမှန်တယ်။ ဒီအိမ်

ထဲမှာ နှာဘူးနှစ်ကောင်တောင်။

သူတို့ မီးဖိုထဲ ထမင်းပိုင်းသို့ရောက်တော့ ကျားကြီးက
ပြဿနာရှာသည်။

“ဟင်းက ဒါပဲလား ... ငါ ဒါနဲ့ မစားနိုင်ဘူး”

မြတ်နိုးလည်း ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် ...

“ဒါဆိုလည်း ရှင်ပိုင်ရင် ရှင်ယူစားလေ၊ ကျွန်မတို့ကတော့
သူ့မှာနဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာပဲ”

“သိပ်ပိုင်ပေါ့၊ ရတယ် ... ယူစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်

ရွှေစကားစာပေ

၉၈ ကြယ်စင်များဝေ

ယောက်တည်း မျှီမကျပါဘူး။ အားလုံး အတူတူစားကြတာပေါ့။”

ကျားကြီးက အမှတ်ယူလိုက်ပြီး ကြက်သားကြော်ပန်းကန်နှင့် ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်ပန်းကန်တို့ကို သွားယူလေ၏။

လဝန်း မနေသာ။ ပြဿနာတက်လျှင် မလွယ်။

“ဦးကျားကြီး... နည်းနည်းပဲယူစားပါ။ ကျွန်မတို့ မစားရဲဘူး။ မမလေးကို ကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့၊ အလကား... တစ်ချိန်တုန်းက မဆလာသယ်၊ အထည်ချုပ်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ ခုမှ ဘဝင်တွေမြင့်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကအိမ်ကြီးရှင်... လောလောဆယ် ကျွန်မတို့က သူ့အလုပ်သမားပဲ”

“မှားတယ်... ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကလိမ်ကကျစ်နည်း၊ ယုတ်မာတဲ့နည်းတွေနဲ့ ရထားတာ၊ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး။ စားသာစား... ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါရှင်းမယ်”

အတင်းပင် လောကွတ်လုပ်ပြီး ကျားကြီးက သူမတို့ပန်းကန်တွေထဲသို့ ဟင်းတွေ အတင်းထည့်ပေးနေလျှင် မြတ်နိုးတဲ့သုံးယောက်လည်း စားပစ်လိုက်ကြသည်။

ညနေကျလျှင်တော့ ပြဿနာတက်တာ ကြည့်ရဦးမည်။

အခန်း (၁၂)

ညနေကျတော့ သီသီကျော်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ပါလာခဲ့ပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစဝံနှင့် လူမှိုက်၊ လူချောရှုပ်ပေါက် နေသည့်လူမှာ အညာသားတစ်ယောက်လို အသားကတော့ ခပ်ညိုညို။

“ဟင်... ခေါ်လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လာဦးမလဲ မသိဘူး”

မီးဖိုထဲမှချောင်းကြည့်ပြီး လဝန်း ညည်းတွားနေစဉ် မြတ်နိုးပါ အနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီအိမ်မှာတော့ သူ့လူတွေရော ကိုယ့်လူတွေပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ၊ သတိသာထားပေတော့ လဝန်းရေ... ချစ်သူ မုန်းသူ ရန်သူတွေနဲ့ တော်တော်ကို သတိနဲ့နေရမယ်”

“ကျားကြီးကလည်း ညီမကို အမြဲချောင်းနေတယ် မမရယ်”

၁၀၀ ကြယ်စင်နေဝေ

တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

လဝန်း အသံတိတ်လေးနှင့် ညည်းတွားနေလျှင် မြတ်နိုးအားပေးချော့မော့ရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အိမ်ထဲမှာ မမလည်း ရှိတယ်၊ စိုင်းလည်း ရှိတယ်၊ ညီမ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ညီမကြောက်တယ် မမရယ်၊ ကျားကြီးက တစ်စွတ်ထိုး တစောက်ကန်၊ ဒီကြားထဲ ဒေါ်သီသီကျော်ကိုလည်း ပိုင်ပုံရတယ်”

“ကဲပါ ညီမရယ်... ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ မမ အာမခံတယ်၊ စိုင်းကိုလည်း ပြောထားပါမယ်၊ သူက ကျူးကြီးနဲ့ အနီးကပ်မှာ ရှိနေတာပဲ”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးဆွေးနွေးနေကြစဉ် ဒေါ်သီသီကျော် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် အလုပ်တွေလုပ်ပြနေကြရသည်။

“ကျော် ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ ဖုန်းဆက်သေးလား”

ကျော်ဇင်ဗလမှာ မြတ်နိုးကိုင်ခဲ့သည့် ဟန်းဖုန်းရှိပြီး သီသီကျော်မှာတော့ မရှိ။ အိမ်ဖုန်းပဲ သုံးရသည်။

“မဆက်ပါဘူး မမလေး၊ မမလေး ဧည့်သည်ပါလာတာလား၊ ညစာ ဘာတွေစီမံရပါမလဲ”

“ညစာက ဟင်းတွေရှိပြီးသားလေ၊ မနက်က ငါတို့မှ အိမ်မှာမစားဘဲ၊ အခုပါလာတဲ့လူက ငါ့မိတ်ဆွေ၊ အိမ်မှာတည်းမယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၀၁

မိဖြူ... အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းပြင်ပေးလိုက်... သွား၊ ဒါ အရေးကြီးဧည့်သည်”

လဝန်းမှာ ဒေါ်သီသီကျော်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီး ဧည့်သည်ကို ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ဧည့်သည်ဆိုတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲပေါ့။

ဧည့်သည်ကလည်း လဝန်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် အကဲခတ်၏။ စူးတောက်နေသည့် မျက်လုံးများ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် ထင်းထင်းနှင့် အညာသားရုပ်ကြီး။

ထိုလူ့မျက်လုံးထဲမှာ တောသူမလေးတစ်ယောက်လို အဆင်ရိုးရိုးတွေ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ချစ်စရာကောင်းလှသည့် ရှမ်းမလေးကို သနပ်ခါးဘဲကြားအောက်မှပင် မြင်လိုက်ပြီးသား။

“လာ... လိုက်ခဲ့”

“လိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ စိန်ခေါ်လို့ကကော့ ဘွာမခတ်တမ်းပဲ”

“ဘာရှင့်... ရှင်နေဖို့ အခန်းလိုက်ပြမလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ကလည်း ဘာပြောလို့လဲ၊ ကိုယ့်နာမည်မှတ်ထားနော်... ညီညီတဲ”

“မမှတ်ချင်ပါဘူး... အပိုတွေ”

“မမှတ်ချင်လည်း နေပါဗျာ... ရပါတယ်”

ညီညီက သူ့အိတ်ကို ဆွဲပြီး လဝန်းနောက်သို့ ကောက်

ရွှေစကားစာပေ

၁၀၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားစဉ် မီးဖိုထဲမှာ မြတ်နိုး ဒေါသီသီကျော်နှင့် ပြဿနာတက်နေရ၏။

“ဟင်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဘာဟင်းမှ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ခိုးမတွေ ဟင်းတွေ ခိုးစားပစ်ကြတယ်ပေါ့လေ”

သီသီကျော် ဒေါသုပုန်ထနေတော့ မြတ်နိုးမှာ မျက်နှာငယ် နှင့် ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြနေရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလေးရယ်၊ ဟို ... ကျား ကျားကြီး”

“ကျားကြီးက ဒီလောက်အများကြီးကို ကုန်အောင်စားပစ် ရသလား၊ နင်တို့ပါ ဝိုင်းစားကြတာ မဟုတ်လား၊ ကဲ ... အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ ငါ့မှာလည်း ဧည့်သည်နဲ့၊ ကျော်ကလည်း ဧည့်သည်ရှိတယ်”

“ထပ်ဝယ်လိုက်ပေါ့၊ မမလေးရယ်၊ ချက်ဖို့ အချိန်မီပါသေး တယ်”

“တော်တော်ပြောတတ်ပါလား၊ မိညိုရဲ့ ... ဟင်၊ မလိုချင် ဘူး ... အခုလျော်ပေး လျော်”

မြတ်နိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် မီးဖိုထဲသို့ ကျား ကြီး ဝင်လာလေ၏။ ကျားကြီးရှုပ်က ထိမထင်။

“မရှိလို့မှ သူများအိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်နေရတဲ့သူကို အလျော်တောင်းနေလို့ မောရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ ဒေါသီသီကျော်ရဲ့၊

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၀၃

ဒီလောက် တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရထားတာပဲဗျာ၊ ကျွေး သင့်တာကျွေး၊ လှူသင့်တာလည်း လှူမှပေါ့”

ကျားကြီးကိုတော့ သီသီကျော် ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲ။ ဟိုက နိုင်ပေါက်နှင့်နေတဲ့သူ၊ သည်တော့ လေပျော့လေးနှင့်။

“နင်မသိပါဘူး၊ ကျားကြီးရယ် ... ငါတို့မှာ ထိပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်နေတဲ့လူလို ဖြစ်နေရတာပါ”

“ဟုတ်လား ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... သနားစရာလေးပဲ နော်”

“နင် မလှောင်ပါနဲ့၊ အခုဆို ငါ့မှာ အကြွေးတွေလည်းဝိုင်း နေပြီ၊ ဒီကြားထဲ ကျော်ကလည်း မလိမ္မာဘူးလေ၊ အသုံးအစွဲက ကြီးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“တိုက်ခန်းလခတွေ ခင်ဗျားပဲ သွားသိမ်းနေတာမဟုတ် လား၊ ဘယ်တွေရောက်ကုန်သလဲ”

ကျားကြီး မကျေမနပ်နှင့်မေးနေလျှင် သီသီကျော် အဖြေရ ကျပ်နေလေ၏။

“နင်ကလည်းဟယ် ... ကျော် သုံးပစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”

“မရဘူးလေ ... ခင်ဗျားတို့ကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်လည်း ဆိုင် တယ်လေ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ငွေလေးဘာလေး ပေးဦးမှပေါ့”

“ပေးမှာပေါ့၊ ကျားကြီးရယ် ... ပေးမှာပါ၊ အခု အဲဒီကိစ္စ

ရွှေစကားစာပေ

၁၀၄ ကြယ်စင်များဝေ

အတွက် ငါ ကြံစည်နေရတာပါ။ မကြာတော့ပါဘူး။”

“ကျုပ်ကိုတော့ ယီးတီးယားတား လာမလုပ်နဲ့ ... ကျုပ် အကြောင်းပြလိုက်လို့ အကုန်လုံး ထောင်နန်း ...”

“ဟဲ့ ကျားကြီး ... နင် တော်တော့”

မူးမူးနှင့် ကျားကြီး လျှောက်ပြောနေလျှင် သီသီကျော် ဒေါသတွေ တချောင်းချောင်း ထွက်ရ၏။ ဒီကောင်ဟာ သေသင့်သူပဲ။ သူ့ကို အရှင်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

ငါ့ဘဝ မထူးတော့ဘူး။ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန် နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ပဲ။

ကျားကြီးရှိနေရင် ငါတို့ဘဝ မလုံခြုံဘူး။ သူပဲ ဖော်ကောင် လုပ်မှာ။ သူက ငါတို့ကို ဆရာကြီးလုပ်နေပြီ။

တစ္ဆေမွေးတဲ့လူလိုပဲ ... အခု တစ္ဆေက ငါတို့ကို ပြန်ပြီး ကုပ်ချိုးတော့မယ်။

သို့သော် ကျားကြီးကို အကြမ်းဖက်လို့မရ။ သီသီကျော် မာယာသုံးရမည်။ မာယာသုံးပြီး ရှင်းပစ်ရမည်။

သီသီကျော်အော်လိုက်သဖြင့် ငြိမ်သွားသည့် ကျားကြီးအား မြတ်နိုး အထိတ်တလန့် ကြည့်နေစဉ် မီးဖိုပြတင်းဘက်သို့ ဦးရှမ်းကြီး ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ မမလေး ... ကျုပ် ဘာလုပ်

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၀၅

ပေးရမလဲ”

“ရှင်ဟာရှင်သာ ခြံထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ လူကဖြင့် လေလာ လဲတော့မယ်၊ နေရာတကာ ပါချင်နေသေး၊ အဘိုးကြီးနော် ... နင်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပါဗျာ ... မလိုလည်း သွားပါပြီ”

မိညိုဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ပြီး ဦးရှမ်းကြီး ထွက်ခွာသွားလေမှ သီသီကျော် ကျားကြီးကို ညွှန်ခန်းဘက်သို့ လက် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကျားကြီးရယ် ... နင် ဘာဖြစ်လို့ သူများတွေရှေ့မှာ အဲဒီ အကြောင်းတွေ ပြောချင်နေတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က ဘာလဲ၊ ဘာအဆင့် လဲ ... ပြောလေ”

“တော်ပါဗျာ ... ကျုပ်ကို ပျားရည်နဲ့ လာပြီး ဝမ်းချမနေစမ်း ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားချစ်တာ၊ ခင်ဗျားအသည်းစွဲနေတာ ဟိုကောင် လူပေါ် ကြော့ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားခိုင်းတာလုပ်ရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်ပါ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကျားကြီးရယ် ... ငါတို့နှစ်ယောက်က ဘဝတူတွေပါ။ ကျော်ကို ငါ အလိုလိုက်နေရတာ ချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက အကြံအဖန်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဒီတိုက်နဲ့ဒီခြံတွေ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ နည်းသလား၊ နင်တို့ ငါတို့ ဆယ်သက်စားလို့ မကုန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလိုလိုက်နေရတာပါ”

ရွှေစကားစာပေ

“တော်ပါပြီဗျာ ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတာပါ။ ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးထားပြီး အနားလည်း ကပ်လို့မရ၊ ကပ်ခွင့်မပေး၊ အဝေးကမျှော်ငေးပြီး လမ်းကြီးကို ချစ်သလို ချစ်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကျုပ်တို့လူမိုက်တွေ စိတ်မရှည်ဘူး”

တီးတိုးပြောနေရာမှ ကျားကြီး ခံစားချက်တွေကြောင့် အသံကျယ်လာခဲ့လျှင် သီသီကျော် သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရသည်။

“ကဲ ကဲ ... နင်စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီည ငါလာခဲ့မယ်၊ စောင့်သာနော်”

“မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး”

“အချိန်ပြော”

“ဒါကတော့ အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမှာလေ”

“ဒါဆို ကျုပ် တစ်ညလုံးစောင့်မယ်၊ ဒီလိုမျိုးကတော့ တစ်သက်လုံး မအိပ်ရလည်းဖြစ်တယ်”

ကျားကြီးကို ခပ်ညုညုအကြည့်တစ်ချက်နှင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး သီသီကျော် ရင်ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်၏။

“နင် ဒီနေ့တော့ ယေနေ့စေ့ပြီပေါ့ ကျားကြီးရယ်၊ နင်လိုလူမိုက်နဲ့ တန်တဲ့လမ်းကို ငါပို့ရမှာပေါ့”

သီသီကျော်မှာ ညစာအတွက် ခေါင်းခဲနေရ၏။ အများအမြင်မှာ တိုက်အကောင်းစားကြီးနှင့် တကယ့်ရွှေတောင်ကြားလိုနေရာမှာ နေနေရပေမယ့် လောလောဆယ် သုံးစွဲစရာငွေမရှိ။

ချေးငှားလှည့်ပတ်ရတာလည်း မလွယ်။ သူမတို့အဖြစ်က မပိုင်ဝက်မွေးဆိုသလို အိမ်ဂရုန်တွေ၊ စာချုပ်စာတမ်းတွေက မီးခံသေတ္တာထဲမှာမို့ ဘယ်ဟာမှ ဧရာင်းစားလို့မရ၊ ပေါင်စားလို့ မရ။

အရေးထဲ မြတ်နိုးယုယ၏ဖခင် ဦးယုဆွေ၏မိတ်ဆွေ ရဲမှူးကြီးဦးဝင်းမောင်ဆိုသူက တစ်မျိုး။

သူမတို့ကို လာရောက်မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့သည်မှာ ချွေးပြန်စရာ။ မနည်းကို ပိပိရိရိ လိမ်ညာခဲ့ကြရပါ၏။ ဒါတောင် မယုံသင်္ကာရုံနှင့်။

မြတ်နိုးယုယဟာ ဆွေမိန်းမမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်မို့ အပိုင်ချိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာတွေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြမှာ မလွဲ။

ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်ကိန်း ဆိုက်နေရတာလည်း ကျော်ဇင်ဗလ အသုံးအစွဲကြီးနေလို့ပင်။

သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်ရုံမသုံးဘဲ ချက်ချင်းပင် သူဌေး

၁၀၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဂိုက်ဖမ်းပြီး သုံးစွဲနေတော့ သိသိကျော် ဒုက္ခရောက်ရသည်။

သည်စဉ် ကျော်ဇင်ဗလနှင့် မမထိပ်ထားတို့ ကားနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ရောက်လာကြလျှင် သိသိကျော် ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုရသည်။

“လာ လာ... ညီမ၊ ခု ညစာ ဘာချက်ပေးရမလဲ၊ စားချင်တာပြော”

ကျော်ဇင်ဗလက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လိုက်၏။

“ဟင်... ခုထိ ညစာမစဉ်ရသေးဘူးလား မမ၊ ကျော်တို့က နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်ပဲ သောက်ခဲ့တော့ တန်းပြီးစားမလို့”

“ဪ... ရပါတယ် ရပါတယ်၊ မောင်လေးတို့ ရေခိုးချိုးလိုက်ကြလေ၊ အောက်ဆင်းတာနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်စေရမယ်... စိတ်ချစိတ်ချ”

ကျော်ဇင်ဗလ မမထိပ်ထား၏လက်ကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားတော့ သိသိကျော် ကျားကြီးဆီ ပြေးရသည်။

ကျားကြီးက သူ၏စံမြန်းရာ ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ။ ကျားကြီးရဲ့ရာထူးက ဒီအိမ်မှာ အခွင့်ထူးခံ။ ဒရိုင်ဘာလည်း မလုပ်၊ မာလီလည်း မဟုတ်။

အိမ်ပေါ်မှာမထားဘဲ ဒီလိုနေရတာကိုပင် သူက ကျေနပ်

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၀၉

တာမဟုတ်။

အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်အနက်ပွင့် ဖားဖားလေးနှင့် သိပ်လှနေသည့် သိသိကျော်။ ကျားကြီးရှေ့မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့။

“လုပ်ပါဦး ကျားကြီးရယ်၊ ငါ့ကို ဆိုင်မှာသွားပြီး ဝယ်ခြမ်းပေးပါဦး၊ နင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိသေးတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်နှင့် သိသိကျော်မေးလျှင် ကျားကြီးက သူမ၏ကိုယ်လုံးဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားကြီးကို ဆီးပြီးပွေ့ဖက်ရင်း...

“သိပ်ရှိပါ၊ ဒီကလူက မမသိ အခက်အခဲတွေ့တဲ့အခါ ထုတ်ပေးဖို့ အမြဲဆောင်ထားတယ်လေ၊ ခင်ဗျားသာ အလိုရှိရင် ကျားကြီးတို့က ကိုယ့်အသက်တောင် စတေးရဲပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ... ဈေးဝယ်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့နော်၊ ဒီမှာ အရှက်တွေကွဲတော့မယ်”

“အင်းပါ... ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညကျရင်တော့ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ မမသိ ကျုပ်ကို လှည့်စားနေတာ ကြာပြီဗျာ၊ ကျုပ်က ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးဗျာ၊ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ကောင်ပါ”

“အင်းပါ မောင်ရယ်... အင်းပါ ဆို”

ကျားကြီး သိသိကျော်ပေးသည့် ကားသော့ကိုယူပြီး သူမခိုင်းသလို စာသောက်စရာတွေ သွားဝယ်တော့ လေတချွန်ချွန်နှင့်။

ရွှေစကားစာပေ

၁၁၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဦးရှမ်းကြီးတစ်ယောက်လုံး သူ့အခန်းထဲမှာ အနားယူနေ
တာကိုပင် မမြင်ကြ။

စိုင်း ပခုံးတွန့်လိုက်ပါသည်။

တကယ့် သပွတ်အူဝက်ပါအိမ်ကြီးပဲ၊

လူမိုက်တွေကတော့ ကုရာနုတ္တိ ဆေးမရှိဘဲ။ သူ့ ငါလိမ်
ငါ့ သူလိမ်၊ သူ့ငါကြံ ငါ့သူကြံ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မည်ဆိုတာ သိပ်စိတ်မဝင်စားပေ
မယ့် ကိုယ့်ဟာလေးတွေ ဘေးမသီရန်မခဏ္ဍိအတွက် စိုင်းတစ်ယောက်
မောင်ပေါက်ကျိုင်းလို မအိပ်မနေ ကြိုးစားရပေဦးမည်သာ။

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၁၃)

ညကတော့ အထူးတိတ်ဆိတ်လျက်။ ဆောင်းညချင်းမို့ နှင်း
တို့က ခပ်မှုန်မှုန်။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏အထဲမှာတော့ နှစ်ပင်လိမ် သုံးပင်လိမ်
ဖာတ်လင်းတွေက ရှုပ်ပွလျက်။

ညဆယ်နာရီခန့်ရှိပေမယ့် အိပ်ပေါ်မှာ မည်သူမျှ မအိပ်သေး
ကြသလို ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာလည်း ကျားကြီးနှင့် ဦးရှမ်းကြီးတို့
မအိပ်သေးကြ။

ဦးရှမ်းကြီးက ကျားကြီးထံမှ စကားအစအနတွေ ထွက်
ပေါ်လာအောင် တစ်နည်းအားဖြင့် အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်အောင်
အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ပုလင်းထောင်ပေးထားလေ၏။ အမြည်းက
တော့ ဝက်ဆီဖတ်ကြော်။

စိုင်း ဖန်တီးထားတာလေ။ ကိုယ်လည်း အနည်းအပါး

ရွှေစကားစာပေ

၁၁၂ ကြယ်စင်ရှုစေ

သောက်ချင်ယောင်ဆောင်ရတာပေါ့။ စကားတွေလည်း ရေလာမြောင်း ပေးလို့။

ဦးရှမ်းကြီးက ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဇာတ်နာအောင် ပြောရင်း ကျားကြီးရင်ထဲမှ အနာကို တူးဆွဖို့ ကြိုးစား၏။

“ကိုကျားရယ် ... လောကကြီးမှာ မကောင်းဆုံးက မိန်းမတွေပဲဗျ။ ကျုပ်မှာ အခုထိနာလန်မထူအောင် ရင်ထဲမှာ နာကြည်းနေရတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ် သိပ်စိတ်နာတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးရှမ်းရ ... ဦးရှမ်းမိန်းမကရော ချောလား”

“ချောတာပေါ့။ ရှမ်းမဆိုတော့ အသားဖြူဖြူ ပါးရဲရဲ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားမသိလိုပေါ့”

ဦးရှမ်းပြောလိုက်တော့ ကျားကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက တိတ်တခိုးဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ ... ဟေ့ လူကြီး ... ရမ်းမပြောနဲ့ ဟိုကောင် ကြားသွားလို့ ကျုပ် ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်”

“ဟိုကောင်က အလကားကောင်ပါဗျာ။ ဆန်ကုန်မြေလေးပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ကောင်၊ မိန်းမတွေကို ကစားစရာလို သဘောထားပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာကိုပဲ မက်မောတွယ်တာတဲ့လူပါ”

ကျားကြီးလက်ထဲ အရက်ခွက်ထည့်ပေးရင်း စိုင်း မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်တော့ ကျားကြီးတွေဝေသွား၏။

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၁၃

သူကလည်း မကျေနပ်နေတာ ရင်ခံနေတာလေ။

စိုင်း ဆက်ပြီး ချွန်လေ၏။

“မသိခမျာ သနားစရာပါ။ ဟိုကောင် သုံးဖြုန်းနေသမျှ နောက်ကနေ အဆင်ပြေအောင် ထိန်းသိမ်းဖုံးဖိနေရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းသလဲ။ အဲဒီအထဲ သနားစရာအကောင်းဆုံးကတော့ ကိုကျားပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုသနားတာ မကြိုက်ဘူး။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကိုးတောင်ပြည့် ကျားကြီးပါဗျ။ တစ်ညကို ကိုးကုန်းကိုးကျင်း လျှောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကျားကြီးပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားလည်း အချစ်ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ပြားပြားဝပ်ရတာပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့အချစ်နတ်သမီးကလည်း တကယ်ချော တကယ်လှ တကယ်သနားစရာ ကောင်းတာကိုး ဗျ”

ကျားကြီး ဦးရှမ်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သိလှချည်လား။ အရွယ်နဲ့စကားက မလိုက်ဖက်ဘူး။

စိုင်းကလည်း ကျားကြီးရင်ဘတ်ထဲကို ဒိုင်းခနဲ ပြေးမြင်လိုက်တာပါပဲ။ ဖြေဆေးထိုးဖို့က အသင့်။

“ကျုပ်ကိုမကြည့်နဲ့လေ ကိုကျားရဲ့ ကျုပ်က ပုတီးဖက်သေမယ့် အဘိုးကြီးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပုံလင်းဖက်သေမယ့် အဘိုးကြီးအေး... တော်ပြီဗျာ။ မိန်းမတွေ သစ္စာမရှိဘူး။ အရက်ကပဲ သစ္စာ”

၁၁၄ ကြယ်စင်များဝေ

တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် သေတဲ့အထိ ပုလင်းကို အဲလေ ... အရက်ကိုပဲ
ဖက်တွယ်သွားမယ်၊ ကျုပ်သွားပြီဗျာ ... အိပ်ပြီး အိပ်ပြီ”

စိုင်း ဒယ်ဒယ်နဲ့ ထရပ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အခန်းဖြစ်သည့် ခေါင်း
ရင်းခန်းသို့ ဝင်သွားကာ အိပ်ယောင်ပြလိုက်သည်။ ဒါမှ ကျန်သည့်
အပိုင်းတွေ လှုပ်ရှားလို့ရမည်လေ။

ကျားကြီးနှင့် သီသီကျော်၏ဇာတ်လမ်းကို လေ့လာရဦး
မည်ဖြစ်သလို တစ်အိမ်လုံးကိုလည်း သူ အကဲခတ်ရပါဦးမည်။

ညဦးပိုင်းက မြတ်နိုး သူ့အနားသို့ ဖျတ်ခနဲကပ်ရင်း ...

“စိုင်း ညကျ တံခါးဖွင့်ပေးထားမယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဝင်နေ၊
အရေးကြီးရင် မြတ်နိုးတို့ကို ကူညီရအောင်၊ အိမ်ထဲမှာ လူတွေ ခြေ
ရှုပ်နေလို့”

ပြောခဲ့၏။ အခြေအနေအရ ပြတင်းပေါက်မှ သူတွယ်ဆင်း
ရမည်။ အင်း ... သီသီကျော်နဲ့ ကျားကြီးရဲ့အခြေအနေကို အရင်စုံ
စမ်းလိုက်ဦးမည်။

စိုင်း အိပ်ပျော်သယောင်နှင့် ဟောက်ပြလိုက်သည်မှာ ကျား
ကြီး သူ့ကို စိတ်ချသွားအောင် ဖြစ်သည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၁၅

အိမ်ပေါ်မှာလည်း ကျော်ဇင်ဗလ၊ မမထိပ်တားနှင့် သီသီ
ကျော်၊ ညီညီ။ လေးယောက်သား အခွေထိုင်ကြည့်နေကြပေမယ့်
စိတ်တွေလွင့်ပါးနေကြသည်။

သီသီကျော်မှာ ညီညီနှင့် အဆက်အသွယ်ရလာပုံအကြောင်း
ပြန်တွေးမိသည်။ သူမတို့မှာ ခေါင်းခဲနေရတာ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်မရလို့
ခြင်းပင်။

သည်တော့ သူမနှင့်ရင်းနှီးသည့် ဦးဖော်ထက်ကို တိုးတိုး
တိတ်တိတ် မှာထား။ အကူအညီတောင်းခဲ့ရသည်။ ဦးဖော်ထက်က
အရာရာနဲ့စပ်သူ။

“အန်ကယ် ... သီတို့အိမ်က မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်မရလို့ သော့
ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်လောက် စိတ်ချရတဲ့အထဲက ရှာပေးပါ၊ အန်ကယ်
ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ဦးဖော်ထက်က ညီညီနှင့်တွေ့ဆုံ
ပေးခဲ့သည်။

“ဒါ အန်ကယ်နဲ့ အလုပ်တွေ အတူတွဲလုပ်ဖူးတဲ့ မောင်ညီ
ညီပဲ၊ သော့ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူမဖွင့်နိုင်တဲ့ကိစ္စ မရှိဖူးဘူး။ သီသီ
တို့ချင်း ဆွေးနွေးကြပေတော့”

သီသီကျော်နှင့်ညီညီတို့ အလုပ်သဘော ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

ရွှေစကားစာပေ

၁၁၆ ကြယ်စင်များဝေ

ညီညီဟာ လူချောတစ်ယောက်ပါပေ။ သို့သော် သူချောပုံက လူကြမ်းတစ်ယောက်လို၊ ယောက်ျားပီသသည့်အချော။

သူ့အသည်းကျော်လေး ကျော်စင်ဗလလို မိန်းမချော ချောသည့် အချောမျိုးမဟုတ်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ ... မမသီရဲ့မီးခံသေတ္တာက သိပ်စနစ်ကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ၃-၄ ရက်ဆိုသလို အချိန်ယူပြီး လေ့လာလုပ်ကိုင်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ လိုက်နေလို့ရမလား”

“ရှင်”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်က ကြုံသလိုဗျေ၊ ကြုံသလိုစားတဲ့ လူလွတ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ အလုပ်ရှိရင် ရှိသလို လုပ်ကိုင်တတ်တယ်လေ၊ အခု မမသီရဲ့အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင် မမသီရဲ့ အိမ်ကို လိုက်ပြီး အလုပ်လိုက်လုပ်တဲ့သဘောပါပဲ၊ သေသေချာချာ ကိုယ်မိရင်မိ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရှိသလောက် လုပ်ရမှာမို့”

“ဪ... သဘောပေါက်ပါပြီ၊ မောင်ညီညီရဲ့ မှတ်ပုံတင်တွေ၊ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေလည်း ပြပါဦး”

အသေအချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ သူမ ခေါ်လာခဲ့တာပင်၊ ညီညီဟာ အညာသာ၊တစ်ယောက်ပါပေ။ မိတ္တီလာမှတ်ပုံတင်နှင့်။

ခါတိုင်းဆို သီသီကျော်နှင့် ကျော်စင်ဗလတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေး အလုပ်လုပ်ကြပေ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၁၇

မယ့် ယခုကျ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြသည့် နှယ်။

သီသီကျော်မှာ ကိုယ်က သိပ်ချစ်ရသူမို့ ရင်ထဲမှာခံစားနေရသည်။ ယခုလည်း ညီညီအကြောင်း ကျော်စင်ဗလကို ပြောပြချင်နေပေမယ့် ကျော်က မမထိပ်ထားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် ပခုံးချင်းထပ်ပြီး အကြည်ဆိုက်နေသဖြင့် ပြောခွင့်မရ ဖြစ်နေ၏။

ဒါ ကျော် အရွဲ့တိုက်နေတာလား၊ အလုပ်လုပ်နေတာလား၊ သီသီကျော် မသိ။

သည်တော့လည်း မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေဆည်ရင်း ညီညီနှင့် စကားတွေပြောနေရ၏။

“မမသီတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နေကြတာနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ သူက အငယ်ဆုံးလေ၊ မမသီနဲ့ ငါးနှစ်ကွာတယ်၊ ကြားထဲမှာ နှစ်ယောက်ရှိပေမယ့် အဖတ်မတင်ကြဘူး”

“ဒါကြောင့် သိပ်ချစ်ကြတာထင်တယ်နော်၊ အဖေတွေ့၊ အမေတွေ့ ဆုံးတာကြာပြီလား”

“အင်း ... ကြာပြီဆိုပါတော့၊ ကဲ ... ညီညီက မမသီအကြောင်းချည်း မေးနေတယ်၊ မင်းအကြောင်းရော ပြောပါဦး၊ အင်း ... ပုံစံကတော့ အသည်းကွဲလာပုံပဲ”

သီသီကျော် စကားနှင့်ညှိလိုက်လျှင် ညီညီ မနေတတ်

ရွှေစကားစာပေ

မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဟာဗျာ ... မမသီကလည်း ကျွန်တော်က တစ်ကောင် ကြွက်ပါ။ ကျွန်တော့်လိုလူစိုက်ကို ဘယ်မိန်းမက ကြိုက်မှာလဲဗျာ”

သီသီကျော်နှင့်ညီညီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ စကားတွေပြောနေလျှင် ကျော်ဇင်ဗလ ကျွဲပြီးတိုနေမိသည်။ သူက ကိုယ် ဘယ်လိုပဲနေနေ သီသီကျော်ကိုတော့ ဘယ်ယောက်ျား နှင့်မှ ရောတာမကြိုက်သူ။

“အဟမ်း အဟမ်း ... မမသီလူနဲ့ ကျော်ကို မိတ်ဆက်ပေး ပါဦးဗျ”

ပြောပုံက အောက်ကလီအာသံနှင့်။ သီသီကျော်ကတော့ ကျော်နှင့်ပြိုင်ပြီး ကျွဲပြီးမတိုပါ။

“ပြောမလို့မောင်လေးရဲ့ တို့မောင်နှမချင်းတွေ ပြောစရာ တိုင်ပင်စရာ စကားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ထိပ်ထားလေးလည်း အိပ်ချင်ရောပေါ့၊ လိုက်ဖို့လိုက်ပါကွယ်”

အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိရာ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေရာယူကြပြီး ဖြစ်၏။ မီးခံသေတ္တာထားသည့်အခန်းမှာ ပထမ မြတ်နိုး၏အခန်း၊ ယခု ကျော်ဇင်ဗလ နေရာယူထားသည်။

“လာ ထိပ်ထား ... ကိုကိုလိုက်ဖို့မယ်နော်၊ မနက်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“ထိပ်ထားက အရမ်းလိမ္မာတာပဲ”

ထိပ်ထား၏လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ကျော်ဇင်ဗလ အပေါ်ထပ် သူမ၏အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သူ့ရှုပ်က ခပ်တင်းတင်း။ ညီညီကို မကြည့်။

ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။

ရှုပ်ကိုက ကြာကူလီရှုပ်။

အောက်ထပ်မှာ နေရသည့်မြတ်နိုးနှင့် လဝန်းမှာလည်း သူ တို့အဖွဲ့၏စကားများကို ကြားနိုင်မည့် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပုန်း အောင်းပြီး နားထောင်နေရသည်။

သူတို့အဖွဲ့ဘာတွေ လုပ်ကြမှာလဲ၊ သိထားမှဖြစ်ပေမည်။

မြတ်နိုးတို့ကြည့်နေစဉ် ကျော်ဇင်ဗလ၊ ညီညီနှင့်သီသီကျော် တို့ သုံးဦး စတင်တိုင်ပင်ကြသည်။

“အိမ်ကမီးခံသေတ္တာဖွင့်ဖို့ မမရှာလာခဲ့တာ ကျော်ရဲ့၊ အန် ကယ်ဇော်ထက် ရှာပေးလိုက်တာ၊ ကျော်ကို မပြောရသေးလို့”

“သူက ဒီမှာတည်းပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပါတော့၊ မမလူက စိတ်ချရရဲ့လား”

“အန်ကယ်ဇော်ထက် ရှာပေးလိုက်တာပဲကွယ် ... စိတ်ချ ရမှာပါ၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ... ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စလိုက်ကြမလား”

၁၂၀ ကြယ်စင်များ

“ဒီနေ့တော့ ဆော့ရိုးပဲ၊ ကျော် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက ငှက်ပျောသီးအခွံခွာစားသလောက်လည်း လွယ်မှမဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်မှ စကြတာပေါ့။ ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ ကိရိယာတွေ အစုံအလင်ပါရဲ့လား။”

“ပါပါတယ် ကိုကျော်ဇင်ဗလ၊ ဒါပေမဲ့ မီးခံသေတ္တာ သိပ်ကောင်းရင် ချက်ချင်းဖွင့်လို့မရပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်လူ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့မောင်နှမချင်း တိုင်ပင်စရာတွေရှိလို့”

ကျော်ဇင်ဗလ ညီညီကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်လျှင် ညီညီ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး တက်သွားရ၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်တော့မှ ကျော်ဇင်ဗလက စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် သီသီကျော်ကို မာန်မဲသည်။

“မမသီ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့အရည်အချင်းနဲ့ ယုံကြည်ရမရ တစ်ရက်နှစ်ရက် အကဲခတ်ဦးမှပေါ့ဗျ၊ ရမ်းလုပ်လို့ဖြစ်မလား။”

“ကျော်နဲ့ကျားကြီးလည်း ရှိနေတာပဲ၊ သူက ဘာများ ကလိပ်ကကျစ်လုပ်လို့ရမှာလဲ မောင်ရယ်၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း ခိုင်းမှာမှ မဟုတ်တာ၊ တို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားခိုင်းမှာလေ”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၂၁

“အဲဒီကျားကြီးကရော ဘယ်လောက်ယုံရလို့လဲ၊ မမသီ နားလည်ထားဖို့က ကျော်နဲ့မမသီပဲ ခံစား၊ စံစားရမယ်၊ ကျန်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမျှဝေနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်ကို ဘယ်လောက်ပေးမယ်လို့ ပြောခေါ်လာတာလဲ”

“ဆယ်သိန်း”

“ဘာ”

“မောင်ကလည်းကွယ်၊ တကယ်ဖွင့်လို့ရမယ်ဆိုမှ ပေးရမှာပါ၊ ဖွင့်ရင်တော့ ဘာမပေးနိုင်စရာ ရှိသလဲကွယ်၊ အထဲမှာ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ စာချုပ်စာတမ်းတွေ အများကြီး ရှိနေမှာမဟုတ်လား၊ မမသီတို့ သူဌေးဖြစ်ပြီလေ”

“ကျော်တော့ စိတ်တွေလေးတယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ဘာမှ မရေရာတဲ့ဘဝမှာ ရေရာတုန်းလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေမယ်ဗျာ”

ပြောပြီး ကျော်ဇင်ဗလ သီသီကျော်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လျှင် သီသီကျော်က ချစ်မျက်စောင်းလေးနှင့် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“နေပါဦး မောင်ရယ် ... အိမ်မှာ လူပိုလူလျှံတွေနဲ့၊ ဣန္ဒြေလေးများ ဆည်ပါဦး၊ မမသီ လာခဲ့ပါမယ်၊ ကဲ သွား ... အပေါ်တက်တော့”

သည်တော့လည်း ကျော်ဇင်ဗလ မချင့်မရဲနှင့် အပေါ်တက်သွားရလေ၏။

ရွှေစကားစာပေ

၁၂၂ ကြယ်စင်များဝေ

မြတ်နိုးနှင့် လဝန်းတို့မှာလည်း သည်တော့မှ သက်ပြင်းချ လိုက်ကြရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မဖွယ်မရာတွေ မမြင်လိုက်ရလို့ တောက် ... ကျော်စင်ဗလမျက်နှာကြီး မြင်လိုက်တိုင်း ငါ့ဒေါသတွေ တလိပ် လိပ်တက်နေတယ်”

“ခုကျ လူချောလေးလို့ မမြင်တော့ဘူးလား မမရဲ့”

“ဘီလူးမှန်း သိနေမှတော့ သူ့ရုပ်ကို ခံစားကြည့်နူးလို့ ရပါ ဦးမလား လဝန်းရယ်”

“ကဲ ... လဝန်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ အစ်ကိုရော လာမှာလား”

“လာမှာပေါ့၊ တောက် ... ငါ့ဖီးခံသေတ္တာထားတဲ့အခန်းမှာ ကျော်စင်ဗလနေတာက ခက်နေတယ်၊ သူ့အခန်းက အမြဲ ဥစ္စာ ခြောက်ပြီး ပိတ်ထားတော့ ငါတို့ကြံစည်ရခက်နေတယ်”

နှစ်ယောက်သား စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းရင်း ငြိမ် သက်နေကြစဉ် သီသီကျော် တိုက်ပြင်သို့ ခိုးထွက်သွားတာ မြင်လိုက် ကြရ၏။

“ဒီမိန်းမ ဘာတွေလုပ်ဦးမယ် မသိဘူး၊ တော်တော်ကြောက် ဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းမ”

“လိုက်ချောင်းမလားဟင်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၂၃

“မချောင်းနဲ့တော့၊ ကျားကြီးဆိုသွားတာနေမှာပေါ့၊ သူက ယောက်ျားတွေအားလုံးကို သူ့မာယာကွန်ရက်အောက်မှာ အုပ် ထားချင်တာ”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းမကြီးပဲနော်”

“အင်း ... ကဲ ... ငါတို့ ကိုစိုင်းလာရင် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ နားရှင်ရှင်ထားပြီး အိပ်ကြစို့”

နှစ်ယောက်အတူ အောက်ထပ် သူတို့ပေးထားသည့် အခန်း ထဲတွင် နီးနီးကြားကြားအိပ်နေကြစဉ် သီသီကျော်မှာ ကျားကြီးထံသို့ ရောက်နေလေသည်။ မူလက ကျားကြီးကို သတ်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ ပေမယ့် ယခုကျ ညီညီကိစ္စရှိသေးသည့်အတွက် ကျားကြီးကို အချို့ သတ်ထားဖို့ သီသီကျော် စိတ်ကူးရ၏။

သူ့ကိုမျှောထားဦးမှပါလေ။ နောက်ဆုံးကျမှ စီရင်ပစ်ရမယ်။

“မမသီရယ် ... ကျုပ် အိပ်မက်မက်နေတာလားဗျာ”

သူ့အခန်းထဲမှာ သီသီကျော်ကို ပွေ့ဖက်နှင်းရှုပ်ရင်း ကျားကြီး ကတုန်ကယင် ကမူးရှူးထိုးဖြစ်နေလျှင် သီသီကျော် ကျားကြီးကို သတ်ပေးရ၏။

“ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဦးရှမ်းကြီးရှိတယ်၊ မကဲနဲ့ ကျားကြီးရယ်၊ တော်ပြီ ... မမသီ မင်းကို ချစ်ကြောင်း သက်သေလာပြတာ”

“ဟာ ... မရဘူး မရဘူး၊ ဟိုဘက်ခန်းက ဦးရှမ်းကြီးကို

ရွှေစကားစာပေ

၁၂၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ အစောကြီးထဲက ရေချိန်ကိုက်သွားပြီ၊
ခုလောက်ဆို အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်သမီးနဲ့တွေ့နေရောပေါ့၊ တစ်ခါ
လောက်တော့ ကျားကြီးအလိုကိုလိုက်စမ်းပါ မမသီရယ်၊ ဒီကောင်က
မမသီ လက်ညှိုးညွှန်ရင် ငရဲတောင် ခုန်ဆင်းမယ့်ကောင်ပါဗျာ...
ရက်ရောစမ်းပါ”

“အပြောကတော့ ကောင်းပါ့”

“မဟုတ်လို့လား မမရယ်၊ ကျားကြီးဘဝမှာ မမသီကိုပဲ
အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ရတာပါဗျာ”

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ လူနာအမဲခြောက်တောင်းတာ ကျနေ
တာပဲ ... အို အို အို”

အမှောင်ထဲမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ကျားကြီးနှင့်သီသီကျော်က
တော့ ဒီအချိန် အနုမြူငှားထပေါက်တောင် သီမည်မဟုတ်တော့။

ရမ္မက်ရေယာဉ်ကြောမှာ အမျောကြီးမျော၊ အလွင့်ကြီးလွင့်
နေလောက်ပြီမို့ စိုင်း ခြေဖျားထောက်ကာ ဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှ
ဆင်းခဲ့သည်။

သူ အိမ်ထဲသို့ ခိုးဝင်ရဦးမည်။ အင်း ... သီသီကျော်နဲ့
ကျားကြီးအခြေအနေကို ကျော်စင်ဗလသာသီလိုက်ရင် သတ်ပွဲပဲ၊
မိုးမီးလောင်တာထက်ဆိုးမယ်။

“ဟုတ်ပြီ”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၂၅

ယာလည်းညက်စေ၊ ကြက်လည်းမောစေတဲ့။ သူတို့ချင်း
တိုက်ပေးရမယ်။

စိုင်း အိမ်နားသို့ကပ်သွားတော့ မြတ်နိုးက အသင့် တံခါးဟာ
ပေးထား၏။

“မလာတော့ဘူးမှတ်နေတာ”

“ချစ်သူချိန်းတာပဲကွာ ... မလာဘဲနေမလား၊ လဝန်းရော”

စိုင်း အသားယူပြောပြီး မြတ်နိုးကို ပန်းလေးဖက်လိုက်လျှင်
မြတ်နိုး ဒေါပြသွား၏။

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ စိုင်းနော် ... ဘာ ချစ်သူချိန်းတာ
လဲ၊ ကမ္ဘာမီးလောင်နေရတဲ့အထဲ ဆီမီးခွက်က ထတောက်မနေနဲ့”

“မြတ်နိုးကလည်း စိုင်းကိုဆို အသေနိုင်တယ်၊ ဘာလဲ
ကျော်စင်ဗလကို မြင်လိုက်ရတော့ အမုန်းတွေကနေ အချစ်တွေ ပြန်
ပြောင်းသွားပြီလား၊ ဒါကြောင့် ကာလီဒီသကပြောတာ မိန်းမဆိုတာ
ဆောင်းလေ ...”

“တော် တော် တော် ... စိုင်းနော် မြတ်နိုးဒေါသတွေကို
လာဆွမနေနဲ့၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်ပြီးမစောင့်ရှောက်ခိုင်းဘူး၊
ကျွန်မဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သူတို့သုံးယောက်ကို သတ်ပစ်
မယ်”

မြတ်နိုး တကယ်ဒေါသထွက်နေပြီး အသံတွေကျယ်လာလျှင်

ရွှေစကားစာပေ

၁၂၆ ကြယ်စင်များဝေ

စိုင်း ရှိခိုးဦးချုပ်စံနှင့် တောင်းပန်ရ၏။ မျက်နှာကိုလည်း တည်တည် ကြည်ကြည်နှင့် ...

“ဆောရီးမြတ်နိုးရယ် ... ကိုယ် နောက် ဘယ်တော့မှ မြတ်နိုးကို ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား၊ ကျီစယ်တဲ့စကားတွေ မပြောတော့ဘူး ... နော် ကျေနပ်တော့ ကိုယ်သိထားသင့်ပါတယ်၊ အနှုလက်နဲ့ရွှေခွက်နှိုက်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူဆိုတာ တန်ရာ တန်ရာ ...”

“လာပြန်ပြီ စိုင်းရယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ မြတ်နိုး မကြားပါရ စေနဲ့ရှင်၊ မြတ်နိုး အရမ်းစိတ်ရှုပ်ထွေးနေရလို့ပါ၊ လာ ... ဒီစာကြည့် ခန်းထဲမှာ ဝင်စောင့်၊ မြတ်နိုးတို့ အကြောင်းဖြစ်ရင် ကူညီ”

စိုင်းနေမင်းညီ မြတ်နိုးထားသည့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဒရင်း ဘက်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လဲလျောင်းလိုက်၏။ မြတ်နိုး ထွက်သွားတော့မှ စိုင်း ကျော်စင်ဗလရုံရာအခန်းသို့ တိတ်တဆိတ် တက်သွားလိုက်သည်။

နောက် အခြေအနေတွေကို ချိန်ဆလိုက်၏။ ကျော်စင်ဗလ နေသည့်အခန်းနှင့် ကားဂိုထောင်က မျက်စောင်းထိုး။

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ”

သီသီကျော်နှင့်ကျားကြီးကိုသာ အတွဲလိုက်တွေ့လိုက်ရပါက ကျော်စင်ဗလ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၂၇

သည်တော့ ဟိုနှစ်ယောက် ထွက်လာခါနီးလျှင် သူ အချက် ပေးလိုက်ရမည်။

စိုင်းနေမင်းညီ ဝရန်တာရုံ ပန်းပင်များကို ကွယ်ထိုင်ကာ အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာလျှင် သီသီကျော်နှင့်ကျားကြီးတို့ ကားဂိုထောင် ပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာတာ ခိုခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိုင်းကျော် ဇင်ဗလ၏ အခန်းပြတင်းတစ်ခုသို့ ကျောက်ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက် သည်။

အသံကြောင့် ကျော်စင်ဗလ ပြတင်းဖွင့်ပြီး ထွက်ကြည့် သောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ချင်းအပ်၊ ပွေ့ဖက် နှင်းရှုပ် နှုတ်ဆက်နေသည့် ကျားကြီးနှင့်သီသီကျော်ကို ကားဂိုထောင်ရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရလေ၏။

“တောက် ... သိကြသေးတာပေါ့ကွာ”

စိုင်းကတော့ စနက်တံကို ဖြုတ်ပေးပြီးသည်နှင့် အောက် ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြေးဆင်းလေသည်။

ကျော်စင်ဗလ အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ တလွှားလွှား ဒေါသတကြီး ဆင်းလာသည်ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှ ချောင်းကြည့်နေ ၏။

သီသီကျော် ဖရိုဖရဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တံခါးပေါက်မှ

ရွှေစကားစာပေ

၁၂၈ ကြယ်စင်များဝေ

ဝင်လာသည်ကို ကျော်စင်ဗလ ဆီးဖမ်းလိုက်သည်။

“ဘာငြင်းချင်သေးလဲ ... ပြော၊ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွနဲ့မိန်းမ၊ နင် တော်တော် ...”

“အို ... မောင် သူများတွေ ကြားသွားပါမယ်ကွယ်၊ ကျားကြီးကို ခိုင်းစရာရှိလို့ သွားတွေ့တာပါ မောင်ရဲ့၊ အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မမသီချစ်တာ မောင့်တစ်ယောက်တည်းပါ။”

သီသီကျော် ကျော်စင်ဗလကို ဖက်တွယ်ပြီး ချောမော့ဖျောင်းဖျပေမယ့် ကျော်စင်ဗလမှာ မုန်ယိုနေသည့်ဆင်ကြီးနယ်။

“သွားဗျာ ... သွား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရွံတယ်၊ လူတကာနဲ့ ဆက်ဆံနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မေတ္တာကို ကျုပ် ဘယ်လိုတန်ဖိုးထားရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့သစ္စာတရားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ”

ကျော်စင်ဗလက ရုန်းကန်ပေါက်ကွဲနေတော့ သီသီကျော်က အတင်းဖက်တွယ် ချောမော့နေလိုက်တာ မြွေနှစ်ကောင် ပတ်တွယ်နေသည့်နယ်။

မြတ်နိုးယုယနှင့်လဝန်းမှာလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ချောင်းကြည့်နေကြပြီး မြတ်နိုးကတော့ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

အယုတ်တမာကောင်တွေ၊ ရွံဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကြည့်ပါဦး ... ကျော်စင်ဗလက အရမ်းဒေါသတွေထွက်၊ ပေါက်ကွဲပြောင်း

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၂၉

ဆန်နေတော့ သီသီကျော် မာယာသုံးပြီး မူးမေ့လဲကျပြလိုက်သည်။

ညဝတ်အင်္ကျီက ကြိုးပြေထွက်သွားပြီမို့ သူမ၏အလှအပတွေက ဝင်းဝင်းစက်စက်။ မုန်ယိုနေသည့်ဆင်ကြီး အာရုံပြောင်းပြီး သီသီကျော်ကို သူ့အခန်းဆီသို့ ချီတင်သွားလေတော့မှ ချောင်းကြည့်နေကြသည့် မြတ်နိုးတို့သုံးဦး သက်ပြင်းချလိုက်ကြရသည်။

အဖြစ်မှန်တွေကတော့ အရှင်းသား။ ကျော်စင်ဗလနှင့် သီသီကျော်ဟာ လင်မယား၊ နောက် မာယာတွေသုံးပြီး ကျော်စင်ဗလက မိန်းမငယ်လေးတွေကို ကျုံးသွင်း၊ သီသီကျော်က ဆရာကြီးလုပ်၊ အားပေးကူညီ။

အကုသိုလ်တုံးတွေကို မမြင်ချင်၊ မကြည့်ချင်ပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်တိုက်ကိုမောင်ပိုင်စီး၊ ကားကိုမောင်ပိုင်စီးထား။

တော်သေးတာက မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်မရသေးလို့ပါပင်၊ ဖွင့်လို့ များရသွားလျှင် ပွဲကပြီးပေပြီ။

ယခုလည်း သော့ဝိဇ္ဇာနှင့် မီးခံသေတ္တာဖွင့်ကြဖို့ ကြံစည်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းတွေကွဲ၊ သံသယတွေနှင့် မယုံမကြည် ဖြစ်နေကြတာကြောင့် မြတ်နိုးတို့ ခံသာရာရမည်။

သည်ကြားထဲ ကျော်စင်ဗလက မြတ်နိုး၏အခန်း၊ မီးခံသေတ္တာရှိသည့်အခန်းမှာ နေရာယူထားတော့ ပြဿနာက ထင်သ

၁၃၀ ကြယ်စင်များဝေ

လောက် မလွယ်ကူတော့ပေ။

အင်း... သုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး အကြံထုတ်ဦးမှပါလေ။
လဝန်းက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထွက်တတ်တယ်။

အခန်း (၁၄)

မြတ်နိုးယုယနှင့်လဝန်းမှာ လောလောဆယ် သီသီကျော်
ခိုင်းသမျှ မနားရအောင်လုပ်နေရသည်။ စားရတော့ မကောင်းမကန်း။
အပြင်ထွက်ပြီး ဝယ်စားရအောင်လည်း အခြေအနေက မပေးချေ။

အဲ... သည်နေ့တော့ သီသီကျော် ဈေးဝယ်ထွက်မည်။
နောက်က ဆွဲခြင်းကိုင်အဖြစ် မြတ်နိုးကိုခေါ်တော့ လဝန်းကို သူမ
တာဝန်ပေးခဲ့ရသည်။

“မမ သော့ထားတဲ့နေရာမှာ လူလစ်ရင် သော့သွားယူခဲ့”

သော့ထားသည့်နေရာက ဘယ်သူမှမသိနိုင်လောက်သည့်
နေရာ။ မြတ်နိုးရဲ့အခန်းထဲမှာ အလှပန်းအိုးအဖြစ် စိုက်ပျိုးထားရှိသည့်
ဂမန်းပန်းအိုးလေးရဲ့ အတွင်းမှာ။

“လူလစ်မှလုပ်နေတာ၊ မလစ်ရင် အခြေမပျက် ပြန်ထွက်ခဲ့၊
အခန်းရှင်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ပင်၊ ဒီနေ့ ကျော်စင်ဗလ အပြင်မထွက်

၁၃၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သေးဘူး။ သူ့ အပြင်ထွက်ရင်လည်း သူ့အခန်း သော့ပိတ်ခဲ့မှာ၊
လစ်ရင် သော့ပုံစံတူလုပ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

လဝန်းမှာ မြတ်နိုးခိုင်းသည့်အတိုင်း အခြေအနေတွေကို
ထမင်းချက်ရင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်း စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေရသည်။

ကျော်ဇင်ဗလနှင့် ထိပ်ထားတို့ အပြင်မထွက်။ အပေါ်ထပ်
ဝရံတာမှာပင် စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူ
တွေလား။ ဘယ်လိုအဆင့်လဲ။

ကျော်ဇင်ဗလဟာ နှစ်ပင်လိမ်၊ သုံးပင်လိမ်သည့် လူရှုပ်လူ
ပွေ့၊ လဝန်းတို့ကတော့ စင်အောက်မှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေမို့ အာရုံလုံး
ကို မြင်နေရသည်။

သည်စဉ် အိမ်တွင်းဖုန်းဖြင့် ကော်ဖီနှင့်မုန့် ယူလာခိုင်းသဖြင့်
လဝန်း အပေါ်ထပ်သို့ ငွေလင်ပန်းလေးနှင့် ထည့်ယူလာရသည်။

ကျော်ဇင်ဗလနှင့် ထိပ်ထားရှေ့ရှိ စားပွဲတိုင်းလေးမှာ ပြင်ဆင်
ပေးနေစဉ် ကျော်ဇင်ဗလက လဝန်းကို အသေအချာ ကြည့်နေလေ၏။

ပြီးမှ ...

“မိဖြူ ... ငါ့အခန်း သွားရှင်းပေးစမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရင့်”

ရေငုတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ။ လဝန်း ဝမ်းသာစိတ်ကို မျိုချ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၃၃

ပြီး ကျော်ဇင်ဗလ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရသည်။

ရှုပ်ပွနေသည့်အခန်းကိုရှင်းရင်း မမပြောသည့် ဂမုန်းပန်းအိုး
ကို မသိမသာရှာရသည်။ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား။ ရှာလို့မတွေ့သဖြင့်
လဝန်းစိတ်ပူနေရစဉ် အခန်းထဲမှာ အချိန်ကြာလို့ကြာမှန်းပင် မသိ
တော့ချေ။ တံခါးပိတ်သံကြားလိုက်တော့မှ လန့်ပြီး လဝန်း နောက်သို့
ခုန်လှည့်မိ၏။

“ဟင် ... ရှင် ရှင်”

ကိုညီညီဖြစ်နေသဖြင့် လဝန်း နည်းနည်းအကြောက်ပြေမိ
၏။ ကျော်ဇင်ဗလဆို မလွယ်။

“မင်း ဘာရှာနေတာလဲ၊ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်
လာတာလဲ ... ပြော”

ကိုညီညီရုပ်က ခပ်ထန်ထန်။ သူ့ရှုပ်ချောချောက ကြမ်း
ထော်နေ၏။

“ရှင်အပူမပါဘူး၊ ရှင်ရော ဘာထူးလို့လဲ ... အသံကောင်း
လွှင့်မနေနဲ့”

“ဟ ... ငါက စကတည်းက လူ့ပိုက်တံဆိပ်၊ လူဆိုးတံဆိပ်
ကပ်လာတာလေ၊ မင်းတို့လို မင်းသမီးမျက်နှာဖုံး တပ်လာတာ မဟုတ်
ဘူး”

လဝန်း နှုတ်ခမ်းလှလှကိုမဲ့လိုက်ပြီး ညီညီကို တွန်းမယ်

ရွှေစကားစာပေ

၁၃၄ ကြယ်စင်များဝေ

လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မသိ၊ လဝန်း သူ့ကိုမကြောက်။ သူ့ရုပ်
ဘယ်လောက်ပင် ကြမ်းနေပါစေ ... ထိုရုပ်ထဲမှာပင် ဖြူစင်ရိုးသားမှု
ကို ရှာတွေ့နေသည်။

ပမာအားဖြင့် သူ့ကို ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားသည့် မင်း
သားလို့ လဝန်းထင်နေမိ၏။ သူမ အမြင်မှားတာလည်း ဖြစ်မည်။

လဝန်း တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်တော့ သူ နောက်မှပါ
လာ၏။ လဝန်းကို အကြမ်းမဖက်။ လက်ဖျားနှင့်ပင် သူမထိ။

“အေး... တစ်ခုတော့ သတိထား၊ မလည်ဘဲနဲ့ ခြင်္သေ့ပျံထဲ
ဝင်မိရင်ကျွန်းမင်းတို့ အထိနာမှာပဲ၊ အခုလည်း သူ့အခန်းထဲမှာ
မင်း ကြာသင့်တာထက် ပိုကြာနေလို့ ငါ ဝင်လာရတာ၊ သူတို့ သံသ
ယဝင်သွားရင် မင်းတို့ ပြေးပေါက်မှားနေမယ်”

“ရှင်က ခြောက်လှန့်နေတာလား”

“မလှန့်ပါဘူး ... ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲတဲ့ရှင်”

လဝန်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းပြေးလာခဲ့တော့ လှေကားထောင့်
မှာ ကျော်စင်ဗလကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ရုပ်က ခပ်မှုန်မှုန်၊ လဝန်း
ကိုလည်း သံသယမျက်လုံးနှင့်ကြည့်လို့။

“မိဖြူ ... မင်း ငါ့အခန်းထဲမှာ ဘာရှာတာလဲ”

“ဘာ ... ဘာမှမရှာပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ မိဖြူ အခန်းရှင်း

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၃၅

ပေးနေတာပါ”

“ကြာလှချည်လား ... မင်းတို့ ဟုတ်ရောဟုတ်ကြရဲ့လား”

“ရှင်”

လဝန်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဦးရှမ်းကြီး တိုက်
ပေါက်ဝမှ ပေါ်လာပြီး ကျော်စင်ဗလကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဆရာလေး ... တိုက်နောက်ဘက်မှာ လူနှစ်ယောက်
ချောင်းနေတာကြာပြီ၊ ကျုပ် အကဲခတ်နေတုန်း ကျားကြီးနဲ့ အချိန်
အဆက်လုပ်သွားတာ မြင်ရပါတယ်”

“ဘာ”

ကျော်စင်ဗလ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ဦးရှမ်းကြီးအနားသို့ ရောက်
သွားလျှင် လဝန်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြေးခဲ့သည်။

အောင်မယ်လေး ... အစ်ကိုကယ်ပေလို့၊ မဟုတ်ရင် ငါ
တော့ ဘာတွေဆက်ရွှီးရမှန်း မသိတော့ဘူး၊

မမမြတ်နိုးရယ် ... ငါတို့ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ကနိုင်
ပါဦးမလား။

နှစ်နာရီလောက်ကြာမှ မြတ်နိုးနှင့် သီသီကျော်တို့ ဈေးဝယ်
ရာမှ ပြန်လာကြသည်။ ဒေါ်သီသီကျော်နှင့်ကျော်စင်ဗလတို့ ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေကြစဉ် မြတ်နိုးနှင့် လဝန်း
တို့လည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ရ၏။

ရွှေစကားစာပေ

၁၃၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ လဝန်း”

“အခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးမတွေ့တော့ဘူး မမရဲ့”

“ဟယ် ... နင် သေသေချာချာရှာရဲ့လား လဝန်းရယ်၊ အခန်းကအကျယ်ကြီး၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြားများ ထိုးထားသလား”

“အောင်မယ်လေး မမရယ် ... ဒါတောင် လဝန်း သူ့အခန်း အရင်ရှင်းရတာ၊ ရှာတာတော့ မနှံ့စပ်သေးဘူး၊ အဲဒီတုန်း တံခါးပိတ် သံကြားလို့ လန့်သွားလိုက်ရတာ၊ ကိုညီညီမို့ တော်သေးတယ်”

“သူက ဘာကိစ္စ လိုက်ရှုပ်ရတာလဲ၊ သူ့ကိုလည်း လျှော့မ တွက်နဲ့လေ၊ ဒေါ်သီသီကျော်နဲ့ပါလာမှတော့ သူလည်း ဒုစရိုက်သမား ပေါ့”

“အင်းပါ မမရဲ့ ... လဝန်း အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာတော့ လှေကားမှာ ကျော်စင်ဗလက စောင့်နေတယ်”

“ဘုရား ဘုရား ... သူတို့ရိပ်မိသွားကြလား”

“မသိဘူး မမ၊ လဝန်း ဒုက္ခရောက်နေတုန်း အစ်ကို ပေါ်လာ ပြီး ကယ်လိုက်လို့ အသက်ရှူပေါက်ရတော့တယ်၊ လဝန်း ကြောက် တယ် မမရော၊ အကြံပဲ ပေးပါရစေ၊ လဝန်းက ရှိုးတော့ ဘာလုပ်လုပ် မပိရဲဘူး၊ မြန်မြန် ရိပ်မိကုန်မှာပဲ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဟော ... ဟို မိန်းမကြီး လာပြီ၊ သူတို့လည်း ဘာတွေ အကျပ်ရိုက်နေတယ် မသိဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၃၇

နှစ်ယောက်သား လူစုခွဲလိုက်ပြီး ဟန်မပျက်ပင် ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်နေကြတော့သည်။

အိမ်မှာ လူစုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် သံသယတွေကြီးစိုးနေကြချိန်။

အားလုံးထဲမှာ အစိုးရိမ်အကြီးဆုံးကတော့ သီသီကျော်နှင့် ကျော်စင်ဗလ။ သူတို့က မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူတွေ။ သည်နေ့ည လကွယ်ညမို့ အထူးပင် တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင် နေ၏။ မီးကလည်း ပြတ်နေပြီး မီးစက်ကလည်း ပျက်နေ၏။

ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ပေမယ့် ပိန်းပိတ်လို့ မှောင်နေ လိုက်တာ တကယ့်အမှောင်တိုက်ထဲသို့ ရောက်နေသည့်နှယ်။ နှင်းသံ တွေကလည်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဖျောက်ဖျောက်ကျလျက်။

ကျော်စင်ဗလနှင့်သီသီကျော် ယခုညမှာ ပိုပြီးချောက်ချား နေမိ၏။ နေ့လယ်က မိဖြူ၏စကားကြောင့်ပေလား။

“မမလေး ... မိဖြူ ညနေက ဘုရားပန်းလဲနေတုန်း အင်္ကျီ ပန်းနုရောင်အရှည်ကြီးမှာ သွေးတွေရွှဲနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

ရွှေစကားစာပေ

၁၃၈ ကြယ်စင်များဝေ

မမလေးအခန်းထဲက ထွက်လာတာ ခိုခနဲမြင်လိုက်ရတယ်”

“ဘာ”

မြတ်နိုးယုယကို သူတို့ သတ်ပစ်တုန်းက အင်္ကျီပန်းနုရောင် နှင့် မဟုတ်ပါလား။ သီသီကျော် မျက်လုံးပြူးသည်ထက် ကျော်ဇင်ဗလ က ပိုပြီးချောက်ချားမိသည်။ သူက တရားခံအစစ်။ ပြီး... မြတ်နိုး နှင့်လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့သည့်ချစ်သူ။

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ ငါ့အခန်းထဲက ထွက်လာတာ ဟုတ်ရဲ့ လား။ နင် အိပ်ချင်မှူးတုန်းနဲ့ မြင်ချင်ရာလျှောက်မြင်နေတာလား မိဖြူ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေးရဲ့၊ မိဖြူ ကြောက်တာနဲ့ မျက်စိ မှိတ်ချလိုက်သေးတယ်၊ နောက်... အစ်ကိုလေးအခန်းထဲဝင်ပြီး ပျောက်သွားတယ်”

“ငါ့အခန်းက အမြဲပိတ်ထားတာ ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“အဲဒီအပိတ်ထဲကိုပဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်သွားတာ”

နေ့လယ်ကစကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း သီသီကျော်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလတို့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ချောက်ချား တုန်လှုပ် နေကြစဉ် သူတို့နှားထဲသို့ ညည်းသံကြီးတစ်ခု ဝင်လာလေသည်။

‘အီး ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

‘အား အီး ဟင်း ဟင်း’

နောက် နှာခေါင်းထဲမှာ သွေးညှို့နံ့ကြီးတစ်ခု။ နှစ်ယောက်

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၃၉

သား ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထနေကြစဉ် တံခါးခေါက်သံများ ကြား လိုက်ကြရသဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ကြရ၏။

“အောင်မယ်လေး”

သီသီကျော်မှာ ကျော်ဇင်ဗလ၏အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွား လိုက်ချင်ပေမယ့် အခန်းတံခါးကိုမဖွင့်ရဲတော့။ ကျော်ဇင်ဗလမှာလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေစဉ် ပြတင်းပေါက်သို့ ဒေါက်ခနဲ မှန်လာသည့်ခဲလုံးသံကြောင့် မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ဘက်ခြံထဲ သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ...

“အောင်မယ်လေး”

အလင်းဝိုးတဝါးရှိသည့် ခြံထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျား ဝတ်ရုံအဖြူ မှာ သွေးတွေရွှဲနေသည့် မြတ်နိုးယုယ။ သူ့အခန်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေပါလား။

“အား”

ကျော်ဇင်ဗလ သူ့အခန်းထဲခါးကိုဖွင့်ပြီး သီသီကျော်ထံ ကမ်း ရှုထိုး ပြေးသွားတော့ သီသီကျော်အခန်းဝမှာ ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး သွေး ရွှဲသည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မြတ်နိုးကို ထပ် မြင်လိုက်ရပြီး ကျော်ဇင်ဗလ သတိလစ်လဲကျသွား ခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်မှ ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် သီသီကျော်မှာလည်း အခန်းထဲမှ မထွက်ရဲဘဲ...

ရွှေစကားစာပေ

၁၄၀ ကြယ်စင်များဝေ

“ဘယ်သူလဲ... အပြင်က ဘယ်သူလဲ”

ဟုသာ အော်ဟစ်နေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ငရဲခံနေရတာ မည်သူမျှ မသိကြ။

အဘယ်ကြောင့်ဆို ထိုညက ညီညီရော ထိပ်ထားပါ အပြင်

သွားရာမှ ပြန်မလာကြပေ။

မိဖြူ၊ မိညိုနှင့် ဦးရှမ်း၊ ကျားကြီးတို့က အောက်ထပ်မှာ အိမ်အပြင်မှာနေကြသူတွေ။

တစ်ညလုံး ကြောက်လန့်နေရရာမှ မိုးလင်းခါနီးမှ သီသီကျော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာလည်း မြတ်နိုးယူယက သွေးတွေရွှဲနစ်နေ သည့် အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် နောက်မှလိုက်နေလို့ ပြေးလိုက်ရတာ အမော။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ မတရားယူထားတဲ့မိန်းမကြီး၊ ငါသေသလို နှင်တို့လည်း သေရမယ်... ဟား ဟား ဟား”

“ဘာ မောင်နှမလဲ၊ လင်မယား... ကလိမ်ကကျစ် လင်မ ယား၊ မိန်းကလေးတွေကို လျှောက်သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ မတရားယူ တဲ့ လင်မယား၊ နှင်တို့ကို ငါ့လက်နဲ့သတ်မယ် သတ်မယ်”

မျက်လုံးကြီးပြူး အစွယ်တွေထုတ် လက်သည်းရှည်ကြီး တွေ၊ မျက်နှာဖွေးဖွေးကြီးနှင့် မြတ်နိုးယူယကို ကြောက်လွန်းလို့ သီသီ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၄၁

ကျော် ရှေ့မှ ကြောက်လန့်တကြားပြေးနေစဉ် နောက်ဆုံး မိသွားပြီး သူ့လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်နေလို့ သီသီကျော် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက် ရသည်။

“အား... အောင်မယ်လေး... သွား သွား... နင် သေပြီ နင်က ငါတို့သတ်လို့ သေပြီ”

သည်စဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးတွေ တဒန်းဒန်းထုသံများ ကြောင့် သီသီကျော် လန့်နိုးသွားပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုး စင်စင်လင်းနေပေပြီ။

မှန်ပြတင်းများမှ အလင်းရောင်တွေကြောင့် သီသီကျော် ကြောက်စိတ်များ မရှိတော့။ နဂိုကတည်းက ရဲရင့်သည့် သတ်ခြေတံ ရဲသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ သီသီကျော် အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထလိုက် သည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ဇော်ဇော်ကားကား၊ ငါ့အိပ်ခန်းတံခါးကို တဒန်းဒန်း ထုရိုက် နေတာ ဘယ်သူတွေလဲ။

ဒေါသမျက်နှာကြီးဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် အခန်းရှေ့မှာ ခွေခွေလေးလဲနေသည့် ကျော်ဇင်ဗလကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ...

“အား... မောင် မောင်လေး... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ

ရွှေစကားစာပေ

၁၄၂ ကြယ်စင်များဝေ

ကွယ်၊ နင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အစောကြီး မပြောကြတာလဲ၊ ဒါ တစ်ညလုံးဖြစ်နေတာလား၊ ကြည့်စမ်း... အေးစက်နေတာပဲ၊ ကျား ကြီး ကျားကြီး... ဆရာဝန်ပြေးခေါ်စမ်း”

သီသီကျော်တစ်ယောက် ဟုယာခတ်ရင်း ကယောင်ကတန်း ကမူးရှူးထိုးတွေ ဖြစ်နေလျှင် မိဖြူနှင့်မိညိုမှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိချင်ယောင် ဆောင်ရသည်။

သီသီကျော်မှာ ကျော်ဇင်ဗလကို ကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ရင်း ပါးချင်းအပ်ရင်း မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေ၏။

ကြည့်စမ်း... ငါ့ကိုအားကိုးပြီး ငါ့အခန်းဆီလာတာ ညက တံခါးခေါက်တာ သူထင်တယ်၊

တစ်ညလုံး အခန်းပြင်မှာ အအေးပတ်နေရသဖြင့် အေး စက်နေသည့် ကျော်ဇင်ဗလကို ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ခိုင်းတော့ မိဖြူနှင့် မိညိုမှာ တွန့်ခနဲ။

မလုပ်ပေးချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရန်သူကိုများ...။

“ဟဲ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်လေ၊ ကျား ကြီး... ကျားကြီးရော ဆရာဝန်သွားမင်းပြီလား၊ နင်တို့ ဘာဖြစ် နေကြတာလဲ”

“ကျားကြီးမသွားသေးဘူး၊ ထင်တယ်၊ ကျွန်မ သွားကြည့် ပေးမယ်”

မိညိုက အရင် အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလျှင် မိဖြူက လည်း...

“ဟော... မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းအိုးတည်ခဲ့တာ မေ့နေတယ်၊ တူးများတူးကုန်ပြီလား၊ မသိဘူး”

ဟု ပြောခါ ဆင်းပြေးလေတော့၏။

သည်တော့လည်း သီသီကျော်မှာ ကျော်ဇင်ဗလကို အားပါး တရ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ရင်း မျက်ရည်များနှင့် တောင်းပန်နေတော့သည်။

“မောင်ရယ်... တို့နှစ်ယောက် တွေ့ခါစဘဝကို ပြန်လိုချင် မိပါတယ်၊ နှစ်ယောက်သား အားပါးတရ ချစ်ကြင်နာခဲ့ကြရတဲ့ဘဝကို မက်မောမိတယ်၊ အခုလို လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေနဲ့ ပူလောင်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို မလိုချင်တော့ပါဘူးကွယ်”

မကြာမီ ကျားကြီး ဆရာဝန်ပင့်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေး အလွှား ရောက်လာခဲ့၏။ သည်တော့မှ ကျော်ဇင်ဗလကို နီးရာ သီသီ ကျော်အခန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းရလေသည်။

“အကြောက်လွန်ပြီး ရှောင်ရသွားတာ၊ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ သာရှိရင် တစ်ခါတည်းတောင် သေသွားနိုင်တယ်၊ ဘာတွေမြင်လိုက် ရလို့လဲ၊ အအေးပတ်တာနဲ့ ရောပြီး သတိလစ်နေတာ”

“မသိပါဘူး၊ ဒေါက်တာရယ်... ဒီအိမ်ကြီးကလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိသလား၊ မသိပါဘူး”

၁၄၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆရာဝန်က မြတ်နိုးယုယကိုသိသည်မို့ တွေးတွေးဆဆ
ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မြတ်နိုးယုယအတွက် ကုသိုလ်လေးဘာလေးရော လုပ်ပေး
ကြရဲ့လားဗျာ၊ ဒီကောင်မလေး ကျွတ်မှကျွတ်ရဲ့လား”

“ဒေါက်တာက ဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည်ရှိတယ်လား”

“ယုံတယ်မဟုတ်ပေမယ့် အချို့ကိစ္စတွေက မယုံလို့မရတာ
တွေ ရှိတတ်တာကိုးဗျာ၊ သတိတော့ထားပေါ့၊ ကဲ ... ကျွန်တော်
တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးခဲ့ပါပြီ၊ မကြာမီ ပြန်သတိရလာမှာပါ၊
သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေးထား၊ အနားမှာ လူနာစောင့် အမြဲရှိပါစေ”

“စိတ်ချပါ ဒေါက်တာ ... ကျွန်မမောင်လေးကို ကျွန်မ
အချိန်ပြည့်စောင့်နေပေးမှာပါ”

ကျားကြီးပင် ဒေါက်တာ့ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၁၅)

ညနေလောက်ကျမှ ထိပ်ထားနှင့်ညီညီတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မတိုင်မီ ကျော်စင်ဗလလည်း
သတိပြန်ရနေပေပြီ။

သို့သော် ကျော်စင်ဗလမှာ အကြောက်လွန်နေပြီး စိတ်က
သတိလက်လွတ်ဖြစ်ချင်ချင်။ ညနေစောင်းကြီးကိုပင် လူက ကြောင်
တောင်တောင်။

သိသိကျော်မှာ ကျော်စင်ဗလကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ရ၏။
ဒီရောဂါကို ဘယ်လိုကုရမလဲ။ အရေးထဲ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်
မက်ဆိုးတွေ မက်နေသည်ကြောင့် ညအိပ်ရမှာကိုပင် ကြောက်လန့်
နေရသူ။

သူမတို့ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်ကံအရိပ်မည်းက ချက်ချင်း
လက်ငင်း အကျိုးပေးနေပြီလား။

ရွှေစကားစာပေ

၁၄၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သည်ညတော့ သူမ၏အခန်းထဲမှာ ကျော်ငင်မလန့်အတူ ရှိနေရမည်ဖြစ်သဖြင့် သီသီကျော် အားရှိရမည်ထင်သည်။

ထိပ်ထားက သူ့ချစ်သူ၏အနားမှာ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် တဖျစ်တောက်တောက်။

“ထိပ်ထားမရှိတာနဲ့ ကိုကို ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။ ကိုကို လုပ်စာ စားနေကြပြီး ကိုကိုကို ဘယ်သူမှ ရရမခိုက်ကြဘူး။ ကိုကိုချော သနားပါတယ်။ ကိုကိုကို အရမ်းသနားတာပဲ ... အဟင့် ဟင့်”

ညီညီကလည်း တစ်မှောင့် ...။

“အိမ်မှာတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဘာင် မသိတော့ပါ ဘူးဗျာ။ မမသိတို့အိမ်က မကောင်းဆိုးဝါးအိမ်ကြီးလား။ ဘာလား။ ကျွန်တော်အိပ်တဲ့ညတုန်းကလည်း ညည်းသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်”

သီသီကျော် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထသွားပြီး ညီညီကို သတိလက်လွှတ်အော်ပစ်မိလိုက်၏။

“တော် တော် ... အဲဒီကောင်မအကြောင်း မပြောကြစမ်းပါနဲ့။ မကောင်းဆိုးဝါးမ၊ သရဲမ”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်အုပ်ပြီး မမသီ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ ညီညီနှင့် ထိပ်ထားက သူမကို အံ့သြစွာကြည့်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ငါ မှားသွားတယ်။ သူတို့တွေက မြတ်နိုးယုယအကြောင်း

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၄၇

ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သိတာ ငါတို့မောင်နှမ မိဘအမွေတွေနဲ့ ချမ်းသာနေတယ်ဆိုတာပဲ။

သီသီကျော် စိတ်ကိုပြန်လျှော့၊ စကားကိုပြန်လျှော့ရသည်။

“အေးကွယ် ... မမမျက်စိထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးမ တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်မိလို့ ဒေါ့ပနေမိတာပါ။ ကဲ ... ညစာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ... သွားစားကြ၊ မိဖြူနဲ့မိညို မြင်ပေးလိမ့်မယ်”

“မမသီရော မစားဘူးလား။ ကိုကိုအတွက်ရော ဘာစီစဉ်ထားသလဲ”

“မမသီ အပေါ်မှာပဲ စားလိုက်တော့မယ်၊ မောင်လေးအတွက် ကြက်ပေါင်း စီစဉ်ထားတယ်၊ ညီမတို့ အရင်စားနှင့်ပေါ့၊ မမ ကျော်ကို စောင့်နေမယ်”

“အို ... ထိပ်ထားလည်း ကိုကိုကို စောင့်ပေးမှာပေါ့၊ ထိပ်ထားပါ အပေါ်မှာပဲ စားလိုက်မယ်”

ထိပ်ထား မဏ္ဍပ်တိုင်ဖက်တက်နေလျှင် သီသီကျော်ရင်ထဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ဇာတ်ရုပ်က အစ်မနှင့်မောင်မဟုတ်ပါလား။ သဘောထားကြီးရပေမည်။

“အေးကွယ် ... ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ညီညီတစ်ယောက်တည်း သွားစားလိုက်ပါ ... ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ခိုက်ဝဖို့ပဲ အရေး

ရွှေစကားစာပေ

၁၄၈ ကြယ်စင်များဝေ

ကြီးတယ် ... သွားပြီ”

ဘောင်းဘီရှည်အနက် စပို့ရှပ်အဖြူစင်းနှင့် စမတ်ကျကျ လှပနေသည့် ညီညီအသွင်က မင်းသားတစ်ယောက်နယ်။ သူ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပင် ဆင်းလာခဲ့တော့ ညနေ ၆ နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့ မိဖြူတစ်ယောက်တည်း ထမင်းပွဲပြင်နေတာတွေ့ရသည်။

“ရိုက်ချက်ကတော့ ပြင်းပါ့ကွာ၊ ဟိုခမျာ ရှမ်းမတတ်ကို ခံစားသွားရပြီ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မိဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ညီညီ ပြောလိုက်လျှင် မိဖြူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ထမင်းစားမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“စကားလွှဲမပစ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဟာ ကဝေမလေးလား၊ တစ္ဆေမလေးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အသည်းကိုတော့ နှုတ်မစားလိုက်ပါနဲ့နော်”

လဝန်းရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားပေမယ့် ရုပ်မပျက်စေချင်သဖြင့် သူ့ကိုထားခဲ့ကာ သူမ မီးဖိုထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်လာ၏။

“မမ ... သူ သူ ရိပ်မိနေပြီ၊ သူကရော လဝန်းတို့ရဲ့ ရန်သူလားဟင်”

မီးဖိုထဲမှာ ပြင်ဆင်ပေးနေသည့် မြတ်နိုးတစ်ယောက် ညီညီ ပြောနေတာတွေ ကြားပါသည်။ ခက်တာက ကိုယ့်လူ လဝန်းကလည်း ဟန်မဆောင်တတ်သူမို့ ...

“ကဲ ညီမ ... ဒီမှာ ဆက်လုပ်လိုက်၊ မမ သွားတွေပစ်လိုက်မယ်၊ ဒီလောက်တောင် သူများအကြောင်း စပ်စုပြီး သိပ်သိနေရင် သူ့ကိုလည်း အရေခွံလှန်ပစ်လိုက်မယ်”

မြတ်နိုးအသွင်က ဒေါကြီးမောကြီး။ သည်တော့လည်း လဝန်း ရှိခိုးဦးချတောင်းပန်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းရ၏။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မမရယ်၊ သူ အစ်အောက်နေတာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ အပင်ပန်းခံနေရတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်နော်၊ လဝန်းပဲ သူ့ကို ထမင်းပြင်ကျွေးလိုက်မယ်”

“ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ အစ်ကိုရော”

“ဟိုမိန်းမခိုင်းလို့ ကား ရေဆေးနေတယ်”

လဝန်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၊ ကီးသွင်းကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ညီညီ သူ့ကို ဘာမှမပြောတော့ပါ။ လဝန်း ပြင်ဆင်ပေးသည်ကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။

၁၅၀ ကြယ်စင်များဝေ

“မင်းပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလား”

“ကျွန်မက အိမ်ဖော်လေ၊ အိမ်ရှင်တွေ၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့ အတူဝင်စားလို့ မရပါဘူး”

ညီညီ မဲ့ပြီးလှလှပြီးပြီး ...

“အိမ်ဖော်အတူကြီးကလည်း ... ဒါထက် စကားမစပ် ... ကိုယ့်အသက်က နှစ်ဆယ့်ခြောက်တောင် ရှိပြီ၊ မင်းအသက်ကရော”

“ဆယ့်ကိုး အယ် ... ရှင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ယောင်ဖြေပြီးမှ လဝန်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေလျှင် ညီညီ ကတော့ ဟန်မပျက်ပင် ထမင်းကို စတင်စားလေ၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းတယ်၊ ကိုယ် သဘောကျတယ်”

“ဘာရှင့် ... ရှင် လွန်လာပြီနော်၊ ဒါ နောက်စရာလား”

“မနောက်ပါဘူး၊ ခုခေတ်က ဒီလို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ချောချောလှလှလေးမျိုး သိပ်ရှားတယ်၊ မွန်လည်း မွန်ရည်တယ်၊ အရည်အသွေးက အပြည့်ပဲ”

လဝန်းမှာ ညီညီကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးနေရ၏။ ဒီလူကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။ ငါတို့အကြံ အစည်တွေကို သိလို့များ ဝင်မျက်မလို့ ဝင်ရောနေတာလား။

လူကြမ်း လူချောကြီးကို မယုံသင်္ကာအကြည့်နှင့်ကြည့်ရင်း

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၅၁

လဝန်းရင်ထဲ နင့်လာမိခဲ့သည်မှာ သူမတို့နှင့် ရန်သူဖြစ်သွားမှာ စိုး လို့ပါပဲ။

ကိုလူချောရယ် ... လဝန်း ရှင်နဲ့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ချစ်သူမဟုတ်တောင်မှ မုန်းသူလည်း မဖြစ်ပါရစေနဲ့ရှင်။ ရှင် ဘက်မှား ပြီး ပါမိမှာစိုးပါတယ်။

မျက်နှာလေးငဲ့သွားပြီး ညှိုးငယ်စွာနှင့် လဝန်း သူလိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ထမင်းစားပွဲမှ ခွာလာခဲ့သည်။

ရှင်ဟာ ဒေါ်သီသီကျော်နဲ့ ကျော်ဇင်ဗလရဲ့ ဘက်တော်သားမို့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ခင်တောင်မခင်ရဲပါဘူးရှင်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။

“ဟေ့ ကောင်မလေး ... ဧည့်သည်ကို လိုအပ်တာလုပ်ပေး ဦးလေ”

ညီညီလှမ်းအော်လျှင် လဝန်း ပြန်ပြောပစ်လိုက်၏။

“ရှင့်မှာ လက်တွေ ခြေတွေပါဘေးပဲ ... အဲဒီမှာ ထည့်စား ပေါ့”

နောက်ဘက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကိုကျောခိုင်းပြီး လဝန်း မီးဖို ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၆)

မြတ်နိုး၏လက်ထဲမှာ တစ်အိမ်လုံး၏အခန်းများကို ဖွင့်သည့် သော့တွဲရောက်ရှိနေပေပြီ။ အပေါ်ထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူမ ဝှက်ထားခဲ့သည့်မို့ ယခု လူအလစ်တွင် ထိုသော့တွဲကို ပြန်ယူရရှိ ထားပေပြီ။

သည်နေ့တော့ အဆင်ပြေလေမလား။ ကျော်ဇင်ဗလ သီသီ ကျော်အခန်းမှာ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ယနေ့ည သူမတို့ မီးခံသေတ္တာ ခိုးဖွင့်ကြမည်။

သို့သော် ထင်သလောက်တော့ လွယ်မည်မဟုတ်။ အိမ် အပေါ်ထပ်မှာ ညီညီနှင့်ထိပ်ထားလည်းရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက်ကရော ဘာလဲ။ ဘာအကြံအစည်နှင့် ရောက်ရှိနေကြတာလဲ။ တစ်ယောက်မှ စိတ်ချလို့မရ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကဲခတ်နေ၊ သံသယဝင်နေ

ကြတာတော့ အသေအချာ။

အရေးထဲ ဒေါ်သီသီကျော်က အကြောက်လွန်ပြီး ကျားကြီး ကိုပါ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ထားလိုက်သည့်အခါ ဇာတ်က ပိုမိုရှုပ် ထွေးသွားလေ၏။

မြတ်နိုးနှင့်လဝန်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အကြံရကျပ်နေလေ၏။

အပေါ်ထပ်မှာ စုစုပေါင်း လူ ၅-ယောက်။ သူမတို့ကလည်း ကိုယ့်လူကိုယ် ခေါ်သွင်းထားမှာပေါ့။ လူအလစ်မှာ မြတ်နိုး စိုင်းကို ခေါ်ထားလိုက်ပါ၏။

စိုင်း၏အခန်းက အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းပါပေ။

အပေါ်ထပ်မှာ ကျားကြီးကို ကျော်ဇင်ဗလ၏အခန်း (တစ် နည်းအားဖြင့်) မီးခံသေတ္တာရှိသည့် အခန်းမှာ အစောင့်ထားလိုက် သဖြင့် ပြဿနာက ပိုမိုခက်ခဲသွားတော့သည်။

အောက်ထပ်မှာလည်း မြတ်နိုးတို့သုံးယောက် ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြရသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ လူတွေ ရှုပ်ထွေးနေကြတယ်၊ ညီညီက သော့ဝိဇ္ဇာဆိုတော့ မီးခံသေတ္တာဖွင့်ချင် ဖွင့်နိုင်လိမ့်မယ်၊ မြတ်နိုးတို့ တာဝန်က သူတို့တွေ မီးခံသေတ္တာဖွင့်မသွားနိုင်အောင်လည်း စောင့် ရှောက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်မြတ်နိုး၊ အပေါ်မှာ သီသီကျော်နဲ့ ကျော်ဖင်ဗလကတော့ အကြောက်တရားတွေ ကြီးစိုးနေကြပြီ၊ သူတို့အကုသိုလ်နဲ့ သူတို့ စိတ်တွေချောက်ချားနေရတဲ့အထဲ တို့သုံးယောက်က တက်ညီလက်ညီ ခြောက်ပြလိုက်တော့ အရမ်းကို ချောက်ချားနေကြပြီ”

“လဝန်းကတော့ ကျန်တဲ့လူတွေကိုလည်း မသင်္ကာဘူး၊ အားလုံး အကြံနဲ့ရောက်လာကြတဲ့သူတွေချည်းပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နီးနီးကြားကြားရှိဖို့ လိုတယ်၊ မြတ်နိုး... အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းပိုလေး၊ ဘာလေး မရှိဘူးလား၊ အရေးကြီးရင် အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်မမ... အခန်းလွတ်တစ်ခုခုမှာ တိတ်တဆိတ် ဝင်နေနိုင်မှ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာပေါ့”

စိုင်းက တွေ့ခနဲ တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး...

“ညနေက ကျားကြီး ခြံနောက်ဘက်မှာ လူနှစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ ကိုယ်တော့ မသင်္ကာဘူး၊ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ၊ ကျားကြီးကြည့်ရတာ သီသီကျော်သြဇာခံသလိုလိုနဲ့ သူလည်း တစ်စင်ထောင်မှာလား မသိဘူး”

“ပြဿနာကတော့ ရှုပ်ထွေးနက်နဲနေပြီး မြတ်နိုးတို့ သုံးယောက်တည်းနဲ့ မြတ်နိုးရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ မကုန်ခန်း၊ မပျက်စီး

ရအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ့မလားရှင်”

“မြတ်နိုးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ၊ ရဲဌာနကို အကြောင်းကြားချင်သလား၊ ဒါဆို မြတ်နိုးမသေတာ ပြောပြပြီး အမှုဖွင့်၊ သူတို့ကို ဖမ်းချုပ်ထောင်ချလိုက်ရုံပေါ့”

စိုင်းပြောပေမယ့် မြတ်နိုး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးအပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ သူတို့တွေကို စိတ်ဒုက္ခ ပြန်ပေးချင်တယ်၊ ခုတောင် သူတို့အကုသိုလ်က သူတို့ကို ပြန်ပြီးဖိစီးနေပြီလေ၊ နောက်ဆုံးကျမှ တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူရမှာပေါ့”

“မြတ်နိုးသဘောပဲလေ၊ မြတ်နိုးက ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ ကာယကံရှင်ကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ မသေလို့ရင်ခဲ့ရတဲ့ သေတွင်းထွက်၊ သေရွာပြန်ဖို့ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ အခဲမကျေနိုင်ဘူး စိုင်း၊ ဒီလောက်ရက်စက် ယုတ်မာသော ကျစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက်ကို တန်ပြန်ခံစားစေရမယ်”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ်က ကြောင်ရုပ်လောက် ပြပေမယ့် သူတို့ရဲ့မကောင်းမှုကြောင့် ကြွက်သေသလို ဖြစ်နေမှာပါ၊ တော်လောက်ပါပြီကွယ်... အန္တရာယ်များလှပါတယ်၊ အန္တရာယ်တွေက ဝိုင်းနေတာမို့ တို့သုံးယောက်ရဲ့အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကိုလည်း

၁၅၆ ကြယ်စင်များဝေ

ကာကွယ်ကြရဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်... အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး အခွင့်သာတာနဲ့ မမ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုယ်ယူပြီး ဒီအိမ်က ခွာကြရအောင်ပါ... နော် နော်၊ နောက်မှ တရားဥပဒေအတိုင်း သူတို့ကို တုံ့ပြန်လိုက်ပါ”

စိုင်းနှင့်လဝန်းတို့ ချောမော့ဖျောင်းဖျလျှင် မြတ်နိုး ဖြည်းညင်း စွာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့၏။

“လောလောဆယ်တော့ အပေါ်ထပ် ထောင့်ခန်းမှာ စတိုခန်း တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ မြတ်နိုးတို့သုံးယောက် ဝင်ပြီး အခြေ အနေအရပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်ကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ သိုက်နန်းရှင်ရဲ့စကားအတိုင်း အားလုံး လိုက်နာပါမယ်”

မြတ်နိုး၏ ချစ်မျက်စောင်းလေးကို ခံယူရင်း သူတို့သုံး ယောက် အပေါ်ထပ်ရှိ စတိုခန်းလေးထဲမှာ တိတ်တဆိတ် နေရာယူ လိုက်ကြပါသည်။

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၅၇

သီသီကျော်၏အခန်းထဲမှာ ကျော်ဇင်ဗလ၊ နောက်... ထိပ် ထားပါ လာပြီး စောင့်နေပေးခဲ့သည်။

သီသီကျော် မကျေနပ်ပေမယ့် ထိပ်ထားနှင့် ကျော်ဇင်ဗလ က အားလုံးရှေ့မှာ ချစ်သူတွေမို့ သူမ နှင်ထုတ်လို့မရ။

ညစာအဖြစ် ကြက်ပေါင်းရည်သောက်၊ ဆေးသောက်ပြီး ကျော်ဇင်ဗလ အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲခဲ့ပြန်သည်။ သူ့ရုပ်က ပြူးကြောင် ကြောင်နှင့် တုံ့လိုတာဝေ။

သူ့အနားမှာ သီသီကျော်နှင့် ထိပ်ထားတို့ စောင့်ပေးနေတာ ကိုပင် သတိမရသည့်ပုံစံ။

တကယ်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြတ်နိုးယုယကို ကျားကြီး က သေနတ်နှင့် ဆင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကားခနဲ ချောက်ထဲသို့လွင့်ကျ သွားပုံက အထင်းသား။

သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်သလိုလို၊ နောင်တရသလိုလို။

မြတ်နိုးဟာ သူ့လိုလူပေါ်ကြော့ကို အသည်းပေါက် မတတ် ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ငါမှားသွားတယ်။ မြတ်နိုးကို လက်ထပ်ပြီး သူ့စည်းစိမ်တွေ ကို အတူခံစားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။

ခုတော့ ငါရက်စက်ကောက်ကျစ်ခဲ့လို့ ငါ့အကုသိုလ်တွေက ငါ့ကို ဖိစီးနေတယ်။

၁၅၈ ကြယ်စင်မှနေ

မြတ်နိုးဟာ ငါ့ကိုချစ်လွန်းလို့ မကျွတ်ဘူးထင်တယ်။ မနေ့ညက ဝတ်ရုံဖြူကြီးနဲ့ သွေးရွဲနေတဲ့ပုံနဲ့ ငါ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။

“အား ... အောင်မယ်လေး ... သွား သွား ... နင့်ကို ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး ... သွား”

ယခုပင် မျက်စိထဲမှာ အစွယ်အဖွေးသား၊ မျက်နှာအဖွေးသား၊ သွေးတွေအရဲသားနှင့် မြတ်နိုးယုယကို မြင်ယောင်လိုက်လျှင် ကျော်ဇင်ဗလ သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ရုန်းကန်အော်ဟစ်လေတော့သည်။

“မောင် မောင်လေး ... သတိထားလေ၊ သတိထား။ မမတို့ ရှိတယ်၊ ထိပ်ထားလည်း ရှိတယ်၊ ဘယ်ကောင်မမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီကောင်မ သေပြီ”

“ကိုကို ... ကိုကို ... ထိပ်ထားရှိတယ်လေ၊ ကိုကို ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်”

ထိပ်ထားနှင့်သီသီကျော်တို့ ဝိုင်းပြီးချုပ်နှောင် ဖိနှိပ်ထားတော့မှ ကျော်ဇင်ဗလ ပျော့ခွေသွားပြီး ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်မောကျသွားတော့သည်။

သီသီကျော်နှင့်ထိပ်ထားလည်း အဲဒီတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်ကြ၏။

“ထိပ်ထား ... မောင်လေးအနားမှာ ခဏစောင့်ဦး။ မမ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၅၉

အပြင်ခဏထွက်ဦးမယ်၊ အိမ်မှာလည်း ဘာတွေဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ စိတ်ချလို့မရဘူး”

သီသီကျော် အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ကျားကြီးရှိရာ အခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ကျားကြီးတစ်ယောက် ကျော်ဇင်ဗလ၏အခန်းထဲရှိ အကောင်းစားအိပ်ရာကြီးပေါ်မှာ အငြိမ့်သား။

ကျော်ဇင်ဗလသာမြင်လျှင် ကျားကြီးကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်မှာ မလွဲ။ ကျားကြီး စပါယ်ရှယ်ဖိမ်ယစ်နေပါလား။ အနားရှိ စားပွဲပေါ်မှာလည်း အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့်၊ အမြည်းပန်းကန်နှင့်။

“ကျားကြီး”

“ဟာ မမသီ ... အချစ် ... လာလေ၊ ကျော်ဇင်ဗလ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ ဘယ်လိုလဲဗျာ ... သတ္တိခံကြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ တကယ်သတ်ခဲ့တဲ့လူက ဘာမှမကြောက်ရဘဲ သူက နေစရာမရှိ ဖြစ်နေရတယ်”

ကျားကြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် စကားလှမ်းပြောလိုက်လျှင် သီသီကျော် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကျားကြီးကို လာ ... သည်။

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူများတွေ ကြားသွားဦးမယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေနဲ့လေ၊ နင်တော့ သေတော့မယ်”

“ဆောရီးဗျာ ချစ်မ ... လာလေ ... ဒီကကောင်ကိုလည်း

၁၆၀ ကြယ်စင်များဝေ

နည်းနည်းပါးပါး အရေးလုပ်ပါဦး”

ကျားကြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်ရင်း သီသီကျော်ထံ လက်နစ်ဖက် ဆန့်တန်းဆီးကြိုလေရာ ...

“ငါလာတာ နင်နဲ့ချိန်းတွေ့ရအောင် လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ သတိ ပိရိယနဲ့နေဖို့ နင့်ကိုသတိလာပေးတာ၊ သောက်မနေနဲ့ ကျားကြီး ... ငါ စိတ်မရည်တော့ဘူးနော်၊ အရေးဟဲ့ဆို ဘာမှ အားမကိုးရဘူး၊ အားမကိုးရတဲ့ယောက်ျားဆို ငါ သိပ်မုန်းတယ်”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သီသီကျော် ကျားကြီးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ၏။ ကျားကြီးကလည်း တစ်ဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်ဖို့ အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်ကာ သီသီကျော်ကို ဖွတ်အတင်း ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ရင်း အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

သီသီကျော်တကတ တကယ့် ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကို သွားစမိသည့်သမင်။

“မမသီရယ် ပြောခဲ့ပါပကော ... ကျားကြီးဟာ ခင်ဗျားအတွက် ယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကောင်းပါ။ ကျားကြီးလှုပ်ရှားသမျှ ခင်ဗျားအတွက် ပဲ၊ တော်ပြီဗျာ ... အလုပ်စကားတွေ နောက်မှပြော”

သီသီကျော်ကို အိပ်ရာပေါ် ပွေ့တင်ရင်း ကျားကြီး မုန်ယိုနေသည့်ဆင်လို ထူးပြတ် အရူးအမူးဖြစ်နေစဉ် ကျော်စင်ဗလမှာလည်း အခန်းထဲတွင် ဂနာမငြိမ်း၊ သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ အပုပ်နံ့ရသာလိုလို အမွှေး

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၆၁

နံ့ရသာလိုလို။

“မမ မမသီရော ... မမသီရေ ကျော်အနားမှာ နေပါဗျာ၊ ကျော်အနားမှာ နေပါ”

ထိပ်ထား မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ကြည့်နေ၏။ သူတို့မောင်နှမတွေက ဘယ်လိုလဲ။ အရွယ်ကွာလို့ အရမ်းရင်းနှီးတာလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ဖက်ပြုစုတာ အသက်ပါလွန်းတယ်။

“ထိပ်ထား ... မမသီကို ခေါ်ပေးပါ”

“ရှင့်ဘာသာ သွားခေါ် ... ထိပ်ထား မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ကျားကြီးနဲ့ သွားတွေ့မှာပေါ့၊ ရှင့်အစ်မက ကျားကြီးနဲ့ ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာ ... ဒီကောင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင့်အခန်းထဲမှာလေ၊ သူက ကျားကြီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတာပဲ”

ကျော်စင်ဗလ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး လူက ဒေါသတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ပြန်ပြီးသန်စွမ်းသွားလေ၏။

ရာရာစစ ဒီကောင်ကို ဦးစားပေးလိုက်တာ မမသီတော့ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်။ မမသီ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီလား။

ရွှေစကားစာပေ

၁၆၂ ကြယ်စင်များဝေ

ကျော်စင်ဗလ ဆတ်ခနဲထပြီး အခန်းပြင်သို့ ဒယ်ဒယ်ပိုင် ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

“အို ကိုကို ... ရှင်ဘယ်လဲ”

ထိပ်ထားလည်း နောက်မှပြေးလိုက်ရလေ၏။ ကျားကြီးတော့ မိလျှင်မလွယ်။

ကျော်စင်ဗလ ကိုယ့်အခန်းရှေ့မှာ လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး အံ ကိုကြိတ်ကာ အခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

ပက်ပက်စက်စက်မြင်ကွင်းက ဝိုးစိုးပက်စက်။ ထိပ်ထားက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးပြီး ကျော်စင်ဗလ တော့ အခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးဝင်ပြီး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲရင်း ကျားကြီးကို လက်သီး နှင့်ဆွဲထိုး၊ လည်ပင်းညှစ်ဖြစ်နေ၏။

“ခွေး ခွေးကောင် ... သစ္စာမရှိတဲ့ခွေး၊ ဒေါ်သီသီကျော် ... ခင်ဗျားလည်း ခွေးမပဲ၊ ကျုပ် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် လင် ငယ်ကို ကျုပ်အခန်းထဲသွင်းပြီး ဖောက်ပြန်နေကြသေးတယ်၊ ကျုပ်မှား တယ်၊ ကျုပ်အရမ်းမှားတယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပစ်ပြီး အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ ခင်ဗျားလို မိန်းမယုတ်ကိုမှ”

ကျော်စင်ဗလမှာ မောဟိုက်ရင်း အမောဆိုလဲကျမတတ်၊ ဒေါသတွေထွက်နေတော့ သီသီကျော် ကျားကြီးကိုတွန်းလွှတ် လှည့်ရ သည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၆၃

“သွားပါ ကျားကြီးရယ် ... ငါ့ကိုချစ်ရင် ငါ့စကားနားထောင် ပါ၊ အိမ်ပေါ်မှာ လူစိမ်းတွေနဲ့ သွားစမ်းပါ၊ နောက်မှ နင်ပြောချင်တာ ငါ့ကိုပြော”

ကျားကြီး၏ဗလက တကယ့်ကျား။

သူ မညာတာလျှင် ကျော်စင်ဗလ အမှုန့်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် သူ့ကို အမိန့်ပေးခိုင်းစေနေသည့် သူ့ကိုးကွယ်ရာ အချစ်နတ် ဖုရားမက သွားခိုင်းနေပြီမဟုတ်လား။

သူဟာ သီသီကျော်ရဲ့ စီးတော်ကျားတစ်ကောင်မျှသာ။

“မမသီကြောင့် ကျုပ် အရှုံးပေးလိုက်တာ၊ ဒီကောင်လေးက များ”

“အေးပါ အေးပါ ... သွားစမ်းပါဟယ်”

သီသီကျော် တွန်းထုတ်လိုက်တော့ ကျားကြီး မကျေမနပ်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။

သည်တော့မှ သီသီကျော် ကျော်စင်ဗလကို ချောမော့ဖျောင်း ဖျရင်း တောင်းပန်ရ၏။

“မောင်ရယ်”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဆင်ခြေတွေ ပေးမလို့လဲ၊ ကျုပ် သေမတတ်ဖြစ်နေတာတောင်မှ ခင်ဗျားက ထနိုင် ရွှနိုင်သေ၊ တယ် ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဟာ လူမဟုတ်ဘူး ... တီလူမ၊ တကယ့်

ရွှေစကားစာပေ

၁၆၄ ကြယ်စင်များဝေ

ကျူးတဲ့ ဘီလူးမ... ဘယ်တော့မှ မတင်းတိမ်၊ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့...”

“အို... တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ မမသီကို သတ်လိုက်ပါ
တော့နော်၊ တကယ်က အရာအားလုံးဟာ မောင့်အတွက် ရည်စူးပြီး
အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ဆောင်ရွက်နေတာပါကွယ်”

“ဘာဗျ... ခင်ဗျား ထကြသောင်းကျန်းနေတာ ကျုပ်အ
တွက်တဲ့လား။ တကယ်ဆို ဒီပစ္စည်းတွေ ကျုပ်အလိုလို ပိုင်ရမှာ၊ ဒါ
ကို အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ ခင်ဗျားစကား နားထောင်ပြီး”

“အို... မောင်... အပြင်မှာ လူစိမ်းတွေနဲ့လေ”

ကျော်ဇင်ဗလမှာ မကျန်းမာတာနှင့် ဂေါ်ပကြီးတာ ပေါင်းပြီး
လူက မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်တော့။ သည်တော့ သီသီကျော်လက်ထဲမှာ
အရပ်တစ်ရပ်ပဲမာ။

သီသီကျော်က သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပွေ့တင်ဖို့ ကြိုးစားတော့
ကျော်ဇင်ဗလ ရုန်းကန်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ခွေးဖာတ်ခင်းနဲ့တဲ့ ဒီအိပ်ရာ ဒီအခန်းထဲ ကျုပ်ကို
မထားနဲ့၊ ဖယ်... ခင်ဗျားဖယ်”

သီသီကျော်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလတို့ ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်
ဝမ်းကွဲနေတော့ တစ်နေရာမှချောင်းကြည့်နေကြသည့် ညီညီ၊ ထိပ်
ထားနှင့်မြတ်နိုးတို့လူစု သဘောကျစွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေကြ
သည်။

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၆၅

နွားကွဲရင် ကျားဆွဲမှာလား။

သူတစ်ပါး၏အသက်ကို ရက်စက်ကောက်ကျစ်စွာ ယုတ်မာ
ခဲ့သည့် လင်မယား၏ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေကြပေပြီ။

သူတို့အကုသိုလ်က သူတို့ကို ဖိစီးတာလား။ သူတို့ကြံမှာ
သူတို့ ဖန်နတီးကြတာလား။

မြတ်နိုးယုယဆိုသည့် ငယ်နုချောမောလှပသည့် အမျိုး
ကောင်းသမီးလေးတစ်ယောက်၏ အသက်အိုအိမ် စည်းစိမ်တဝတို့ကို
လေထဲမှာ မြူမှုန်လို ပျောက်ပျက်လွင့်ပြယ်စေသည့် ကျားငစဉ်းလဲ
နှစ်ကောင်။

အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့နဲ့ပေါ့။

သူတို့ကြည့်နေကြစဉ်ပင် ကျော်ဇင်ဗလက ရိုသမျှအားအင်
နှင့် သီသီကျော်ကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ တွန်းပစ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ
ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက် သူလောလောဆယ်နေသည့် သီသီကျော်အခန်း
ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ စောစောက ဇောနှင့်
ဒေါသကြောင့် လှုပ်ရှားလို့ရနေပေမယ့် ယခုကျ ကျော်ဇင်ဗလ အိပ်ရာ
ပေါ်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“လောလောဆယ် ရှာရမှာ ဂမုန်းပန်းအိုးပဲ၊ ဂမုန်းပန်းအိုး
ထဲမှာ သော့ဖွက်ထားတာ”

“အဲဒီအခန်းကလည်း တစ်ခါမှ အသားလွတ်မထားဘူးနော်၊
တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်တော့ စောင့်နေကြတာပဲ”

သီသီကျော်၊ ကျော်ဇင်ဗလနှင့် ကျားကြီးတို့သုံးယောက်၏
ဝရုန်းသုန်းကား ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကိုကြည့်ပြီး မြတ်နိုးတို့သုံးယောက်
စတိုခန်းထဲမှ အကြံထုတ်နေရသည်။

သီသီကျော်ဟာ မီးခံသေတ္တာရှိသည့်အခန်းကို ဘယ်တော့မှ
ဒီအတိုင်းမထားချေ၊ တစ်ယောက်တော့ အစောင့်သဖွယ် ရှိနေလေ၏။
ယခုလည်း ကျော်ဇင်ဗလနှင့် အဆင်မပြေသည့်အတူတူ သူ့ကိုယ်တိုင်
အခန်းထဲမှာ စောင့်နေခဲ့သည်။

အချိန်ကလည်း ညသန်းခေါင်တိုင်တော့မည်။ စတိုခန်းကို

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၆၇

သူတို့ လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။ ယခုည ဘယ်လိုအိပ်ကြရမှာလဲ။
စတိုခန်းဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီး အရှုပ်ထွေးကြီးတော့မဟုတ်။ နေရာလွတ်
တွေ ရှိသေးသည်။

လွတ်နေသည့်ကြမ်းပြင်မှာ ရေမြှုပ်မွေ့ရာကြီးတစ်ခုကို ဆွဲ
ခင်းချလိုက်ပြီး စိုင်းက မြတ်နိုးနှင့်လဝန်းကို အနားယူခိုင်းလိုက်၏။

“ကဲ... ကောင်မလေးတွေ အိပ်လိုက်ကြဦး၊ ဒီနေ့ညတော့
ဘယ်လိုမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ညတွေကျမှ ကြံရစည်ရ
တာပေါ့”

“အစ်ကိုရော မအိပ်ဘူးလား”

“နေရာမှမရှိတာ၊ အိပ်-အိပ်... ညည်းတို့အိပ်၊ ငါ ထိုင်စောင့်
မယ်”

မွေ့ရာခင်းလိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ နေရာလွတ်မရှိတော့ပေ။
မွေ့ရာက မိသားစု ၃-၄ ယောက်လောက် အိပ်လို့ရပေမယ့် စိုင်း
မြတ်နိုးကို အားနာပါသည်။ ကိုယ့်ညီမဘေး ကိုယ်ဝင်အိပ်တောင်မှ
တစ်ဖက်မှာ မြတ်နိုးနှင့်။

လဝန်းကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုပင်ပန်းနေတာ။ အနားယူသင့်
နေတာ သိသည်။

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတာ၊
အနားယူမှ ဖြစ်မှာပေါ့... အိပ် အိပ်လိုက်၊ ညီမလေး အလယ်က

ရွှေစကားစာပေ

၁၆၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိပ်မှာပေါ့၊ ဆောင်းတွင်းကြီးပဲ လူများလေ နွေးလေ၊ ဟင်း ...
စောင်လည်း မရှိဘူး”

မြတ်နိုးက အိမ်ရှင်ပီပီ စတိုခန်းထဲမှာ ရှိသည့်ဗီဒီယိုကြီးတစ်
လုံးကို ဖွင့်ပြီး စောင်များထုတ်ပေး၏။

“ကဲ ... အိပ်ပါ စိုင်းရယ်၊ လဝန်း အလယ်က အိပ်မှာပဲ၊
မြတ်နိုး ဒီလောက်မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ
ပဲလေ”

“ကိုယ်က မြတ်နိုးကို အားနာလို့ပါ၊ အခွင့်အရေးယူတယ်
ထင်မှာလည်း စိုးတယ်လေ”

“ကဲ ... မထင်ပါဘူးဆို၊ ဒီနေ့ည ဘာမှလုပ်မရတဲ့နောက်
အနားယူလိုက်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

နောက်ဆုံး အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး ဝရန်တာမီးမှုန်ပျံ့
နှင့်ပင် သုံးယောက်သား နေရာယူလိုက်ကြသည်။

လဝန်းကတော့ အစ်ကိုနှင့်အစ်မ၏ အားကိုးကြောင့် ဘာမှ
အပူအပင်မရှိသူပီပီ ခဏလေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မြတ်နိုးနှင့်စိုင်းမှာသာ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံပေါက်ကွဲလျက်
အိပ်လို့မရနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ သို့ပေမယ့် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့
တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းထားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်
ယောက်လည်း အိပ်ပျော်သွားရသည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၆၉

သည်အချိန်တွင် လဝန်းမှာ အလယ်တွင် မအိပ်တတ်သည့်
မသိစိတ်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရင်းမှပင် မြတ်နိုးကိုယ်ပေါ် လှိမ့်ချလိုက်
ပြီး အစွန်သို့ရောက်ရှိကာ ဆက်လက်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မြတ်နိုးမှာ အလယ်သို့ရောက်သွားပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်
စိုင်းကို လဝန်းအမှတ်နှင့် ဖက်၊ ခွကာ အိပ်ပျော်နေ၏။

စိုင်းမှာ အအိပ်ဆတ်သူပီပီ လဝန်းလှိမ့်ချသွားပြီး မြတ်နိုး
အလယ်ရောက်နေတာ သိလိုက်သဖြင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။
သူ ထထိုင်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေစဉ် မြတ်နိုးက သူ့ကိုဖက်ခွပြီး အိပ်
ပျော်နေသဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ ... ငါတော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ပြီ၊ မြတ်နိုး
နိုးသွားရင် ငါတို့မောင်နှမကို အထင်လွဲတော့မှာပဲ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်
ရပါ့မလဲ”

စိုင်းနေမင်းညီ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ရဲဘဲ နေရာမှာပင် ပက်
လက်ငြိမ်သက်နေရင်း ဖော့ချွေးတွေ ပြန်နေရ၏။ သို့သော် သူလည်း
အရမ်းအိပ်ချင်လာလျှင် ထိုကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်အနေအထားနှင့်ပင်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ရွှေစကားစာပေ

မြတ်နိုး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကွတ်ခိုင်သို့ပြန်ရောက်နေပြီး သူမက ရှေ့မှ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးနေရ၏။ အနောက်မှ ကျော်ဇင်ဗလ၊ သီသီကျော် နှင့် ကျားကြီးတို့က သူမနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်နေကြ သည်။

မိလုလု၊ မိလုလုနှင့် ပြေးနေရင်းမှ ကျားကြီးက သူမကို သေနတ်နှင့် ပစ်ချလိုက်၏။

“အား”

တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ထိုးကျသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက် အသည်းထဲအေးပြီး လူက အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်နေရစဉ် သူမကို စိုင်းက ဆီးပြီးပွေ့ဖမ်းထားလိုက်၏။

နူးညံ့နွေးထွေးသည့် သူ့ရင်ခွင်မှာ မှေးမှိတ်ကြည်နူးရင်း မြတ်နိုး ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်လိုက်ဖို့လာရ၏။ အပြင်မှာ ဖြစ်နေရသည့် အတိုင်းပါပဲ။

စိတ်ထဲမှာ မသက်သာလိုရှိသဖြင့် မြတ်နိုး မျက်စိကို အတင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင်”

သူမက စိုင်းရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီး စိုင်းကလည်း ဖက်ထား

လိုက်တာ ကျစ်ကျစ်ပါလို့။ လဝန်းက သူမ၏ကျောဘက်သို့ ရောက်နေ ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ စအိပ်တုန်းက ငါက ဘေးမှာပါ”

သူတို့မောင်နှမ လူလည်ကျတာလား၊ မြတ်နိုး မထင်ရက်ပါ။ စိုင်းတို့မောင်နှမဟာ သူမရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ပြီး ယခုထိ ကူညီစောင့် ရှောက်နေကြသူတွေ။

ဒါ အိပ်ရင်းနဲ့ ပြောင်းပြန်ခလောက်ဆန်သွားတာပဲ နေမယ်။ သို့ပေမယ့် စိုင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို တင်းကျပ်စွာ အဖက်ခံနေရတာ သူမအတွက် အနေရခက်လိုက်တာ။

ရင်ခုန်သံတွေ ပြောင်းဆန်နေပြီး လူက အရှက်ကြောင့် ပူ နွေးတုန်ယင်လို့၊ ကျော်ဇင်ဗလနဲ့တုန်းက ဒီလောက်အခြေအနေ မဆိုး ခဲ့။

အပြောကောင်းသည့် ကျော်ဇင်ဗလက အပြောတွေ၊ အကြည့်တွေနှင့် ညှိငင်ဖမ်းစားခဲ့တာ။

မြတ်နိုးကလည်း အပျိုစင်လေးမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်း သိမ်းခဲ့ပါသည်။

အဲ ... အခုလည်း အပျိုစင်လေးပါပဲ။ သို့သော် စိုင်းက သူမအသက်ကို ကယ်ခဲ့ပြီး လူနာတစ်ယောက်လို ပြုစုကုသခဲ့တော့ စိုင်းနှင့်သူမ အနေအထိုင် ရင်းနှီးရပါသည်။

၁၂၂ ကြယ်စင်များဝေ

အင်း... ခုကတော့ တစ်မျိုး။ ကိုယ့်မှာ ကျော်စင်ဗလ၏ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသတွေ၊ သောကဗျာပါဒတွေ နှင့် ဖိစီးနေချိန်မှာ စိုင်းက သူ့မေတ္တာကို သွယ်ဝိုက်ဖွင့်ဟခဲ့လေတော့ မြတ်နိုးရဲရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ အစားထိုးဝင်ရောက်မလာခဲ့သော်လည်း စိုင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမိတာ အမှန်။

အနေခက်လွန်းလို့ မြတ်နိုး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ သူမနီးအောင် တိုးထွက်ကြည့်တော့ သူက ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ထားလိုက်ပြီး မြတ်နိုး ၏ခေါင်းကိုပင် သူ့လက်မောင်းပေါ်တင်လို့။

ဒါတော့လွန်ပြီ၊ ဒီလူကြီး ပုံစံကြည့်ရတာ သူ့အနားမှာ မြတ်နိုး ရှိနေတာ သိလို့ဖြစ်မည်။

ဘယ်အစ်ကိုမှ ကိုယ့်ညီမကို တယုတယ တထွေးတနွေး မဖက်။ လက်မောင်းပေါ်တင်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့။

မြတ်နိုး နည်းနည်းဒေါပွလာပြီမို့ အတင်းပင် ရုန်းထွက်ပစ် လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချောက ပြုံးပြုံးပျာပျာ။

“မြတ်နိုး နီးသွားပြီလား... အိပ်ဦးလေ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင်ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ရ မယ်... ဟုတ်လား”

“ဆောရီးကွာ... ကိုယ်လည်း အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့မို့ပါ”

“ရှင်ညီမ မဟုတ်မှန်းတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

ချစ်သူ ... မှန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၃၃

“အစကမသိပါဘူး... တစ်ရေးနီးမှသိတာ”

“ဒါနဲ့ ဖက်ထားရောလား၊ စိုင်းနော်... ရှင့်ကို မြတ်နိုးက ရိုးသားလို့ ကိုးကွယ်နေတာ”

“မရိုးသားဘူးလို့တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ မြတ်နိုးရယ်၊ ကိုယ် မြတ်နိုး ကို အသက်ပေးပြီး ချစ်နေတာပါ”

“ကျော်စင်ဗလတုန်းက ဒီထက်တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

ကျော်စင်ဗလနှင့် အနှိုင်းခံလိုက်ရလျှင် စိုင်း ဒေါတွေ အရမ်း ပွသွားပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လေ၏။

“ကိုယ့်ကို မြတ်နိုး မကျေနပ်ရင် ပါးရိုက်လိုက်၊ ဒီလို သစ္စာ မရှိတဲ့လူယုတ်မာ၊ လူအန္တနဲ့တော့ မနှိုင်းနဲ့”

ပြောပြီး စိုင်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အောက်သို့ အပြေး ဆင်းသွားခဲ့ရာ မြတ်နိုးမှာ တားချိန်ပင်မရလိုက်။ သူကလည်း လူကို ဖက်ထားသေးတယ်။ သူကပဲ ဒေါသကြီးနေသေးတယ်... ဟင်း။

မိုးလည်းလင်းတော့မည်မို့ လဝန်းကိုနှိုးကာ နှစ်ယောက် သား အခန်းတံခါးကို အပြင်မှပိတ်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှာရှိတဲ့ သုံးယောက်ကတော့ ဝါးအစည်းပြေသလို ပြေ နေချေပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။

မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်နေရပေမည်။

အခန်း (၁၈)

ကျော်ဇင်ဗလ အရမ်းပေါက်ကွဲနေသဖြင့် သီသီကျော် ကိုယ့် လူကိုယ်မနိုင် ဖြစ်နေရ၏။ ကျော်ဇင်ဗလက ညီညီရှေ့ ထိပ်ထားရှေ့ မည်သူ့ရှေ့မှ မဆင်ခြင်တော့။

သီသီကျော်ကို အနားကပ်မခံဘဲ အော်ဟစ်ငေါက်ထုတ် နေလိုက်သည်မှာ ကြားလို့ပင်မကောင်း။

မိုးလင်းလို့ သူ့ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ဒေါ်သီသီကျော် ကပ် လာသည်နှင့် သူ့အနားမှာရှိသည့် ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ပစ်ပေါက် အော် ထုတ်ခဲ့သည်။

"သွား... ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်အနားပလာနဲ့၊ ဘီလူးမ... မယ်ကုဝဏ်လို တိုင်းပြည်ဖျက်၊ သစ္စာဖျက်တဲ့မိန်းမ"

"မောင် ... မောင်လေး၊ သတိထားပါကွယ်၊ သူများတွေ အထင်လွဲကုန်ကြမယ်၊ ပြဿနာတွေ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မမတို့ အား

လုံး ထောင်ကျကုန်လိမ့်မယ်"

"အို... ကျကျဗျာ၊ သေသေဗျာ၊ သွား... ခင်ဗျားမျက်နှာ ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုမြင်ရင် ကျုပ် ထသတ်မိလိမ့်မယ် ... ခင်ဗျားထွက်သွား"

ကျော်ဇင်ဗလ ဒီလောက်အော်နေတော့ သီသီကျော် နောက် ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ကျော်ဇင်ဗလဟာ သွေးဆူလွယ်သူ။ သည်အချိန် မှာတော့ ဘယ်လိုပင် ဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ ... ရမှာမဟုတ်။ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိသည့်အချိန်။

မိမိကလည်း မိမိပါပဲ။ သူ အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ် နေချိန်မှာ ကျားကြီးနှင့် တွေ့မိသည်။ ပက်ပင်းမိသွား။ တွေ့သွားတာ က ပိုဆိုးသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ဖြေဆေးထိုးလို့ မရတော့။

သည့်လောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခါးခါးသီးနေ လျှင် ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်ရမှာလဲ။ သီသီကျော် စဉ်းစားရပေပြီ။ လူဆိုတာ ကမ္ဘာပီးလောင်လျှင် သားကောင်ချနင်းရမှာပဲ။

မြတ်နိုးယုယရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျော်ဇင်ဗလတစ်ယောက် လက်ဝါးကြီး အုပ်မှာတော့ မခံနိုင်။ သူ့မကိုသတ်တုန်းက မိမိနှင့် ကျားကြီးပါ ပါဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သီသီကျော် ကယ်လောက်ပင်ချောချော ကျော်ဇင်ဗလ တစ် ယောက် အရင်လိုမဟုတ်တော့သည့်အခါ သီသီကျော် တုန်လှုပ်မိလေ

၁၇၆ ကြယ်စင်များဝေ

ပြီ။ သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိတာပါပဲ။ သို့သော် သူမတို့လို ဒုစရိုက် သမားတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်သည့် ရွှေစင်နှလုံးသား တွေလို သိပ်ပြီးမှတ်ကျောက်အတင်ခံမှာ မဟုတ်။

သီသီကျော် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ သည်။ အောက်ထပ် ထမင်းစားပွဲမှာ ညီညီ၊ ထိပ်ထားနှင့် ကျားကြီး တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိဖြူက မနက်စာအဖြစ် ကော်ဖီနှင့်ကိတ် မုန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

ကျားကြီးမှာ အလိုလို ရာထူးမြင့်သွားပေပြီ။ အိမ်ကြီးရှင် စာရင်းထဲ ဝင်နေလေ၏။ ကျော်ဇင်ဗလသာ သိလိုကတော့ တကယ့်ကို သတ်ပွဲ။

အားလုံးပင် ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေရသည်။ ကျားကြီးက အထဲဝင်လာသည့် သီသီကျော်ကို ထရပ်ကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်မှာ မင်းသားတစ်ယောက်နယ်။

“လာ မမသီ ... မမသီ နေကောင်းရဲ့လား။ ဒီနေ့ ကား တစ်ပတ်လောက်လျှောက်စီးလိုက်ရရင် နေကောင်းသွားမှာ”

“အင်း ... မမသီလည်း အဲဒီလို စိတ်ကူးနေမိတယ်။ ကျော် ဇင်ဗလကတော့ အစ်မ လင်ယူတော့မှာဦးပြီး အရမ်းဒေါသထွက်နေရဲ့”

ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖို့ သီသီကျော် အဖတ်ဆယ်ပေမယ့် အားလုံးက နားလည်ပြီးသား။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန့်သူ ... ရန်သူ ... ၁၇၇

“အိုကေ ... ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့၊ အပြင်ကျမှ စားကြ တာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိပါသေးတယ်၊ လူမိုက်နဲ့ငွေ အတူမနေ ဆိုပေမယ့် ဒီလူမိုက်က မမသီအတွက်ဆို အရာရာ ဖန်ဆင်းပေးချင်တဲ့ လူလိမ္မာလေးပါ”

ဘေးလူများကိုပင် အားမနာနိုင်တော့ဘဲ ကျားကြီး ခွဲပျစ် နေလျှင် ကျန်သူများမှာ ကြည့်နေရင်း နှလုံးနာမိလေ၏။

နှစ်ယောက်သား လူယို အပျိုပေါက်လေးတွေလို ရွှင်လန်း ကြော့မော့စွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ ကျော်ဇင်ဗလကို ရှိသည်ဟုပင် မထင်တော့ချေ။

ကောင်းတယ် ... သူရိုးကို ဓားရိုးကမ်းပြီး လင်ကြီးကိုသတ် သည့် ရာဇဝင်ထဲကမိန်းမလို။

ကျော်ဇင်ဗလဆိုတာလည်း အမျိုးကောင်းသမီးတွေကို သတ် ဖြတ်ဖျက်ဆီးခဲ့သည့် လူယုတ်မာ ... ။

တူသော အကျိုးကို ပေးမှာပေါ့။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ညီညီနှင့်ထိပ်ထားအသွင်က အူကြောင် ကြောင်။ အိမ်သားသုံးယောက်က ဝါးအစည်းပြေသလို ပြေနေပြီမို့ ဝဉ်းသည်တွေ အနေရကျပ်ပါဘိ။

နောက်ဆုံး ထိပ်ထားက ကျော်ဇင်ဗလရဲ့ချစ်သူပီ အခြေအ နေတွေကို ကောင်းအောင်ဆက်ကြည့်၏။

ရွှေစကားစာပေ

၁၇၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“မမိဖြူနဲ့ မမိညို... ကိုကိုက နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ လူမမာစာလေး ဘာလေး လုပ်ပေးပါဦး၊ ထိပ်ထားတို့ကတော့ ဧည့်သည်တွေပဲ၊ မမိဖြူတို့ချက်တာ စားပါမယ်”

ထိပ်ထား လိမ္မာပါးနပ်စွာပြောတော့ မြတ်နိုး ခေါင်းညိတ်ရ၏။ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်နဲ့တူ ယခုအချိန်မှာ သူမဟာ အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ဖော်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေရသူ။

“ကောင်းပြီလေ... လူနာအတွက် အိုဗာတင်းတစ်ခွက်နဲ့ ကိတ်မုန့်ပေးလိုက်မယ်၊ ရှင်သွားပို့ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ... ကျေးဇူးပါပဲ”

မြတ်နိုးပြင်ဆင်ပေးသည့် ဗန်းကိုကိုင်ဆောင်ပြီး ထိပ်ထား ထွက်သွားချိန်မှာ စိုင်း မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အမွေးတွေဖြူ နေသည့် အတိုးကြီးစတိုင်နှင့်ပေါ့။

“လုံမလေးတို့... အဘကိုလည်း ကျွေးပါဦးကွယ်”

လဝန်းက မအောင့်နိုင်စွာ ခပ်ခနဲရယ်ပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရန် ထွက်သွားရာ ညီညီလည်း နောက်မှ ယောင်လည်လည်နှင့် လိုက်သွားလေ၏။

“ကိုယ်လည်း ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ အားနေတာ ကူညီပါရစေ ကွယ်”

ညီညီရှင်က ရှုတည်တည်။ သူဟာ လူချောတစ်ယောက်ပါ။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၇၉

ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် စပွဲရှပ်အဝါ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူ့အသွင်က ခပ်သန့်သန့်။

လဝန်းကတော့ ကိုယ့်ရှင်ကို ဖုံးဖိထားရသည်မို့ ရှင်အင်္ကျီပွပွ နှင့် ရှမ်းလုံချည်အနက်စင်းနှင့်။ ကိုယ်လုံးပျောက်နေရသည်။ နောက်သနပ်ခါး ခပ်ပိန်းပိန်း။

သည်ကြားထဲတောင် မျက်ဝန်းလှလှလေး၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ နှာတံလုံးလုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လှစ်ဖြူလှပလျက်။ အမွေးမြင် အပင်သိ။

“ရှင်က ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မကို လိုက်မရှုပ်ပါနဲ့”

လဝန်း ညီညီကို တကယ်ကြောက်ပါသည်။ သူက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနှင့် ဒီအိမ်ရောက်လာတာ ဖြစ်မည်။ လဝန်းတို့ကိုလည်း သံသယဝင်နိုင်၏။

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပါ၊ မိဖြူအလုပ်တွေ အရမ်းလုပ်နေရတာလည်း မကြည့်ရက်လို့ ကိုယ် စိတ်ကူးထားတယ်လေ... မိန်းမရရင် စတိုင်တွေ၊ မလိုင်တွေနဲ့ မနေဘဲ မိန်းမအလုပ်တွေ ကူလုပ်မယ်လို့”

“ရှင်ဇနီး... ဘာစကားတွေပြောတာလဲ”

“အမှန်တရားတွေပါ၊ ကဲ... ဒီနေ့ မိဖြူလေးလုပ်ရမယ့်

ရွှေစကားစာပေ

၁၈၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အလုပ်တွေပြော... ကိုယ် ကူညီမယ်”

ဒီလောက်တောင် ကြောင်လို တစာစာ အလုပ်တောင်းနေတာ။ လဝန်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

“လဝန်းလုပ်ရမှာ အများကြီးပဲ၊ တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်၊ အဝတ်တွေလျှော်ရမယ်၊ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရမယ်၊ နောက် ဘုရားခန်းမှာ ပန်းအိုးတွေလဲရမယ်၊ အလှပန်းအိုး...”

“ဟိုး... မိဖြူအလုပ်တွေက အများကြီးပဲ၊ မိညိုကရော ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“သူက ဒီနေ့ ထမင်းဟင်းချက်... လေ၊ ပန်းကန်ခွက် ယောက်တွေ ဆေးတာ၊ အိုးတွေဆေးတာ၊ မီးဖိုရှင်းတာ၊ ထမင်းပွဲပြင် သိမ်း၊ ဟင်း... အဲဒီအလုပ်ကြီး စိတ်မရှည်လို့ မမနဲ့ အလုပ်ချင်းလဲတာ”

“စိတ်ချပါကွာ... နောက်ကျရင် ကိုယ် အိမ်ဖော်နဲ့ ထားပါမယ်၊ မိဖြူကို မခိုင်းပါဘူး”

လဝန်း ညီညီကို ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်တော့ သူ့အသွင်က ခပ်တည်တည်။ သို့သော် သဘောမနောကောင်းမည့် ရုပ်ကြီးနှင့်။

ဒီလူကြီးဟာ မျက်နှာရှူးကြီးလား။ ငိုလိုအိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို သိမ်းသွင်းနေတာလား။ ဝါးစားမလို့လား။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... ခုနီးသူ ... ရန်သူ ... ၁၈၁

သူ့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာနှင့် လဝန်း ခြံထဲသို့ အပြေးကလေး ဆင်းခဲ့သည်။ ပန်းတွေအရင်ခူးမည်၊ ဘုရားပန်းလဲမည်၊ အလှပန်းအိုးတွေလဲမယ်။ ဒါဆို စိတ်ရှုပ် စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပျောက်မည်။

တိုက်၏နောက်ဘက်မှာ နှင်းဆီခင်းရှိသဖြင့် လဝန်း နောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရင်း လက်ထဲမှ ပန်းဖြတ်ကတ်ကြေးနှင့် ဆွဲခြင်းကို ဆွဲခဲ့၏။

“အင်း... ကိုကိုနဲ့မမကတော့ ဘာတွေပြောနေကြမယ် မသိဘူး၊ ညက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါက ဘေးရောက်သွားတာလဲ၊ မမက အလယ်ရောက်နေတယ်၊ အစ်ကိုဖက်ထားလိုက်တာ ကြားထဲက မျက်နှာပူပါတယ်၊

အစ်ကိုနဲ့မမသာ ဖူးစာဆုံရင် ငါ အရမ်းဝမ်းသာမိမယ်၊ မမက အရမ်းဖြူစင်တယ်၊ စိတ်ကောင်းလည်းရှိတယ်၊ အစ်ကိုကလည်း ယောက်ျားပီသပြီး စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်တယ်၊

ထွေရာလေးပါးတွေးရင်း လဝန်း ပန်းခူးနေစဉ် ခြံနောက်ဘက်မှ မျက်နှာကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး သူမကို လှမ်းဆွဲကာ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို အဝတ်စတစ်ခုနှင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် လဝန်း သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ရွှေစကားစာပေ

၁၈၂ ကြယ်စင်များဝေ

“အား အင်း”

လဝန်း သတိရလာသည့်အခါ အခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေလေ၏။ ဘယ်နေရာလဲ၊ ဘယ်သူဖမ်းလာတာလဲ။ ကလေးလေးလို သူမ အော်ငိုမလို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပန်းကန်နှင့် ဝင်လာသည့် ကျားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လဝန်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အချစ်လေး... ခေါင်းတွေ ကြည်လင်ပြီလား”

“ဟင်... ရှင်... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဖမ်းထားတာလဲ၊ အခု ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ... ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

လဝန်း ထိတ်လန့်နေတော့ ကျားကြီးက ထိမထင်အပြုံးနှင့်

“အပြစ်တွေကတော့ အများကြီးပေါ့ကွာ၊ ပထမ မင်းတို့ကို ငါ မသင်္ကာဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုအချိုးတွေ၊ ဘယ်လိုအကြံတွေနဲ့ ဝင်လာတာလဲ... မှန်မှန်ပြော၊ မပြောရင်တော့ မင်း ဘဝပျက်သွားမယ်နော်၊ ဟိုမှာကြည့်... ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်၊ အားလုံး အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးပဲ၊ မင်း တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ် သတ်သွားမယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၈၃

ကျားကြီးစကားတွေ ကြားလိုက်ရလျှင် လဝန်း ကြောက်စိတ်ထက် ဒေါသတွေ အတုံးလိုက် အလိပ်လိုက်ထွက်ပြီး လူက ဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့၏။

ဘုရားရေ... ငါ ပန်းခူးရင်းပျောက်သွားတာ အစ်ကိုတို့မှ သိပါ့မလား။ ဘယ်သူမှမသိကြရင် ငါတော့ သူပြောသလို ဘဝပျက်မှာပဲ။

သို့သော် ဆတ်ဆတ်ကြလေးပီပီ အကြောက်အရှံ့မရှိ ပြန်အော်တာပါပဲ။

“အောင်မယ်... ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်တို့ ဖမ်းချင်သလိုဖမ်းလို့ ရမလား၊ ကျွန်မတို့ကို အထင်လွဲရအောင် စားစရာမရှိလို့ သူများအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်နေတာပဲ၊ ဘာအထင်မှားစရာရှိသလဲ”

“အိမ်ဖော်ရုပ်ကလည်းကွာ... မင်းသမီးတောင် လုပ်လို့ရလောက်တယ်၊ မင်းတို့ တမင်ရုပ်ဖျက်ထားတာပါ... ငါ့မျက်လုံးက သိပါတယ်”

“အို... ဒါတော့ ရှင် သက်သက်အပြစ်ရှာတာပဲ၊ ဒါ သက်သက် အကြောင်းရှာတာ၊ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ စားစရာမရှိလို့ အဆက်အစပ်ရှိတဲ့အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတာ”

“လခမရဘဲ အလုပ်လုပ်တာ ထုံးစံမရှိဘူး၊ အဲဒီကတည်းက

ရွှေစကားစာပေ

၁၈၄ ကြယ်ဆင်များဝေ

မင်းတို့ မရိုးသားလို့ပဲ”

“အို ... ဒါကတော့ ကျွန်မတို့က အဲဒီတိုက်ကြီးမျိုးမှာ အရမ်းနေချင်တာကိုးရှင်၊ လခုမရရင်နေ ... အဲဒီလို အိမ်ကောင်းကောင်းကြီးမှာ နေဖူးရင်တော်ပြီလို့ အစကတည်းက တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ထားကြတာ၊ ထမင်းစားရရင် ပြီးရောလေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်က သူဌေးဦးကျော်ဇင်ဗလက လူပျိုလူချောလေးဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်ရင်လည်း အမြတ်ဆိုပြီး”

လဝန်း ကျားကြီးယုံအောင် ယုတ္တိရှိရှိတွေ ပြောနေလျှင် တစ်ဖက်ခန်းထဲမှ နားထောင်နေသည့် သီသီကျော် လက်ခံချင်မိ၏။

ကျားကြီးကတော့ လဝန်းကို တရားခံစစ် စစ်မြဲ။

“ဒါဆိုလည်း ရုပ်တွေကို လှအောင်ပြင်လေ၊ ခုတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက်ပုံစံက ရှိပြီးသားရုပ်တောင် ပျက်နေတယ်၊ ကဲ ... ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလဲ”

ကျားကြီးက အပိုင်ဖမ်းပေမယ့် လဝန်းကလည်း လွတ်အောင်ရှောင်၏။

“ဪ ... ကျွန်မတို့က အသားကုန်ပြင်ဆင် လန်ထွက်နေရင် မမလေးက ခန့်မလားရှင်၊ သူ့မောင်နဲ့ စိတ်မချဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရိုးရိုးအာပုံစံလေးတွေနဲ့ ဝင်ပြီးမှ တစ်စ တစ်စ သိမ်းသွင်းမှာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ကြားထဲကနေ ဘာမနာလို ဖြစ်နေရ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၈၅

တာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရောက်တာ ၃-၄ ရက် ရှိသေးတယ်၊ သူ့ခိုးဖမ်းတာက အရင်ပဲ၊ ရှင်တောင် မမလေးကို ရအောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ရင် ကျွန်မတို့လည်း သူဌေးကို ချောင်ရမှာပေါ့ရှင်”

ကျားကြီး ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ လဝန်းကို ထားခဲ့ကာ သီသီကျော်ရှိရာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မမ ကောင်မပုံစံကြည့်ရတာ ရိုးရိုးသားသားပဲ၊ ကျော်ဇင်ဗလကို ရမလားလို့ ဝင်လာကြတာဖြစ်မှာပါ”

“မင်းကံ သူပြောတိုင်း ယုံသလား၊ သူတို့တွေ ရောက်လာပြီး ကတည်းက အိမ်မှာ ငရဲကျနေသလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဆက်ဖမ်းထားလိုက်၊ ငါပြန်မယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ကျန်ခဲ့ရမှာလား”

“မစောင့်လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့လေ၊ သူ့ကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ထားခဲ့ပေါ့၊ အခန်းက လုံပါတယ်၊ သူ ဘယ်လိုမှ ဆင်းပြေးလို့ မရပါဘူး”

သီသီကျော်အသွင်က အနက်ရောင်အသားကပ်ဝတ်စုံနှင့်ပို့ဖွဲ့ထွားလှပသည့် ကိုယ်လုံးက အထင်းလိုက်၊ အကွင်းလိုက်၊ ကျားကြီးမှာ မမသီကိုကြည့်ပြီး သွေးဆူနေရသည်။

အနားသို့ကပ်သွားပြီး ငွေ့ချင်၊ နမ်းချင်ပေမယ့် သီသီကျော်က ခါးခါးသီးသီး။

ရွှေစကားစာပေ

၁၈၆ ကြယ်စင်များဝေ

“မမ စိတ်ရှုပ်နေတယ်၊ မမကို အပေါစားတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံနဲ့”

“ဟာဗျာ ... မမသိကလည်း ပြောရက်လိုက်တာ ... ဒီလောက် ချစ်တတ်တဲ့ကောင်ကိုများဗျာ”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် တို့လုပ်ငန်းတွေ မြန်မြန်အောင် မြင်အောင်လုပ်လေ၊ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီဆိုမှ မင်းက ဘုရင်လုပ်၊ ငါက မဟေသီလုပ်မယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို ဟိုကောင်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ စည်းစိမ်ပုံပေါ် မစံရဘဲ ထောင်နန်းစံနေရဦးမယ်”

သီသီကျော် တားသည့်ကြားမှပင် ကျားကြီးတစ်ယောက် သီသီကျော်ကို ပွေ့ဖက်နှမ်းရှုပ်နေလေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းရှိ လဝန်းမှာတော့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေမိသည်။

ဘုရားသိကြားမလို့ ငါ့ကို အစ်ကိုနဲ့မမတို့ လာကယ်နိုင်ကြပါစေ။

လဝန်းတစ်ယောက် မျက်ရည်ကျနေရစဉ် သီသီကျော်တို့အဖွဲ့ကတော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်နေကြ၏။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၈၇

“အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ၊ ခါတိုင်းလို ကျော်ဇင်ဗလကို မမသီ မစိုးမိုးနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ထိပ်ထားကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် မမနဲ့ ကျားကြီးကို ပက်ပင်းတွေ လိုက်ရလို့လား မသိဘူး၊ သူဟာ ဆပ်ကပ်ထဲက ကျားမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျားရိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီ”

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ် မမရယ်၊ သူ့ကို မတော်တဆ နည်းတွေနဲ့ ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“နေဦး ... ဒီနေ့ည ညီညီကို မီးခံသေတ္တာဖွင့်ခိုင်းမယ်၊ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေရှိမလဲ ကြည့်ရဦးမယ်၊ ပြီးမှ ကျော်ဇင်ဗလကို အပြတ်ရှင်းကြမယ်”

သီသီကျော် ပြောဆိုနေလျှင် ကျားကြီးရဲ့တပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ထွန်းနိုင်နှင့် အောင်သိုက်ကလက်မခံချင်။

“တော်ကြာ မမသီတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ လူသတ်ရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“မတင်စေရပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်၊ မမသီ ကတိပေးပါတယ်၊ သူက အရင်လို မမကို ဘုရင်မ မခန့်ချင်တော့ဘူးလေ ... စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ မမသီ မင်းတို့နဲ့ပဲ ပူးပေါင်းတော့မှာပါ”

“ပြီးရောဗျာ ... ကိုယ့်ဇာတ်လည်း ကိုယ်နိုင်အောင် ကဦး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မမသီပြီးရင် ပြီးရော၊ အဲ ... ကျုပ်တို့ကိုတော့

ရွှေစကားစာပေ

၁၈၈ ကြယ်စင်များဝေ

သစ္စာဖောက်မယ်မကြံနဲ့... ခင်ဗျားအသက် ဘယ်ကထွက်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားမယ်”

အောင်သိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြိမ်းလိုက်လျှင် သီသီကျော် မျက်နှာပျက်သွားပြီး၊ ဒေါသတွေထွက်ရ၏။

“ကျားကြီး... မောင့်တပည့်က ဘယ်လိုလဲ၊ ရိုင်းလှချည် လား၊ တို့ရာဇဝင်မှာ ဘယ်သူစော်ကားတာမှ ခံတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဆောရီးမမ၊ ဟေ့ကောင်... ဒါ မင်းပြောစရာလား၊
‘ခွပ်’

အောင်သိုက်ကို ကျားကြီး လက်သီးနှင့်တစ်ချက်ဆွဲထိုးပစ် လိုက်၏။ အောင်သိုက်မျက်နှာမှာ သွေးက ရဲခနဲ။

“ကဲ... တော်ပြီ၊ နောက် ဒီလိုမျိုး မကြားချင်ဘူး၊ ကဲ... ဒီမှာ တစ်ယောက်စောင့်ကျန်ခဲ့၊ ဘယ်သူစောင့်မလဲ”

“ကျွန်တော် စောင့်မယ်”

ထွန်းနိုင်အသံကိုနားထောင်ပြီး သီသီကျော် ပြုံးလိုက်၏။ အသံက တက်ကြွလွန်းနေ၏။ ကျားကြီးကတော့ ခေါင်းခါသည်။

“မင်းနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းက ဒါသမား”

ကျားကြီး နှာခေါင်းကိုပွတ်ပြတော့ ထွန်းနိုင် ရှိခိုးဦးချ လုပ် လေ၏။

“အာစရိမကြိုက်ရင် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အာစရိ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၈၉

ရယ်... သူက အိမ်ဖော်မပဲ၊ ဘာများ စောင့်စည်းနေစရာ လိုသလဲ”

“မလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်... ပြဿနာတွေ မတက်ချင်ဘူး၊

အေး... စောင့်ချည်လည်း ကောင်းကောင်းစောင့်၊ သူ့ကိုရောင်းစား ရင် ဈေးကောင်းရနိုင်တယ်ကွ၊ ပါကင်မပျက်စေနဲ့ဦး”

“ဟာ... အာစရိကလည်း ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ နည်း နည်းလောက်တော့”

“ဟေ့ကောင်... မထိနဲ့ဆို မထိနဲ့ပေါ့၊ ဈေးကောင်းရဖို့က အဓိက၊ မင်း ဝါသနာပါရင် သွားနေကျနေရာသွား... ဒါပဲ”

ထွန်းနိုင် အီလည်လည်နှင့် ကျန်ခဲ့ပြီး သူတို့သုံးယောက် ကတော့ တိုက်ခန်းဆီမှ ပြန်ဆင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။ တိုက်ခန်း က လူမနေသည့် တိုက်ခန်းတွဲမှ တစ်ခန်း၊ လေးလွှာမှာ။

အားလုံး ပြန်ဆင်းသွားကြတော့ ထွန်းနိုင် ပြီတိတိရုပ်နှင့် လဝန်းရှိရာအခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

လဝန်းမှာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ထွန်းနိုင်ကိုကြည့်နေ၏။ အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ရသဖြင့် သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ဘာလက်နက်ရှိမလဲ ဝေ့ဝဲရှာလိုက်သည်။

အခန်းထောင့်မှာ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်း ထောင်ထား တာ တွေ့လိုက်သဖြင့် လဝန်း ဆတ်ခနဲ ပြေးကာ သစ်သားချောင်းကို ယူလိုက်သည်။

၁၉၀ ကြယ်စင်များဝေ

“ရှင် ဘာကိစ္စဝင်လာတာလဲ၊ သွား ... ခုထွက်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မှာနော်”

“အော်လည်း ဘယ်သူမှမကြားပါဘူးကွာ၊ ဒီတိုက်မှာ လူ မနေသေးဘူး၊ ခုမှ ဆောက်ပြီးခါစ ရှိသေးတယ်၊ မင်းကို အစ်ကိုကြီးက တာမှမလုပ်ပါဘူး၊ စကားလေးဘာလေး ပြောချင်၊ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

“အို ... ဘာမှပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ရှင် ထွက်သွား၊ ကျွန်မ အနားကို မလာနဲ့”

“မင်း စကားပြောတာ ဝဲတဲတဲနဲ့၊ ဝေ့နွဲ့ ... ရှမ်းမလေး ဖြစ်ရမယ်၊ ရှမ်းမလေးဆိုလို့ ငါတို့အုပ်စုတွေက ရှမ်းပြည်ဘက်မှာ လူသတ်လာခဲ့ကြတာ၊ ငါ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးနော်၊ ငါ့ကို ကလန် ကဆန်တော့ မလုပ်နဲ့၊ အသားအနာမခံချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့အလို လိုက်လို့ မင်း အသားပဲ့ပါသွားတာ ကျနေတာပဲ”

ထွန်းနိုင် ရှေ့သို့တိုးလာလျှင် လဝန်းလက်ထဲမှ သစ်သား ချောင်းနှင့် ကာရိုက်ရိုက်ရင်း အခန်းထဲမှာ ပတ်ပြေးနေရသည်။ လဝန်း တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသနှင့် အကြောက်တရားကြောင့် တုန်ယင်နေ၏။

“မင်း ဘယ်လိုပြေးပြေး၊ ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူးကွာ”

“လူယုတ်မာ လူပုတ်မာကြီး ... ခွေး”

နှစ်ယောက်သား ကျားချောင်းချောင်းပြီး လွတ်အောင် ရှောင် ပြေးနေရသည်မှာ ကြာတော့ လဝန်း ခွေးဒီးဒီးကျလာလေ၏။ အခန်း

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၉၁

ကျဉ်းလေးထဲမှာ သူမ ရေတိမ်နစ်ရတော့မှာလား။

သည်စဉ် တိုက်ခန်းတံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ထွန်း နိုင် ဒေါ်ပွသွား၏။

“ပြန်လာကြပြန်ပြီ ... တော်တော် ယေးရှုပ်တဲ့လူတွေ”

ကျားကြီးတို့ ပြန်လာတာဖြစ်မည်။ လောလောဆယ် ရေ တိမ်နစ်ရမည့်ဘေးမှ လွတ်သွားသဖြင့် လဝန်း ခုတင်ပေါ် မောဟိုက်စွာ ထိုင်နေစဉ်။

‘ခွပ်’

တံခါးဖွင့်ပေးသည့် ထွန်းနိုင် ... ပုံခနဲလဲကျသွားသဖြင့် လဝန်း အံ့အားသင့်စွာ တံခါးဝသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ကိုညီညီ”

သူမ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်သည့် ညီညီဖြစ်နေလျှင် လဝန်းမှာ ဝမ်းသာရမည်လား၊ ဝမ်းနည်းရမည်လားပင် မဝေခွဲတတ်တော့။

“လာ ... ဒီနေရာက လွတ်အောင်ပြေးရမယ်”

ညီညီက လဝန်း၏လက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ခန်းမှ ပြေးဆင်းခဲ့ ကြလျှင် လဝန်း သူ့ကို မယုံမရဲဖြစ်ရ၏။ သူမအဖြစ်က စွန့်လက်မှ သိမ်းလက်ရောက်ရတာလား။ သူကရော လူဆိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒေါ်သီသီကျော်နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်း။ ပုလင်းတူတူဆို။

တိုက်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားပြီး ကားတံခါးကို သူ

ရွှေစကားစာပေ

၁၉၂ ကြယ်စင်များဝေ

ဖွင့်ပေးလျှင် လဝန်း ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ကိုညီညီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်
ခေါ်သွားမှာလဲ ... အိမ်ပြန်ပို့ပါ”

“ဪ မိဖြူရယ် ... ဖိုက်လိုက်တာ၊ အခု မင်းကိုဖမ်းထား
တာ ဒေါ်သီသီကျော်နဲ့ ကျားကြီးလက်ချက်လေ၊ လွတ်ရာကို ရှောင်
မပြေးဘဲ ကျားခံတွင်းထဲ အတင်းဝင်တိုးရင် မင်းလောက်ဖိုက်တာ
ရှိဦးမလား”

“အိုး ... ဒါပေမဲ့ ရှင်ကရော ဘာထူးလဲ၊ သူတို့နဲ့ တစ်ဖွဲ့
တည်းဥစ္စာ၊ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးနေမှာ
ပေါ့”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါလို့ မပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို ဒုက္ခ
ရောက်အောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“အိုး ... ရှင်လို လူဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ကတိကို ယုံရင် ကျွန်မ
အရှုံးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကဲ ... ဒီမှာတင် သူတို့လက်ထဲ ပြန်အိမ်ခံရတော့မှာပဲ၊
ကိုယ်ပါ ကြားထဲက ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ တကယ် ... ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို
ကြည့်ဦး”

ညီညီ သူ့ကားထဲသို့ လဝန်းကို အတင်းထိုးထည့်ပြီး ကားကို
လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်၏။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၉၃

ကားထဲမှာ လဝန်း တအိအိငိုကြွေးလျက် သူ့ကို တတွတ်
တွတ် ရန်လုပ်လာခဲ့ရာ ညီညီ စိတ်ရှည်နေရပါ၏။

“ရှင် အခု သူတို့ကို သစ္စာဖောက်လာတာလား၊ အိမ်ကို
ပြန်မသွားတော့ဘူးလား၊ ကျွန်မအစ်မတော့ အရမ်းစိတ်ပူနေတော့
မှာပဲ၊ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလိုက်တာ၊ မနက်ကတည်းက ဖမ်းထား
တာ၊ အခု တစ်နာရီခွဲနေပြီ”

လက်မှနာရီလေးကို ကြည့်ရင်း လဝန်းကျီကျနေလျှင် ညီညီ
သူကလေးကို ချစ်စနိုးဖြစ်ရသည်။

တကယ်ဆိုတဲ့ ရှမ်းမချောလေးပဲ။

ညီညီ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ သူမကို တစ်နေ
ရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူခေါ်သွားသည့် အိမ်လေးက တစ်ထပ်
တိုက်လေး၊ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်မို့ အိမ်လေးက ချစ်စရာ။

ရှမ်းမလေးမမျှာ ဒါ ဘယ်ရပ်ကွက်၊ ဘယ်နေရာလို့ မသိ။

ဒါ မြန်မာပြည်ထဲတောင် ဟုတ်ရဲ့လား။

“ကဲ ... ဒီအိမ်မှာ ခဏနေခဲ့”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးခါ ညီညီ လဝန်းကို လက်ဆွဲထုတ်၏။
ပြီးတော့ အိမ်ကလေးဆီ ခေါ်သွားသည်။ လဝန်းအသွင်က တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ်။

ငါ့ကို ရောင်းစားမလို့လား၊ အခုခေတ်က လူကုန်ကျားတာ

ရွှေစကားစာပေ

၁၉၄ ကြယ်စင်များဝေ

တွေလည်း များတယ်။ လဝန်းမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် တုန်ယင်လျက်၊ မျက်ရည်တွေကလည်း ကျလို့။

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မကို ရောင်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူမ၏အမေးကြောင့် ညီညီ အားပါးတရ ရယ်မိသည်။

ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်တီတူးလိုပဲ... မိုးပြိုမှာ ကြောက်နေတယ်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ၊ ကျွန်မအစ်မကိုလည်း သူတို့ ဒုက္ခပေးကြမှာ၊ ကျွန်မ ဒီမှာရှိတာလည်း မမကို ပြောပြလိုက်နော်”

လဝန်းမှာ သူ့အပေါ် မယုံတစ်ဝက်၊ ကာစစ်ဝက်။ အိမ်လေးထဲဝင်သွားတော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

“အမေ... ဒီကောင်မလေးကို ခဏလက်ခံပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါဦး၊ အမေ့ချွေးမလေး အဲ... မမှတ်နဲ့ဦး”

“သားကလည်း သိပ်နောက်တာလဲ၊ လာ သမီး... အမေ့အိမ်မှာ ဘာမှအားမနာနဲ့နော်”

သည်တော့မှ လဝန်း ယုံကြည်သွားပြီး ညီညီလည်း ချက်ချင်းပင် ဟိုအိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၁၉)

ညီညီမှာ မျက်မှန်မည်းကြီးတပ်၊ ဦးထုပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်လှခဲ့သည်ကြောင့် ထွန်းနိုင်အဖြစ်က သူ့ကို ဘယ်သူဆော်သွားမှန်းပင် မသိလောက်။

သည်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ကျော်စင်ဗလနှင့် သီသီကျော်၏ အကြင်နာစံအိမ်သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာ လူစုံတက်စုံ ရှိနေပေပြီ။ ကျော်စင်ဗလမှာ အိမ်ကြီးရှင်ပီပီ အားလုံးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေပြီ။ သီသီကျော်မှာ မျက်နှာငယ်နှင့်၊ ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်နေလေ၏။

ကျားကြီးကတော့ ကျော်စင်ဗလ၏မျက်စိရှေ့သို့ လာပင်မလာရဲခဲ့။ ဒါလည်း သူတို့အကြံနှင့်သူတို့ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်းပါပဲ။ ကျော်စင်ဗလကတော့ အဟုတ်ကြီးမှတ်နေ၏။

“တောက်... ဒေါ်သီသီကျော်... ခင်ဗျားကို ကျုပ် လုံးဝ

ရွှေစကားစာပေ

၁၉၆ ကြယ်စင်များဝေ

အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဦးဆောင်မှုကို ကျုပ်
မနာခံနိုင်ဘူး။ မပြတ်မသားကိစ္စတွေ ရှိသေးတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့
အတူပူးပေါင်းနေရသေးတာ မှတ်ပါ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကျုပ်ရဲ့
ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ရှိရမယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ ထုခွဲပြီးရင်
တော့ ခင်ဗျား ရသင့်တဲ့ဝေစုကို ပေးမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လမ်းခွဲမယ်”

သီသီကျော် မျက်ရည်တွေနှင့် ကျော်စင်ဗလကို မျက်ရည်ခံ
ထိုး ရှိခိုးဦးချတောင်းပန်လေ၏။

“မောင်လေးရယ် ... မမကို ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
တကယ်တော့ ...”

“တော်ပြီဗျာ ... ကျုပ်ကို ဆင်ခြေမပေးနဲ့။ ဒီကိစ္စတွေ
အားလုံးပြီးရင် ကျုပ် ထိပ်ထားနဲ့လက်ထုပ်မယ်”

အခန်းထဲမှာ ထိပ်ထားနှင့် မိညိုတို့လည်း ရှိနေကြသည်။
ထိပ်ထားနှင့်မိညိုက ဘာစကားမှဝင်မပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
သာ အကဲခတ်နေကြသည်။

သည်စဉ် ညီညီ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြီး မိညိုကို မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း မသိမသာ ညှိတ်ပြလိုက်၏။

မနက် ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ပျောက်သွားခဲ့သည့်
မိဖြူ၏သတင်း၊ ပြန်တွေ့ပြီဆိုသည့် သင်္ကေတ။

စိုင်းလည်း သူညီမအတွက် စိတ်အေးသွားရသည်။ ခြံထဲမှာ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၁၉၇

ပန်းပင်များ ပြုစုရေးလောင်းနေသည့် စိုင်းထံသို့ မိညို မသိမသာ
အချက်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မိဖြူတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားပေမယ့် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း
မလုပ်ရဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီအိမ်မှ ခွာလို့မဖြစ်သေး။ အခြေအနေ
တွေက အပ်ဖျားပေါ် မုန်ညင်းစေ့တင်နေသလို။

ယခုမှ ပြန်လာသည့်ညီညီက မိညိုသို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိညို ... ကျွန်တော် ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူး ... ကျွေး
ပါဦး။ ကျန်တဲ့သူတွေရော စားပြီးပြီလား”

“ဦးရှမ်းနဲ့ ကျွန်မလည်း မစားရသေးဘူး။ အဲ ... ကျွန်မတို့
က အလုပ်သမားတွေမို့ ပြီးမှစားမှာပါ။ ကိုညီညီကို အရင်ပြင်ကျွေး
ပါ့မယ်”

သီသီကျော် အကဲခတ်နေသည်မို့ ဦးရှမ်းကိုမခေါ်သေးဘဲ
မြတ်နိုး ညီညီကို ထမင်းပွဲပြင်ပေးရသည်။

ညော်ခန်းထဲမှ လှမ်းပြီး မသိမသာကြည့်နေသည်မို့ သူတို့နှစ်
ယောက် အခြေမပျက်နေရ၏။ တစ်ယောက်အနားသို့ပင် တစ်ယောက်
မသွား။

သို့သော် ညီညီက မိညိုစိတ်အေးအောင် တွေ့ရာစာရွက်ပေါ်
အမှတ်တမဲ့ပုံစံနှင့် လိပ်စာတစ်ခု၊ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရေးခြစ်ခဲ့၏။

ဒါ မိဖြူရှိသည့်နေရာမှန်း မိညိုသဘောပေါက်လိမ့်မည်။

မနက်က မိဖြူပျောက်သွားတော့ မိညိုတစ်ယောက် လိပ်ဥ
ပျောက်သည့်လိပ်မကြီးလို ပျာယာခတ် ယောက်ယက်ခတ်ရင်း ဟိုပြေး
ရမလို၊ သည်ပြေးရတော့မလို။

ဒီအချိန်မှာ အိမ်တွင် ကျားကြီးနှင့်သီသီကျော် မရှိ၊ ကျော်ဇင်
ဗလနှင့်ထိပ်ထားက အခန်းထဲမှာ။

ဦးရှမ်းနှင့်ညီညီပဲ ခြံထဲမှာရှိနေသဖြင့် မိညို ငိုမယောင်ရပ်
ကလေးနှင့် ပြေးလာ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

“ဦးရှမ်း... ကိုညီညီ... ကျွန်မညီမလေး ဘယ်ပျောက်
သွားတယ် မသိဘူး၊ လုပ်ပါဦး... စောစောက ပန်းခူးနေတာ၊
အခု ပန်းခြင်းနဲ့ကတ်ကြေးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒုက္ခတွေ့ပါပြီ... ကယ်
ကြပါဦး”

စိုင်းမှာ မနည်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရပြီး ဘာဆက်လုပ်ရပါ
မလဲဟု စဉ်းစားလိုက်စဉ် ကိုညီညီက ဖျတ်ခနဲ လက်ဖျစ်တီးလိုက်
သည်။

“ဒါ ကျားကြီးနဲ့သီသီကျော်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့
စတည်းချတဲ့အိမ်ကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော် ရှာပေးမယ်”

“အို... ရှင်ကိုမယုံပါဘူး၊ ရှင်လည်း သူတို့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်း
ပဲဟာ၊ ဦးရှမ်းကြီး... ကျွန်မညီမကို သွားရှာပေးပါနော်”

မျက်ရည်တွေနှင့် မိညိုကို ညီညီ ကတိတွေအထပ်ထပ်

ပေးပြီး ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

“နေ့လယ်ထက် နောက်မကျစေရဘူး... ပြန်လာခဲ့မယ်”

နောက် ကျားကြီးနှင့် သီသီကျော်တို့ စတည်းချသည့်အိမ်သို့
သူလိုက်သွားခဲ့ပြီး သူတို့တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ညီညီ လဝန်းကို
ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

အကျိုးအကြောင်းတွေကို အခွင့်မသာလို့ ပြောမပြဖြစ်ပေ
မယ့် ညီညီ မိညိုကို စိတ်အေးအောင် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ခဲ့ပေ
သည်။

ညီညီ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ မြက်နီး သူရေး
ထားခဲ့သည့် စာရွက်လေးကို မသိမသာ ယူထားလိုက်၏။

ဦးရှမ်း ဝင်လာသည့်အခါ ထမင်းပြင်ကျွေးရင်း ထိုစာရွက်ကို
ပေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေသွားကြည့်ပါဦး... သူတို့လည်း မသိစေခဲ့
နော်”

“စိတ်ချ”

“အမြန်လည်း ပြန်ခဲ့ဦး၊ ပြတ်နီးတစ်ယောက်တည်း ကြောက်
တယ်”

“အေးပါကွာ၊ ညီမလေးအတွက် စိတ်အေးရရင် ချက်ချင်း
ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

၂၀၀ ကြယ်စင်များဝေ

ဦးရှမ်းကြီး ထမင်းကို အယောင်ပြစားလိုက်ပြီး အပြင်သို့ လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ပေးထားသည့်ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်ဆက်သွယ် ကြည့်လိုက်၏။

“ဟဲလို ... လဝန်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟင် ... အစ်ကို အစ်ကို ... ညီမလေးဆီ ဘယ်လိုလုပ်”

“ရှု ... နင် အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘေးကင်းရဲ့လား၊ ခု အချုပ်ခံနေရတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို ... အချုပ်မခံရပါဘူး၊ အစ်ကိုလာခဲ့ ပါ၊ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြမယ်”

“အေး ... နင် စောင့်နေ၊ ငါ ထွက်လာခဲ့ပြီ”

ဦးရှမ်းဟီးပုံစံပျောက်ပြီး စိုင်း နဂိုနေပုံစံနှင့် တက္ကစီတစ်စီး ငှားကာ လိပ်စာအတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လဝန်းကြည့်ရတာ ဒုက္ခ ရောက်နေဟန်မတူ။ အသံက ကြည်ကြည်လင်လင်။

နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ပေးထားသည့်လိပ်စာအတိုင်း ရောက်ရှိသွားသဖြင့် စိုင်း တိုက်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

တိုက်ကလေးထဲမှ လဝန်း ဝမ်းသာအားရပြေးလာပြီး စိုင်းကို ဖက်လိုက်သည်။

“ညီမလေး ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုညီညီ ကယ်လာခဲ့တာလေ၊ ဒါ သူ့

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၀၁

အမေအိမ်၊ ဟိုမှာလေ ... အန်တီက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“အိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်မလာတာလဲ၊ သွားကြမယ် လေ”

“မဖြစ်ဘူး အစ်ကို ... လဝန်းကို ဖမ်းတာ ကျားကြီးနဲ့ ဒေါ်သီသီကျော်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ ... လဝန်းကို မသင်္ကာလို့လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... လဝန်းတို့အုပ်စုကို မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်၊ နောက် မေးမရလို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ သူတို့ က တော်တော်ကို လမ်းလွဲနေတဲ့လူတွေပဲ”

“ကိုညီညီက ဘာလဲ၊ ငါတို့ကို အချို့သတ်နေတာလား၊ သူကရော ဟိုဘက်က မဟုတ်ဘူးလား”

“လဝန်းမသိဘူး အစ်ကို၊ လဝန်းထင်တာတော့ သူက လူဆိုး ပေမယ့် ဟိုလူတွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သော့ဖွင့်တဲ့ကိစ္စပဲ ပါမှာထင်တယ်”

စိုင်း စဉ်းစားနေရ၏။ လဝန်းကို ဒီမှာထားခဲ့လို့ စိတ်ချရ မချရ။ ဘယ်နေရာမှာ ရွှေ့ပြောင်းထားရမလဲ။ သည်စဉ် ညီညီအမေ ထွက်လာရာ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သည့် ဥပမိကြောင့် စိုင်း မျက်စိ လည်သွားရ၏။

ဒီလိုအမေမျိုးရဲ့သားဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်တဲ့လား။

ရွှေစကားစာပေ

“သမီးကို စိတ်ချပါ ... အမေ စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်၊ သားတို့ကိစ္စတွေပဲ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါ”

စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေနေပေမယ့် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားက တိတိပပ၊ ပြတ်ပြတ်သားသား။

“အမေ့ကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ အမေ့သားက လူဆိုး တွေနဲ့ပေါင်းနေတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်”

“အမေ့သားကိုလည်း အမေ အာမခံပါတယ်၊ သူကလည်း လူဆိုးအစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခိုက်အတံ့အရ သရုပ်ဆောင်နေတာပါ”

ခိုင်လုံသောစကားတစ်ခွန်းကြောင့် လဝန်းကိုထားခဲ့ကာ စိုင်း မြတ်နိုးသီ ပြန်ပြေးခဲ့ရ၏။

တစ်ဖက်မှာ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေပြီလေ။

“ဒီနေ့ည မီးခံသေတ္တာဖွင့်မယ်၊ ရောက်ကတည်းက အိပ် လိုက်၊ စားလိုက်၊ အပြင်ထွက်လိုက်နဲ့ ခင်ဗျားအရည်အချင်းတွေ ဒီည ပြပေတော့”

ညစာထမင်းစားပွဲမှာ ကျော်ဇင်ဗလ ညီညီကို အမိန့်ပေး

လိုက်လျှင် သီသီကျော်မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွား၏။ ထိပ်ထားကတော့ စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်အယောင်နှင့်။

“ကောင်းတယ် ... ခုည ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့၊ သော့ရော တွေ့ကြပြီလား”

“တွေ့ပြီ၊ ဟိုနေ့က ဗီဒီယိုပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ပန်းအိုး ကျကွဲသွားလို့ သော့ထွက်လာတယ်၊ သော့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ”

ကျော်ဇင်ဗလ၏စကားကို မြတ်နိုး မီးဖိုထဲမှ ကြားလိုက်ရသ ဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သော့တွေလျှင် တစ်ဆင့်တော့ နီးစပ်သွားမှာပဲ။ ညီညီဟာ တကယ့်ပညာရှင်ကြီးဆိုလျှင် ရအောင်ဖွင့်နိုင်လိမ့်မည်။

မြတ်နိုး စိတ်ပူပန်သွားသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား သည်။ စိုင်းကို အသိပေးမှပဲ။ ငါတို့ချည်းလုပ်နေလို့ ရပါဦးမလား။ ရဲကို အကြောင်းကြားရတော့မယ်ထင်တယ်။

မီးဖိုထဲမှာ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနှင့် မြတ်နိုး အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေရ၏။

သူမ၏ရုပ်ကို ကျော်ဇင်ဗလ မမှတ်မိ။ မြတ်နိုးက မိညိုဆို သည့် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အညှို့ရောင် ဆေးတွေ လိမ်းထားသည့်ပြင် သွားကိုလည်း ခေါအောင်လုပ်ထား သေးသည်မို့ ...။

အရေးထဲ သီသီကျော်က စိုင်းကို အလုပ်တွေ ဖိခိုင်းထား

၂၀၄ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သည်မို့ သူမတို့ မတွေ့ရ။ သီသီကျော်လည်း တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှ မသွား။

ညနေလောက်မှာတော့ မိဖြူလွတ်သွားသည့်သတင်းကို ထွန်းနိုင်ပို့လိုက်ဟန်တူ၏။ သီသီကျော်နှင့် ကျားကြီး၊ ကျော်ဇင်ဗလ အလစ်မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကျားကြီးအပြင်ထွက်သွားသည်။

တစ်နေ့လုံး စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်။ အားလုံးရင်ထဲ မီးခံ သေတ္တာဖွင့်မည်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

ညနေစောင်းမှ စိုင်းနှင့်မြတ်နိုး ခဏတွေ့ကြပြီး မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်မည့်သတင်းကို ပြောရ၏။

“ခုည စိုင်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၊ အိမ်ထဲကနေ စောင့်ပြီး တစ်ခုခု ဟန့်တားရမှာပဲ”

“မပူနဲ့ မြတ်နိုး... ဟိုတစ်ခါလို လုပ်ရဦးတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မြတ်နိုးလည်း အဲဒီလိုပဲစဉ်းစားထားတယ်”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ပြီး လူစုခွဲရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကိုမူ သူတို့မမြင်လိုက်ကြချေ။

အခန်း (၂၀)

ည ၁၂ နာရီ ...။

မြတ်နိုး နေသွားခဲ့သည့်အခန်းထဲမှာ ကျော်ဇင်ဗလ၊ သီသီ ကျော်နှင့် ညီညီ၊ ထိပ်ထားတို့ လေးဦး။

အခန်းတံခါးကို လုံအောင်ပိတ်လိုက်ပြီး ညီညီကို ကျော်ဇင် ဗလက သော့ပေးလိုက်၏။ ညီညီက သော့ကို သေသေချာချာကြည့် ပြီး မီးခံသေတ္တာဖွင့်ဖို့ စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။

သီသီကျော်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အေးစက်သောအကြည့်များနှင့် အကဲခတ်နေကြ၏။ အထူး သဖြင့် သီသီကျော်အသွင်က ဂနာမငြိမ်။ ကျော်ဇင်ဗလကလည်း လူပါ၊ပီပီ သူ့ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်လျက်။

ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ သေနတ်နှင့်။ တစ်ခုခုဆို ပစ်ထည့်လိုက် မှာပဲ။

သီသီကျော်က မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တ ဆိုသည့်
မိန်းမမျိုး။ ကျားကြီးကိုလည်း သူမပဲ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ယခုတော့
သီသီကျော်ကို ကျော်ဇင်ဗလ ရွံရှာစက်ဆုပ်ရမှန်း သိပေပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နောင်တရ၏။ သူသာ ဖြတ်နိုးယူ
ယကို သတ်မပစ်ဘဲ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမည်
ဆိုပါက ဒီပစ္စည်းများဟာ သူပိုင်ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပါလား။

မယားပစ္စည်း လင်ပိုင်ပေမည်။ ယခုကျ ဒီပစ္စည်းတွေကို
သီသီကျော်လည်း ဝေစုပေးရ၊ ကျားကြီးနှင့် ညီညီကိုလည်း ဝေစု
ပေးရဦးမည်။

တော်တော်မှိုက်မဲတဲ့ ငါပဲ။ တစ်ခုလုံးရနေရဲ့နဲ့ တစ်စိတ်စီ
ယူချင်တဲ့သူပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အလိုကြီးလို့ အရနည်းတာလား။

ရမ္မက်ကြီးလို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာလား။

သီသီကျော်ရဲ့ ရမ္မက်ကျော့ကွင်းမှာ နဖားကြိုးထိုးခံခဲ့ရတာ
လား။

ကျော်ဇင်ဗလ နောင်တတွေရနေစဉ် သီသီကျော်ကလည်း
အကွက်တွေ ချနေ၏။

ငါ ကျားကြီးတို့သုံးယောက်ကို ခေါ်ထားတာ ခုထိ မလာသေး
ပါလား။ မီးခံသေတ္တာပွင့်သွားလို့ ရတာနာတွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေထွက်
လာရင် ငါတို့က အရင်လက်ဦးမှုယူရမယ်။

ကျော်ဇင်ဗလရယ် ... စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ငါ့မှာ ရွေးစရာ လမ်း မရှိတော့လို့ပါ။

လူဆိုတာ ကမ္ဘာမီးလောင်ရင် သားကောင်ချနင်းရတာပဲ၊
နင်က အရင်လို ငါ့ရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး
လေ၊ ငါ့ရဲ့ချစ်သူကနေ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ။

ညီညီကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

အို ... ရှုပ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ငှက်တို့တော့ ကျုပ်ငှက်ကျန်လို့
မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ရှင်းပစ်ရမှာပဲ။

အရေးထဲ ဒီညမှ မှန်တိုင်းကြောင့် မိုးကရွာနေသေးသည်။
ဆောင်းနှင့်မိုး ပေါင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က အေးစိမ့်စိမ့်။

မီးပြတ်ရင်တော့ ဘာမှအလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟာ ...
မီးပြတ်မှ ပိုပြီးအလုပ်ဖြစ်မှာ။

အတွေးတွေနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာမှာ လောဘ
ရောင်၊ ဒေါသရောင်တွေက တလက်လက်။

“ဖွင့်လို့မရဘူးလား ညီညီ”

“ရမှာပါ၊ ကြိုးစားကြည့်နေတယ်လေ၊ သူ့လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို
မသိတော့ နည်းနည်းခက်နေတယ်”

“အဲဒါတွေသိမှတော့ ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်မှာပေါ့၊ မင်းကို ဘာ
အကုန်ခံပြီး ပင့်နေမလဲ”

၂၀၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျော်ဇင်ဗလ စိတ်တိုနေတော့ ညီညီကလည်း ဒေါသနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါ့အလုပ် ငါသိတယ်... မင်း ဝင်မပါနဲ့၊ ဖွင့်လို့ရရင် ပြီး ရောမဟုတ်လား”

“အေး... ရရင်ရ၊ မရရင် မင်းကို အရင်ပစ်သတ်မယ်”

“လုပ်ရရင် လုပ်ကြည့်လေ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသတ်ခဲ့တဲ့ မြတ်နိုးယုယလို ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှတ် နေသလား”

“ဘာ”

အေးလုံး လန့်ဖျပ်ပြီး ကြက်သေသေသွားကြ၏။ အတန်ကြာ လျှင် ကျော်ဇင်ဗလက ဖျတ်ခနဲ သူ့လက်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ငါတို့ကို ငွေညှစ်နေတာလား၊ မင်း ဘယ်သူလဲ... ရဲလား၊ စုံထောက်လား”

“ကျုပ် ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ မြတ်နိုး ယုယကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဝေခြမ်းရေးလုပ်တာကိုတော့ သိနေတယ် လေ၊ ခင်ဗျားဗျာ သူ့ဌေးမကိုယူပြီး သူ့ဌေးဖြစ်ရမယ့်ဘဝကနေ မ၊ ဖက်လိုက်၊ မိုက်ဖက်ပါပြီး အဆင်မသင့်ရင် ထောင်နန်းစံရမယ့်ဘဝ ကိုမျှား လိုချင်ရသေးတယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၀၉

သီသီကျော်မှာ နတ်ပူးသလို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်။

“ဟင်... နင် နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေ တယ်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ နင့်ကို ငါသတ်ပစ်မိလိမ့်မယ်၊ နင် ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို သွေးခွဲသပ်လျှိုနေတယ်”

“ဟား ဟား ဟား... ဘာမောင်နှမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ် ယောက် လင်မယားမှန်း ကျုပ်သိလိုက်ရပြီ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ဆင်ကြံ ကြံနေကြတာလည်း ကျုပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျား ကျား ကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ဒီည အပြတ်ဖြူမှာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကိုကျော်ဇင်ဗလ ... ခင်ဗျားမှားမယ်နော်၊ သူ ဒီည ကျားကြီးတို့နဲ့ အချိန်းအချက် လုပ်ပြီးသားဗျ”

“နင်... နင် မဟုတ်တာတွေပြောဦး”

သီသီကျော် လွှားခနဲ ညီညီကိုခုန်အုပ်တော့ သူမလက်မှာ ဓားတစ်စင်းက အသွားလက်ခနဲ။

ဒုစရိုက်မယ်ပီပီ လျင်မြန်မှုက ကြောင်နက်တစ်ကောင်နယ်။

သည်စဉ် တစ်အိမ်လုံး မီးပြတ်သွားခဲ့ပြီး မှောင်အတိကျ သွားသဖြင့် အေးလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားကြ၏။

“အား”

မှောင်ထဲမှ အသံနက်ကြီးက ဘယ်သူ့အသံလဲ။ အခန်းထဲ မှာ ဘယ်သူတွေပြောပြီး ဘယ်သူတွေ ကျန်ခဲ့လဲ၊ ခြေသံတွေ တရုတ်ရုပ်

ရွှေစကားစာပေ

ကြားမှာ ကျော်စင်ဗလ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်ရှောင်သည့်အနေဖြင့်
မိမိတစ်လုံးနောက်သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

“အင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သည်စဉ် ညည်းသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး အခန်းဝမှာ
ဖြူဖြူကြီး ပေါ်လာခဲ့သဖြင့် ကျော်စင်ဗလ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား
၏။ သူ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ မြတ်နိုးယုယ။

ဂါဝန်ဖြူဖြူကြီး မျက်နှာဖွေးဖွေးကြီးနှင့် သွေးတွေနီရဲနေ
သည့် ရုပ်က သူရှိရာသို့ လက်ဆန့်တန်းလျက်။

“သွား ... အား ... နင်သေပြီ နင်သေပြီ ကွတ်ခိုင်မှာ
သေခဲ့ပြီလေ ... သွား ... အား”

သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်တော့ မြတ်နိုးယုယ ရုတ်ခနဲ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်သူတွေ သေသလဲ၊ ရှင်သလဲ၊ အခန်းထဲမှာ အားလုံး
တိတ်ဆိတ်လျက်။

ဧကကြာလျှင် တစ်ဖက်လုံး မီးများပြန့်လင်းလာခဲ့သည်
သို့သော် အခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိကြတော့။

ကျော်စင်ဗလ ထိတ်လန့်စွာနှင့် မီးခဲသေတ္တာကိုလှမ်းကြည့်
တော့ ခြေရာလက်ရာမပျက်။

တော်ပါသေးရဲ့ ...။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ

အခန်းထဲက လူတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ၊ ထိပ်ထား၊ ညီညီနှင့်
သီသီကျော်တို့ ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ။

ကျော်စင်ဗလအခန်းအပြင်သို့ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့နှင့် ထွက်ကြည့်
လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်ဝရံတာထောင့်မှာ ညီညီနှင့်ထိပ်ထားကို တွေ့ရ
ပြီး သီသီကျော်ကိုမူ မတွေ့ရ။

ညီညီလက်မောင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့်။

“ဒေါ်သီသီကျော် ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကရော
ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုအပြင်ရောက်နေကြတာလဲ၊ သော့ဧရာ၊ မီးခဲ
သေတ္တာသော့”

ညီညီက ရှုံ့မဲ့ပြီး ညည်းညူရင်း ...

“ကျုပ်ကို ဒေါ်သီသီကျော်က ဓားနဲ့ခုန်ထိုးလို့ ဓားထိသွား
တော့ အော်ပြီး အပြင်ထွက်ပြေးခဲ့တယ်လေ၊ ခင်ဗျားသော့ အခန်းထဲ
ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ရှာပေါ့”

“မင်း ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့၊ ဟိုမိန်းမရော၊ တောက်
... သူမို့ကို ဓားရိုးကမ်းတဲ့ မိန်းမ၊ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်စွနဲ့ မိန်းမ”

“ကျုပ်သင်တာတော့ သူဉာဏ်ဆင်းတာ ဖြစ်ရမယ်၊ အစက
တည့်က သော့လိုချင်လို့ ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ခုန်ထိုးတာလားမူ မသိတာ”

ကျော်စင်ဗလ တွေ့ပြီးစဉ်းစားရင်း ဖေါသတွေ အကြီးအ

၂၁၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျယ် ထွက်နေ၏။ ဘယ်သူ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာလဲ။ ညီညီလား။ သီသီကျော်လား။

သီသီကျော်ကို လျှော့တွက်လို့မရတော့။ ယုံကြည်လို့ မရတော့။ ကျော်ဇင်ဗလမှာ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

ထိပ်ထားကိုလည်း လှမ်းပြီး ရန်လုပ်လိုက်၏။

“ထိပ်ထားကရော ဘာကိစ္စ အပြင်ထွက်ပြေးရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ညီညီအနား ရောက်နေရလဲ”

“အို... ကိုကိုကလည်း တစ်အိမ်လုံးကလည်းမောင်သွား။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်နေ၊ ကိုကို ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိရ။ ဒီကြားထဲ သရဲက ခြောက်လိုက်သေး။ ဖြူဖြူကြီးမြင်တာနဲ့ ထိပ်ထားလည်း သူများပြေးတဲ့နောက် လိုက်ပြေးတာပေါ့။ ကံကောင်းလို့ လိပ်ပြာလွင့်မသေတယ်။ ဘယ်က သရဲမလဲ ကိုကိုရာ... ကိုကိုအမျိုးလား”

ထိပ်ထား ရှုံ့မဲ့ပြီးပြောလျှင် သူပြောတာ သဘာဝကျနေသဖြင့် ကျော်ဇင်ဗလ ဆက်ပြီး ရန်မလုပ်တော့ချေ။

သူလည်း ဒီအခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဲတော့။ မြတ်နိုးက မကျွတ်ဘူးထင်သည်။ သူ့အခန်းထဲမှ မီးခံသေတ္တာကိုများ ခွဲလှမ်းနေသလား။

“ကိုကို သော့ရှာဦးမယ်။ ထိပ်ထားလိုက်ခဲ့ဦး။ တောက်... ရှေ့ဆက် ဘာတွေလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကိုယ့်လူတွေ

ကလည်း သစ္စာမရှိတဲ့လူတွေချည်းပဲ”

“ဘာ... ကိုကိုက ထိပ်ထားကိုပြောတာလား။ ထိပ်ထားက ဘာဖြစ်လို့ သစ္စာမရှိရမှာလဲ”

ထိပ်ထားဒေါပွနေလျှင် ကျော်ဇင်ဗလ ချောရသည်။

“ထိပ်ထားကို မပြောပါဘူးကွာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကို ပြောတာ။ လာ... သော့သွားရှာရအောင်၊ သော့ပြန်တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီအခန်းကို သေသေချာချာသော့ပိတ်ပြီး ကိုကို တခြားအခန်းတစ်ခုခုမှာပဲ ပြောင်းနေတော့မယ်”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှာ သော့ရှာကြပေမယ့် လုံးဝ မတွေ့ချေ။

“သီသီကျော်ရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ထိပ်ထား မြင်လိုက်ရလား”

“ကိုညီညီကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်လိုက်ရတယ် ကိုကို၊ ခြေသံတွေကတော့ အများသာ။ မှောင်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရောဝင်လာတယ်တော့မသိဘူး”

“တောက်... အသားထဲက လောက်ထွက်၊ တော်တော် သစ္စာမဲ့တဲ့ ကလိမ်ကကျစ်မ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကျော်ဇင်ဗလ ဒေါသတွေပွပြီး တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေရာ ထိပ်ထားက သူ နားမလည်သည်တို့ကို မေးလိုက်၏။

၂၁၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ကိုကိုနဲ့သူက ဘာလဲ၊ သူက အခု ဘယ်သူ့ဘက် ပါသွားလို့လဲ”

“ထိပ်ထား မသိပါဘူး... သူနဲ့ကိုကိုက အလုပ်တစ်ခုခုကို စပ်တူလုပ်ထားကြတဲ့ ပါတနာတွေ၊ အခု သူက သစ္စာဖောက်နေပြီ၊ ကျားကြီးနဲ့တွဲပြီး ကိုကိုကို ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးတော့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ကိုနှင်ချလိုက်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ ဒါလေးများ ခေါင်းစားနေရသေးလား”

“ပြောသလောက် မလွယ်လို့ပေါ့ ထိပ်ထားရယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကို သစ္စာစူးနေတာ၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေရတာ”

“ဘာသစ္စာစူးတာလဲ ကိုကိုရဲ့... ထိပ်ထားနားလည်အောင် ပြောပါဦး”

“ဒါတွေ မသိချင်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်၊ ကဲ... သွား သွား... ပြန်အိပ်တော့၊ ကိုကို အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ တောက်... ဒီမိန်းမကြီးတော့ မနက်ကျမှ စာရင်းရှင်းရမယ်”

ထိပ်ထား ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျော်စင်ဗလ အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခုခုမှာပဲ အိပ်ရတော့မည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၁)

ညတွင်းချင်းပင် ညီညီ ကိုယ့်အိမ်ကို ကားငှားပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့လက်မောင်းမှ ဓားထိသည့်ဒဏ်ရာက တစ်စစ်စစ် နာကျင်လျက်။ ဆောင်းတွင်းကြီးမို့ အအေးဓာတ်ကလည်း အနာကို ပိုပြီးကိုက်ခဲစေသလား မသိ။

ဒဏ်ရာကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် ဖြစ်သလိုစည်းခဲ့တာကြောင့် သွေးကတော့ မထွက်တော့ပါ။ ဒါတောင် စိမ့်ချင်တုန်း။

“အား... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ကားသမားလှည့်ကြည့်တော့ သူ အသံတိတ်နေရပြန်သည်။ အပေါ်မှ ဂျာကင်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်လာသဖြင့် ဒဏ်ရာကို မမြင်ရ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မောင်းမှ သူ့အိမ်သို့ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ညတစ်နာရီလောက် ရှိလေပြီ။

ညီညီ တိုက်တံခါးကို ခပ်အုပ်အုပ်ခေါက်ပြီး နှိုးလိုက်သည်။

ရွှေစကားစာပေ

၂၁၆ ကြယ်စင်များဝေ

အမေတို့ အိပ်နေမှာပေါ့။ အမေက နားနည်းနည်းလေးသည်ဖို့ ကြား
ပါ့မလားမသိ။

သူ နောက်တစ်ခေါက် တံခါးခေါက်လိုက်တော့ တံခါးပွင့်
လာ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသူက မိဖြူ။

“အို ကိုညီညီ ... မိုးတွေစိုလို့ပါလား။”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်သို့အဝင် မိုးနည်းနည်းမိခဲ့သည်မို့
သူ့မှာ ချမ်းနေပေပြီ။ ဒဏ်ရာနှင့်ပေါင်းပြီး လူက နုံးချည့်နေပေပြီ။
ဖျားလည်းဖျားချင်နေပါ၏။

“လာ ... ဝင် ကိုညီ၊ ညကြီးမင်းကြီး”

“အမေရော ... အမေကို နှိုးပေးပါလား မိဖြူ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အမေ နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်၊
လဝန်း အဲ ... မိဖြူ ဆေးတိုက်ထားတယ်”

လဝန်းမှာ ဆေးဆရာကြီး၏မြေးပီပီ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် ပတ်
တီးစည်းတာတွေ၊ ဆေးစည်းတာတွေ လုပ်ကိုင်နားလည်ပါသည်။

ညီညီဝင်ပြီး တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျက်ကင်
အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆက်တိပေါ်မှာ အပုံလိုက် ပစ်ထိုင်လိုက်၏။

“အို အစ်ကို”

ညီညီလက်မောင်းမှာ သွေးတို့ယိုစိမ့်နေသဖြင့် လဝန်း မျက်
လုံးပြူးပြီး တော်တော်စိုးရိမ်သွား၏။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၁၇

“အား ... နာလိုက်တာ မိဖြူရယ်၊ အိမ်မှာ ဆေးသေတ္တာ
ရှိတယ်၊ လုပ်တတ်ရင် လုပ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

လဝန်း ဆေးသေတ္တာသွားယူပြီး ညီညီကိုကြည့်လိုက်တော့
ရေစိုထိုင်းထိုင်း အဝတ်တွေနှင့် ဆက်တိပေါ်မှာ မှိန်းနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

လဝန်း သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အစ်ကိုဖျားနေပြီ၊ အစ်ကို အစ်ကို
နေဦး ... မအိပ်နဲ့ဦး၊ မိဖြူ ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းပေးမယ်၊
ဆေးတိုက်မယ်နော်”

“အစ်ကို အရမ်းပင်ပန်းနေပြီကွာ ... အိပ်ချင်ပြီ”

ကယောင်ကတန်းပြောသလား။ အနာရှိန် အဖျားရှိန်ကြောင့်
လား မသိ။ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ နေရာမှာပင် သူ့ အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေတော့
လဝန်း ဒုက္ခရောက်နေရသည်။

“နေဦးအစ်ကိုရဲ့ ... အနာကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းမှ
ဖြစ်မယ်၊ မအိပ်နဲ့ဦး”

အနာက လက်မောင်း၊ အင်္ကျီက လက်ရှည်မို့ လဝန်း သူ့
စိုထိုင်းထိုင်းအင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ရသည်။ နောက် အအေးပတ်မှာစိုးလို့
ဝန်းမှာတွေ့ရသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို ပတ်ခြုံပေးထားရ၏။

ရွှေစကားစာပေ

၂၁၈ ကြယ်စင်များဝေ

“အို... အများကြီးပဲ”

မားဒဏ်ရာက ရှုပ်ထွေးပေမယ့် လက်တစ်ဆစ်လောက် နက်ပါသည်။ လဝန်း သူ့ကို အနာဆေး၊ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်၏။

ဆေးတိုက်ဖို့ပြင်ပေမယ့် သူ့အသွင်က အဖျားရှိနေကြောင်း ခံစားရတယ်။ လဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်ကို ငေးကြည့်နေသည့် မျက်လုံးက မပွင့်တပွင့်။

“အစ်ကို အဝတ်လဲလိုက်ဦး၊ အအေးပတ်လိမ့်မယ်၊ ခေါင်းတွေလည်း စိုနေပြီ၊ နေဦး... ဆေးတိုက်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သွားဖျော်ဦးမယ်”

လဝန်းမှာ ဒီအိမ်ရောက်တာ နှစ်လယ်ကတည်းကမို့ မီးဖိုနှင့် ရင်းနှီးနေပေပြီ။ အသင့်ရှိနေသည့် ရေနွေးနှင့် ကော်ဖီဖျော်လာပြီး ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ကိုညီညီက ဆက်တီပေါ်မှာ ခွေခေါက်လျက်။

သူ့ကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်ရပြန်သည်။

“အစ်ကိုရယ်... ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ၊ ရော့... ဆေးသောက်လိုက်ဦး၊ ကော်ဖီနဲ့သောက်”

သူ့ကိုဆွဲယူပြီး ဆေးတိုက်၊ ကော်ဖီတိုက်ရ၏။

“အစ်ကိုအမေကို သွားနှိုးမှဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ လဝန်း ဘာမှ လုပ်မပေးတတ်တော့ဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရဲနဲ့သူ ... ၂၁၉

အဖျားစင်ရိုင်းလေး ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာပေပြီ။ သူ့ဗလကြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ထွေးထွေးယှက်ယှက်မို့ လဝန်း စိတ်ညစ်သည့် ညည်းသံလေးထွက်လာလျှင် ညီညီ မျက်လုံးကို အနိုင်နိုင်ဖွင့်ကြည့်ရင်း...
...

“ရပြီ ရပြီ... လဝန်း သွားတော့၊ အစ်ကို ဒီမှာ အိပ်လိုက်တော့မယ်”

ဆက်တီတွေကို ကယောင်ကတန်းနှင့် ဆွဲဖယ်ရင်း သမံတလင်းပေါ် အိပ်မည်လုပ်နေတော့ လဝန်း သူ့ကိုဆွဲထားရပြန်သည်။

“အစ်ကို အခန်းကိုသွားလေ၊ အကျီဝတ်၊ ဘောင်းဘီလဲ၊ ခက်တော့တာပဲ အစ်ကိုရယ်... မိဖြူ စိတ်ညစ်လာပြီ”

“လုပ်မနေနဲ့ လဝန်း... မင်းနာမည် လဝန်းမဟုတ်လား၊ ခုမှ မိဖြူတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ပြန်ပြင်မနေနဲ့တော့၊ ကဲပါ... အစ်ကိုကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွားပါမယ်၊ လဝန်း နားတော့... အိပ်တော့”

ဒီလီးဒီယိုင်နှင့် သူထလိုက်ပုံက ကသမ်းကရမ်း၊ ပြီးတော့ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် သူ့အခန်းသို့ ဝင်သွားလိုက်ပုံက အပေါ်မှ မျက်နှာ သုတ်စောင်ကြီးလည်း လျှောကျကျန်ခဲ့၏။ အပေါ်ပိုင်းဗလာ အောက်မှာ ဘောင်းဘီကလည်း စိုထိုင်းထိုင်း။

လဝန်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မချဖြစ်နေမိပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေမိပါလိမ့်။ သူဟာ ကိုယ့်ကိုကယ်ခဲ့လို့လား။

ရွှေစကားစာပေ

၂၂၀ ကြယ်စင်များဝေ

ဘုရားရေ ... ငါ့ကို လဝန်းလို့ သူသိသွားပြီ။ ငါတို့ အယောင်ဆောင်နေတာတွေ သူသိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဒေါသသိ ကျော်ရဲ့ တစ်ပါးကျွန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အခန်းထဲမှ ဝန်းခနဲ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး ညည်း သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာလျှင် လဝန်း အစ်ကိုအခန်းသို့ ပြေးသွားကြည့်မိ ပြန်သည်။

“အို”

ခုတင်ပေါ်မရောက်ဘဲ ခုတင်ဘေးနားမှာ သူလဲကျနေလျှင် လဝန်း ဘာမှမစဉ်းစားမိတော့ဘဲ သူ့အနားသို့ ရောက်သွားရသည်။

မားဒဏ်ရာကိုလည်း ထိမိသွားလို့ ထင်သည်။ ဒဏ်ရာက သွေးတို့ စိမ့်ထွက်လျက်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး လဝန်းမျက်ရည်စမ်းရ၏။

“အစ်ကိုရယ် ... ခက်တော့တာပဲ၊ နေဦး ... ပတ်တီးပြန် စည်းပေးမယ်”

ကိုယ်က စေတနာသန့်သန့်နှင့် သူ့အပေါ် စိုးရိမ်မိတာပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး လဝန်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးရတော့သည်။

အနာကိုပတ်တီးပြန်စည်း၊ အင်္ကျီတစ်ထည်ဝတ်ပေး၊ ပုဆိုး တစ်ထည်ထုတ်ပေးပြီး သူ့ကို ဘောင်းဘီစုံထိုင်းထိုင်းလဲဖို့ ကူညီရ သည်။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၂၁

သူ့အသက်ရှူသံတွေ မြန်နေတာ အနာကြောင့်လား၊ အဖျား ကြောင့်လား။ သူ အဆင်ပြေပြီထင်သည်နှင့် လဝန်း အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်ရာ ...

“လဝန်း”

“ကျွန်မနာမည် မိဖြူပါ၊ အစ်ကို အိပ်တော့”

“နေပါဦး ကလေးရယ် ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအိမ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ လူဆိုတာ အကြောင်းတွေ ရှိတတ်တာပဲ၊ အစ်ကိုသိတာ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ် မိနေပြီ ဆိုတာပဲ”

လဝန်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

သူက လဝန်း၏လက်ကို ဆွဲထားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင် နေ၏။ သူ့လက်တွေက အဖျားကြောင့် ပူနေပြီး မျက်နှာကလည်း နီပြေပြေ။

“ကျွန်မတို့တွေကြတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ဘာမှမသိဘဲ ချစ်တယ်ဆိုတာ မယုံပါဘူး၊ ဘာလဲ ... ရှင်က အိမ်ဖော်မပဲ၊ ကြောရလည်း မနည်းပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့လား၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ခုလိုပြုစုပေးနေလို့ အထင်သေး ...”

“အို ... မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ လဝန်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို မတရား မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းကို စမြင်ကတည်းက ချစ်မိသွားတာပါ”

ရွှေစကားစာပေ

“မယ့်ဘူး... သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလောက် လွယ်လွယ်ချစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မယ့်ကြည်ဘူး”

“ကိုယ် မင်းကို အိမ်ဖော်အစစ်မဟုတ်မှန်း စတွေ့ကတည်းက သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီလောက် အသွေးအမွှေးနဲ့ ချောမောလှပတဲ့ ရှမ်းမလေးရဲ့အရည်အချင်းတွေကိုလည်း ကိုယ် မြင်နေရတယ်လေ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အကုန်စွယ်စုံရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အမေ သဘောကျမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဆို ရှင်က ဈေးတွက်တွက်နေတာပဲ၊ မှားတယ်... ရှင်လို လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်မချစ်ဘူး၊ ကျွန်မ လက်ထပ်ရင် လူကောင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာ၊ အလကားနေရင်းလည်း ရည်းစားမထားဘူး၊ ကဲ... လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လဝန်း ကိုယ့်လက်ကို ရှမ်းပေမယ့် ညီညီ လွှတ်မပေးပါ။ လူဆိုးမို့ မချစ်ဘူးတဲ့လားကွယ်၊

“ကိုယ် လူကောင်းဆိုရင် လဝန်း ပြန်ချစ်မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်စကား ကိုယ်မှတ်ထားနော်၊ ကဲ... မင်း သွားနားပါတော့”

ညီညီလွှတ်ပေးလို့ လဝန်း အခန်းထဲမှ ထွက်မည်ဖြစ်စဉ် ညီညီအမေ နိုးလာပြီး သူ့သားထံ လျှောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်

ကြရသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး တုန်လှုပ်သွားရ၏။

“သားရေ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်နေတာလဲ၊ အမေလည်း ညဦးပိုင်းက နေမကောင်းလို့ ကလေးမလေး ဆေးတိုက်တာနဲ့ သက်သာသွားတယ်”

စကားတွေပြောရင်း သူ့သားအခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့လျှင် လဝန်း ခုတင်အောက်သို့ ဝင်ပုန်းနေရ၏။ သူက ခုတင်ပေါ်မှ စောင်ကြီးကို အုပ်ချပေးထားသည်။

ညီညီအမေမှာ သူ့သား ဒဏ်ရာရလာတာလည်း မသိရှာ။ သား၏အနားသို့ လာထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေလေ၏။

“သားခေါ်လာတဲ့ ကလေးမလေးက တော်လိုက်တာကွယ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောတယ်၊ သူ့စကားပြောတဲ့ ဝဲတဲတဲအသံလေးကလည်း ချစ်စရာ၊ အမေတော့ ချွေးမတောင် တော်ချင်လာပြီ၊ ညနေက အိပ်မှာ ရှင်းတာလင်းတာ၊ ချက်တာပြုတ်တာတွေလည်း လုပ်တယ်၊ ဒီစေတီထဲမှာ ဒီလိုမျိုးမိန်းကလေး သိပ်ရှားတယ်”

ညီညီမှာ သဘောကျပေမယ့် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လဝန်း ရှိနေတာ အမေသိသွားမှာမို့လို့ ရင်ပူနေရသဖြင့် အင်း... အဲ... နှင့် ဖြစ်နေ၏။

ခေါ်ဝေဝေ သူ့သား တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သတိထားမိပြီ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်၏။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဟဲ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ အမေ အိပ်ချင်အိပ်
တော့လေး မနက်ကျတော့ အစောကြီးထရဦးမှာ၊ ဆွမ်းလောင်းရဦး
မှာနဲ့”

“သား ဘာဖြစ်လို့ အမေ့ကို နှင်ထုတ်နေရတာလဲ၊ ဧကန္တ
တော့ အကြောင်းထူးပြီထင်တယ်၊ မဟုတ်မှလွဲရော နေ့လယ်က
သားပို့ထားတဲ့ ကလေးမဟာ သားခိုးလာတဲ့ သားချစ်သူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
အမေက လူပျိုအမေပဲ... ဒီလောက်တော့ အကဲခတ်တတ်ပါတယ်၊
အမေ သဘောတူပါတယ် သားရယ်၊ နို့မို့ အမေမှာ ညီမတွေ၊ တူမ
တွေဆီ အလည်သွားချင်တောင် သားကို နောက်ဆံတင်းနေရတာနဲ့
မသွားရဘူး၊ မှန်း... ဒီစောင့်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ တွဲလောင်းဖြစ်နေရ
တာလဲ၊ ဒီလို မသပ်မရပ်ဖြစ်နေတာ အမေ မကြိုက်ပါဘူး”

ဒေါ်ဝေဝေ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုတင်အောက်သို့ တွဲလောင်း
ချထားသည့် စောင့်ကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်လျှင် ခုတင်အောက်မှ လဝန်း
ကို မြင်သွားလေ၏။

“အောင်မယ်လေး သမီးရယ်... ထွက်ခဲ့ ထွက်ခဲ့၊ အမေ
ထင်သားပဲ... အမေ့သား မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာထားက
တည်းက အမေ သဘောပေါက်တယ်၊ သဘောတူပါတယ် သမီးရယ်၊
ကဲ လာ... အမေ့ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးမယ်၊ နောက်နေ့မှ လက်

မှတ်စိုး၊ ဧည့်ခံပွဲတော့ နောက်လမှ လုပ်ပေးမယ်”

ခုတင်အောက်မှ လဝန်းကို တယုတယဆွဲယူပြီး သူ့သားနှင့်
ယှဉ်ထိုင်ခိုင်းလျှင် လဝန်းမှာ ဆောင်းအေးတာနဲ့ရောပြီး မေးတဂတ်
ဂတ်ရိုက်ရ၏။

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ လဝန်းနဲ့အစ်ကို အဲ
... သူနဲ့”

“ကဲပါ... ရှက်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမေ့တုန်းကလည်း
ဒီလိုပဲလေ... အမေ့သားတို့အဖေနဲ့ ခိုးရာလိုက်တော့ သမီးအရွယ်
လောက်ပဲ၊ ရှက်လိုက်တာ ပြောမနေနဲ့တော့... တစ်ရွာတစ်ကျေး
က လိုက်လာရတာကိုး”

စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောရင်း ဒေါ်ဝေဝေ သူ့သားနှင့်
လဝန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဆွဲထပ်ပေးနေလျှင် ညီညီကတော့ အဖျားတွေ
လန့်ပြေးကုန်လေသလား မသိ။ ဝီတိမျက်နှာကြီးနှင့် လဝန်းကို ပခုံး
ဖက်ထားလေ၏။

“ဒီလင် ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွယ်၊
သားကောင်းသမီးမွန်တွေလည်း ထွန်းကားကြပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အမေ၊ အမေ့ကို ကျေးဇူးအရမ်း
တင်ပါတယ် အမေ”

“သားအမိချင်း ကျေးဇူးတင်စရာလားကွယ်၊ ကဲ ရော... ဒါ

၂၂၆ ကြယ်စင်များဝေ

အမေ့ကို မင်းတို့အဖေပေးခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာလက်ထပ်လက်စွပ်၊ သမီးယူပေတော့”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး အမေ ... မှားနေပြီ မှားနေပြီ”

လဝန်း တုန်လှုပ်စွာ ငြင်းဆိုပေမယ့် ညီညီက သူမကို ပခုံးဖက်ထားရင်း သူ့အမေပေးသည့် စိန်တစ်လုံးလက်စွပ်လေးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးနေလေ၏။

ဒေါ်ဝေဝေ အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး သဘောကောင်းစွာနှင့် အခန်းတံခါးပိတ်ပေးခဲ့တော့ အခန်းထဲမှာ လဝန်း ဒေါသပုန်ထနေလေသည်။

“ရှင် ... ရှင် ချော်လဲရောထိုင် လုပ်မနေပါနဲ့၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကလေးကစားတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မက မိန်းကလေး၊ ရှင်လို လူဆိုးတစ်ယောက်ကိုလည်း မယူနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ဘိုးအေရှိတယ်၊ အစ်ကိုရှိတယ်၊ သူတို့မသိဘဲနဲ့ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ကိုယ် လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်တာ လုံးဝ အာမခံပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ခုချိန်မှာ မပြောသေးပေမယ့် ...”

“ဘာရှင် ... ခုချိန်မှမပြောရင် ဘယ်အချိန်ပြောမှာလဲ၊ ဖယ်ပါ ... ကျွန်မ မဆီပြန်မယ်၊ ဒီမှာမနေဘူး၊ ဘယ်နှယ်တော် ... အလကားနေရင်း ယောက်ျားရနေရဦးမယ်လို့ပဲ”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၂၇

“မင်း ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရပါဘူး အချစ်ရယ်၊ တစ်ဘဝလုံး မင်းကိုလုံခြုံအောင် ကိုယ်စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

ညီညီ ဒေါသတွေထွက်နေသည့် ရှမ်းမလေးကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ယူလိုက်ပြီး အချစ်သင်ခန်းစာတွေ လက်တွေ့ပြနေတော့ လဝန်း သူ့အချစ်တွေမှာ မိန်းမူး ယစ်မူးသွားရပြီ၊ ဒေါသတွေ ပြေပျောက်သွားရသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၂)

အကြင်နာအိမ်မှာ အကုသိုလ်တွေ အလိမ်လိုက်ဝင်နေပေပြီ။
ရှိသမျှ လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံသယတွေ
အပြည့်ဝင်နေကြပြီး အမုန်းတရားတွေက တဖွားဖွား။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလ ဒေါ်သီသီကျော်ကို
လိုက်ရှာသည်။ အိမ်မှာ ဒေါ်သီသီကျော်ရော၊ ကျားကြီးရော မတွေ့ရ။
ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေမဟုတ်တာ ကြံစည်နေကြတာလဲ။

မီးခံသေတ္တာသော့ကို ဒေါ်သီသီကျော် ခိုးသွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

“တောက် ... လာပါစေ၊ သင်းတော့ တွေ့မယ်၊ ငါ့ကို
ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲချမယ့်မိန်းမ၊ အခုလည်း မီးခံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်း
တွေကို သူတစ်ယောက်တည်းလိုချင်လို့ သော့ကိုခိုးသွားတာပဲ ဖြစ်ရ
မယ်၊ သူ့ကို ငါ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါမရှိတုန်း သူ့လင်နဲ့ပေါင်း
ပြီး ဝင်မွေ့သွားလို့ ခက်မယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၂၉

ကျော်ဇင်ဗလမှာ သီသီကျော်ကို အမုန်းကြီးမုန်းနေပေပြီ။
ကျားကြီးနှင့် ပက်ပင်းတွေထားသဖြင့် သူမအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်
တွေ မရှိတော့။

မြတ်နိုးယုယကိုသာ မြင်ယောင်ပြီး နောင်တတွေရနေ၏။
ထိပ်ထားလည်း ငါ့အပေါ် ကောင်းပါတယ်လေ။

အင်း ... သီသီကျော်နဲ့ကျားကြီးကို ငါဝေစုထဲက ခွဲပေးရဦး
မယ်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို ငါ ဘယ်လိုဖြိုရပါမလဲ။

ကျော်ဇင်ဗလမှာ တစ်နေ့လုံး အိမ်တွင်းအောင်းရင်း မီးခံ
သေတ္တာရှိသည့် အခန်းရှေ့ ဝန်တောမှာ မျက်ခြည်မပြတ် ထိုင်စောင့်နေ
လေ၏။

ထိပ်ထားလည်း သူ့အနားမှာ လာပြီးစကားပြောရင်း စောင့်
ပေးနေသည်။

“ကိုညီညီတစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ၊ သော့ကို
များ ယူသွားသလား မသိဘူး”

ညီညီပါ ပျောက်နေသဖြင့် ကျော်ဇင်ဗလ သံသယတွေ
ဝင်နေလျှင် ထိပ်ထားက ဖျောင်းဖျ၏။

“ဒီအခန်းထဲ ဒီအိမ်ထဲ လူတွေ ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်နိုင်
မလဲ ကိုကိုရယ် ... စိတ်ကိုလျှော့ပါ၊ ဒီသေတ္တာဖွင့်နိုင်တဲ့လူ ထပ်
ရှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုညီညီကိုပဲ စောင့်လိုက်ဦးလေ၊ သူ ဒဏ်ရာရ

ရွှေစကားစာပေ

၂၃၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သွားလို့ သူ့အိမ် ခဏပြန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အင်း... ဒေါ်သီသီကျော် သူ့ဆီ အရင်သွားပြီး စည်းရုံး နေမလား မသိဘူး”

“ကိုကိုရယ်... စိတ်တွေ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ အကောင်းဆုံး က ဒေါ်သီသီကျော်ရော ကိုညီညီပါ ပေါင်းဆုံပြီး ဒီသေတ္တာကို ရ အောင်ဖွင့်၊ ပြီးမှ ရစရာရှိတာ၊ ပေးစရာရှိတာတွေ ပေးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါမှ ရန်အေးမှာလေ”

ထိပ်ထားပြောတာ နည်းလမ်းကျနေပေမယ့် ကျော်စင်ဗလ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။ သူဟာ အလိုကြီးလို့ အရနည်းခဲ့တာပါ။ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို ယခုတော့ မြွေပါလည်း ဆုံး သားလည်းဆုံး။

မြတ်နိုးကိုသတ်ပြီး ဝေခြမ်းယူရမယ့်အဖြစ်။ သည်ကြားထဲ အမှုသာပေါ်လာလျှင် ထောင်နန်းစံရဦးမည်။

“အင်းပေါ့လေ... ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာ၊ ဒီလူတွေကို မကြည့်ချင်အောင် မုန်းပေမယ့် ရန်အေးအောင် ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့ မှာပေါ့”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၃၁

မီးဖိုထဲတွင်လည်း မြတ်နိုးနှင့် စိုင်း။

ယခုအခါ အိမ်မှာ မြတ်နိုးပဲရှိတော့သဖြင့် စိုင်းမှာ တရား ဝင် ကူခွင့်ရနေလေ၏။ ဦးရှမ်းကြီးပုံစံနှင့်ပေါ့။

“အိမ်မှာတော့ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်နေပြီ၊ ဒီရက်ပိုင်း သတိမပြတ်ထားမှ”

“စိုင်းမှာ လက်နက်လေး ဘာလေးရှိလား”

“လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ သေနတ်တစ်လက်ရှိတယ်၊ ပေါက်ဓား တွေရှိတယ်၊ မပူပါနဲ့... ဒီက မုဆိုးကြီး ဖြိုင်ရာဇာတွတ်ပီပါ၊ မသေး မျှင်ရဲ့၊ မရှောင်ရင် လွတ်တယ်”

“ကိုနော် ... တော်တော်အူမြူးနေ၊ လူသတ်မိတာတွေ ဘာတွေလည်း မဖြစ်ပါစေနဲ့”

မြတ်နိုး စိုင်းကို မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး ပြောနေလျှင် ဟင်း ရွက်သင်ပေးနေသည့် စိုင်းမှာ ဖရဏပီတိ ဂွမ်းဆီထိလျက်။

“အောင်မယ်လေး အချစ်ရယ်... ကိုယ်က သတ်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုအသတ်မခံရအောင်သာ ခုခံကာကွယ်ရမှာပါ၊ ဒီက ရန်လိုသွေး ဆာနေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကသာ အမှောင်တွေဖုံး၊ လောဘ တွေဖုံးနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေ... မြတ်နိုး မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကို ရှိနေတာပဲ... မကြောက်ပါဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

၂၃၂ ကြယ်စင်များဝေ

“အောင်မယ် ... ဒီလိုတော့လည်း ကိုယ့်ရည်စားကို အားကိုးသားပဲ၊ စိတ်ချ... ကိုကလည်း မြတ်နိုးအတွက်ဆို အသက် တောင် စွန့်မယ့်လူပါ”

“အောင်မယ် အောင်မယ် ... ရှေးဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင်အတိုင်းပဲနော်”

နှစ်ယောက်သား ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရယ်မောရင်း အလုပ်တွေ လုပ်နေကြရ၏။

ညကအဖြစ်ကို ပြန်တွေးကြည့်မိတော့ မြတ်နိုး ရင်တဖိုဖို။ ထုံးစံအတိုင်း အရေးကိစ္စရှိလျှင် စောင့်ရှောက်ဖို့ စိုင်း သည်အိမ်ထဲ မှာ အမြဲရှိနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အပေါ်ထပ် စတိုခန်းလေးထဲမှာပေါ့။ ခါတိုင်းကတော့ လဝန်း နှင့် သုံးယောက် အတူစောင့်အိပ်ကြရပြန်။ ညကတော့ ကျော်စင်ဗလ တို့အဖွဲ့တွေ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်အောင် ခြောက်လှန့်ပြီး မြတ်နိုး စတိုခန်းသို့ ပြေးခဲ့သည်။ မီးကတော့ ကျားကြီးတို့လက်ချက်ဖြစ်မည်။

စတိုခန်းထဲမှာ အသင့်စောင့်နေသည့် စိုင်းက မြတ်နိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲသွင်းပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။

ရန်သူတော်တွေတော့ ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ချောလိမ့်မည် ထင်သည်။

အပြင်မှာ ပြေးလွှားတာတွေ ငြိမ်သက်သွားတော့မှ မြတ်နိုး

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၃၃

အပေါ်က ဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်အဖြူကြီးကို ချွတ်၍ ဆံပင်တုကို ဖယ်လိုက်ပြီး ခင်းထားသည့်မွှေးရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ၏။

“အ”

တစ်နေ့လုံး စိတ်မောလူမောနှင့်မို့ စိုင်းက သူ့အရင် မွှေးရာ ပေါ်မှာ ကျောဆန့်နေပေပြီ။ မြတ်နိုး မွှေးရာပေါ်မှပြန်ထဖို့ ကမန်း ကတန်းပြင်တော့ စိုင်းက သူမ၏လက်ကို ပြန်ဆွဲထားရင်း အိပ်ချင်မှူး တူးအသံဖြင့် ...

“မြတ်နိုးရယ် ... ကိုယ့်ကို ခုထိရဲဘော်ရဲဖက်လို သဘော မထားသေးဘူးလားကွာ”

မြတ်နိုး ရှူးရှူးရဲရဲအသံနှင့် ...

“အဲမယ် ... ဘာလဲ ... မြတ်နိုးက ရှင်နဲ့အတူ အိပ်ရမှာ လား”

“ဒီလိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ မွှေးရာက ကျယ်သားပဲ ... တစ် ဖက်စွန်းစီ အိပ်ရင်ရပါတယ်။ အလယ်ကောင်မှာ အထုပ်တွေ ချထား လိုက်မယ်”

“ရလို့လား”

“ရော် ... ခက်လိုက်ပါတိ မြတ်နိုးရယ်၊ မင်း အသက်က ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ အသက်ပါ။ ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို မစော်

ရွှေစကားစာပေ

၂၃၄ ကြယ်စင်များဝေ

ကားကောင်းဘူးလေ ... ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

စိုင်း ခပ်တည်တည်ပင် ငရဲနှင့်ခြောက်လိုက်တော့ မြတ်နိုး
တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ငါ သူတို့ရဲ့ ကယ်တင်မှုနဲ့
အသက်ဆက်ခဲ့ရတာပါ။ သူတို့အိမ်မှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရတာပဲ။ ငါ
မှည့်စွန်းခဲ့လို့လား။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မြတ်နိုး အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

“ကိုယ်လည်း အရမ်းအိပ်ချင်နေတာပဲ၊ တစ်နာရီကျော်
နေပြီ၊ ဘာမှ လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့ ... အိပ်လိုက်တော့”

စိုင်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားတော့ မြတ်နိုး
မရဲတရဲနှင့် မွေ့ရာပေါ်လှဲပြီး စောင့်ကြည့်အိပ်လိုက်သည်။ အင်း ... ခေါင်း
မြီးခြုံအိပ်ရင်း ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ လုံခြုံသွားတာပေါ့။ မြတ်နိုး
စောင့်ကို ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရာ မကြာခင်
အိပ်ပျော်သွား၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ နွေးထွေးမွှေးပျံ့သည့် ပန်းခင်းထဲ စိုင်းနှင့်
အတူ လျှောက်နေရပါလား။ အပြင်မှာဆို ရှက်နေမှာပေမယ့် အိပ်မက်
ထဲဆိုတော့ မြတ်နိုး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့်၊ သူက ပန်းချီကြီးနံဘေး
မှာ မြတ်နိုးကို ဆွဲချထိုင်စေရာ နှစ်ယောက်သား အရှိန်တွေလွန်ပြီး
မြက်ခင်းပေါ်လဲကျသွားသေးရဲ့။

“အို အို အို”

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၃၅

တော်တော်ကဲကဲ စိုင်းပါပဲ၊ မြွေကြီး လင်းမြွေလို မြတ်နိုးကို
ဆွဲပွေ့ ဖက်ရက်ပြီး မျက်နှာအနံ့ မွှေးကြူနေလိုက်တာ အိပ်မက်က
ပိပြင်လွန်းလို့ ရင်တွေ လှိုက်ဖိုချန်ပေါက် လှိုင်းထန်နေရသဖြင့် သည်
အိပ်မက်ကြီးကို ကြောက်လန့်ပြီး မြတ်နိုး မျက်စိကို အတင်းဖွင့်ရသည်။

“အင်”

အိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ်ကြီးပါလား။ မအိပ်ခင်က
အလယ်ကောင်မှာချထားခဲ့သည့် အထုပ်တွေအားလုံး ခြေရင်းဘက်မှာ
ရောက်နေပြီး မြတ်နိုး စိုင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေရ၏။

သူက အိပ်မက်ထဲကလို တင်းကျပ်စွာ ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ဖက်
ထားပြီး သူမကို တစ်ခုံစီမံ တမြတ်တနိုး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ။
ချစ်ရည်ရွန်းသည့် မျက်လုံးကြီးများက အရည်ပင်ပျော်တော့မတတ်။

“ချစ်တယ်ကလေးရယ်၊ အရမ်းပဲမြတ်နိုးတယ်၊ ကိုယ့်ကို
မင်း တစ်သက်လုံး ကြိုက်သလို အသုံးချပါတော့နော်”

အမယ် မယ် ... ပြောပုံက ကြည့်။ သူ့ကိုပဲ တစ်သက်လုံး
ခိုင်းစားရတော့မလို့။ ဒီက ဆင်းရဲသားမို့ သူလုပ်ကျွေးမှ ထမင်းစား
ရမှာ ကျနေတာပဲ။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိပြန်တော့
သူမအပေါ်မှာ စိုင်း ဘယ်လောက် အနှံ့အတာခံသည်၊ မေတ္တာထား
ခဲ့သည်ဆိုသည့်အချက်တွေက အစီအရီ ပေါ်လာပြန်၏။

ရွှေစကားစာပေ

၂၃၆ ကြယ်စင်များဝေ

သည်ကြားထဲ ရပ်ရည်ချောမောပြီး ယောက်ျားပီသသည့် စိုင်းကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း တသိမ့်သိမ့်နေအောင် ချစ်မိပြီလေ။

ကျော်ဇင်ဗလနှင့်တုန်းက မာယာများသည့် ယောက်ျား၏ ဝက်နွဲ့တွေမှာ အဟုတ်မှတ်ထင်မိခဲ့ရုံသာ။ ယခုကျ မြင့်မြတ်သည့် ယောက်ျားအရိပ်မှာ ခိုလှုံရင်း သူ့ကို မြတ်နိုးစွဲလမ်းချစ်မက်မိပါပြီ။

သည်တော့ ချော်လဲရောထိုင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာဝှက် ထားရင်း လက်က အရှက်ပြေ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်းထုနေမိပါသည်။

“နော် ချစ် ... စိုင်း ကလေးကို လုံးဝမခွဲနိုင်တော့ဘူး။ အချစ်ရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းပြီး အမြဲစားနေရပါစေတော့နော်။ ဒီကိစ္စတွေရှင်းရင်း ကလေးကို လက်ထပ်ပါရစေ ... နော် နော်”

လူကြမ်းလူရိုင်းကြီးက သူတတ်သမျှ ဖွဲ့ဆိုခဲ့ခဲ့ပြီးသည့်အခါ သူ့တာဝန်ကျေသွားပြီဟု ယူဆသွားလေသလားမသိ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ မြတ်နိုးကို ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်လေးပမာ ပွေ့ဖက် နမ်းရှိုက်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ချစ်နေလိုက်သည်မှာ ...

“တော်တော့ကိုရယ် ... အရှိန်တွေ လွန်ကုန်တော့မယ်”

မြတ်နိုး တောင်းပန်တော့မှ ညင်ညင်သာသာလေး လွှတ် ပေးခဲ့သည့် ကို။

“ဆောရီးချစ်ရယ် ... ကို လွန်သွားတယ်၊ ကို အိပ်ရာထ တော့မယ်နော်”

ရွှေစကားစာပေ

အိပ်ရာမှထပြီး အောက်ထပ်မှတစ်ဆင့် သူ့နေရာလေးသို့ ပြန်သွားရှာသည့်စိုင်း။

စိုင်းနှင့်မြတ်နိုး တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီမနက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အရှက်တွေ ပြိုငါး ကြည့်နူးမှုတွေပြိုင်၊ အချစ်တွေပြိုင်နေကြတာပါ။

သည်စဉ် မီးဖိုဘက်ပြတင်းပေါက်သို့ လူတစ်ယောက် ကပ်လာပြီး စာတစ်စောင်ပေးခဲ့၏။ ဝင်းတံခါးပိတ်ထားသည့် ကြားက ဒီလူ ဘယ်လိုဝင်လာခဲ့ပါလိမ့်။

“ဒီစာကို ကျော်ဇင်ဗလဆီ သွားပေးလိုက်ပါ”

စာက အိတ်ပိတ်စာမှ ဦးရှမ်းကြီး စာအိတ်ကိုယူကာ ကျော်ဇင်ဗလကို ပေးဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ကျော်ဇင်ဗလနှင့် ထိပ်ထားရှိနေကြသည်။

“ဆရာလေး ... လူတစ်ယောက် စာလာပေးလို့ပါ”

“အေး ... ပေး ပေး”

ကျော်ဇင်ဗလ လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူပြီး စာကို အမြန်ဆုံးဖောက်လိုက်၏။

ကျော်ဇင်ဗလ ...

ငါ့ဆီမှာ သော့ရသွားတယ်။ ညီညီနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ခုည မီးခံသေတ္တာ ထပ်ဖွင့်မယ်။ ပြီးရင် တို့ကတိအတိုင်း သုံးပုံပုံပြီး ဝေ

ရွှေစကားစာပေ

၂၃၈ ကြယ်စင်များဝေ

မယ်။ နင်နဲ့ငါကတော့ အတူလက်တွဲလို့ မရတော့ပါဘူး။ ဝေစုခွဲပြီးရင် လမ်းခွဲကြတာပေါ့။ နင်လည်း နင့်လမ်းနင်လျှောက် ငါလည်း ငါ့လမ်း ငါလျှောက်မယ်။

သီသီကျော်

“တောက်... သစ္စာဖောက်မ၊ သင်းကို လူပြည့်မှာ ထားဖို့ တောင် မကောင်းဘူး။ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သစ္စာဖောက်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းဆိုပြီး”

ကျော်ဇင်ဗလ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ရှိသမျှ ပန်းအိုးတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို ပေါက်ခွဲနေသည်မှာ တဒင်္ဂရူးသွပ်သွားသည့်နှယ်။ ထိပ်ထားကိုပင် သတိမရနိုင် တော့။

သူ့ရင်ထဲမှာ အခံရခက်လွန်းနေ၏။ သီသီကျော်ကိုး ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ အမှုန့်ပင် ကြိတ်ပစ်ချင်မိပါ၏။ တစ်ချိန်က ချစ်သူပေမယ့် ယခုတော့ သီသီကျော်ဟာ သူ့ရန်သူစစ်စစ် ဖြစ်သွားချေပြီ။

ကမ္ဘာအဆက်ဆက် မဆုံတွေ့ချင်တော့။ အမုန်းမီးဟာ ကျော်ဇင်ဗလရဲ့ရင်ကို တဟုန်းဟုန်း လောင်မြိုက်နေသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် လောင်မြိုက်တော့မတတ်။

သူ့အနားမှာရှိသည့် ထိပ်ထားကို မေ့သွားပါသည်။ တကယ်လည်း သူ ထိပ်ထားကို စာရင်းထဲထည့်တာ မဟုတ်။ ရတနာရွှေငွေတွေ ရှိသည်ထင်လို့ လှည့်စားဖို့ကြံနေခြင်းသာ။

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၃၉

သည်တော့ အကွဲအရှုပ်စွည်းပုံရဲ့အလယ်မှာ သူ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သွေးတိုးလာသည့်ခေါင်းကို လက်နှင့်ဖျစ်ရင်း ရှေ့ခရီးစဉ်ကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

အငြိုးအတေး အာဃာတကြီးသူတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းမီးများက တကယ့်ကို အံ့သြကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၃)

ည ၁၂ နာရီမှာ မီးခံသေတ္တာရှေ့ လူစုံတစ်စုံ။

ကျော်ဇင်ဗလ၊ သီသီကျော်နှင့် ညီညီ၊ ထိပ်ထား။ နောက်
ဘာစိတ်ကူးနှင့်မသိ ဦးရှမ်းကြီးနှင့် မိညိုကိုပါ အနားသို့ ခေါ်ထား
လိုက်သေး၏။

ကျော်ဇင်ဗလနှင့်သီသီကျော်မှာ မျက်နှာကြီးတွေ တင်းမာ
နေလိုက်တာ မြင်ပင်မမြင်ဝံ့စရာ။ တကယ့်ကို ကြောက်လန့် ဖွယ်။

“ကဲ ကိုညီညီ... ဒီနေ့တော့ ရအောင်ဖွင့်ပေတော့၊ တွေ့
တဲ့ရတနာတွေကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူကြ
မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျားကြီးကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပေးမယ်
ပေါ့ဗျာ”

“မဖွင့်ခင်က ပြောလေ၊ အထဲမှာ ရတနာတွေက ဘယ်
လောက်တောင်များမယ်မှ မသိတာ၊ တော်ကြာ ခင်ဗျားက ရတနာ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၄၁

သိုက်တွေ့တဲ့လူလို လောဘတက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်
စီးရင် ဒုက္ခ”

“ကဲ... ငါးသိန်းစီ ပေးမယ်ဗျာ”

ကျော်ဇင်ဗလ၏စကားကြောင့် ညီညီ ဟက်ဟက်ပုက်ပက်
ရယ်လျှင် ကျော်ဇင်ဗလ ဒေါပွသွား၏။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ သူဌေးရယ်... ဒီလောက် သိန်းပေါင်းထောင်ချီ
တန်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို ဖွင့်ပေးတဲ့လူများ ငါးသိန်းပေးသတဲ့၊ မများ
လွန်းဘူးလားဗျာ... ခင်ဗျား ဥစ္စာ”

“ကျုပ်ကို မရိနဲ့ဗျာ... စကားကို ကောင်းကင်ပြာ”

သီသီကျော်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး စကားကို
ခပ်မာမာ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို ရမယ့်ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံပေးမယ်လို့
ပြောခေါ်ခဲ့တာ”

“ဘာ... ဆယ်ပုံတစ်ပုံ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ရှားများ
နေသလား၊ တန်ဖိုးခန့်မှန်းလို့မရတဲ့ ရတနာတွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံဆို
တော့ များတာပေါ့”

“နင် လောဘမကြီးနဲ့လေ၊ ကျားကြီးကိုလည်း လေးပုံတစ်ပုံ
ပေးမယ်လို့ ပြောထားရတာ၊ တို့အားလုံး ဝိုင်းကြံစည်ကြလို့ ရလာတဲ့

ရွှေစကားစာပေ

အကျိုးအမြတ်ပဲ”

“ဘာမျှ...ဟား ဟား ဟား...ခင်ဗျား အကြံအစည် ကောင်းလို့ ကျုပ်အလိုလို ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ ခုလို ပျက်ကော ပြုန်းတီးဖြစ်ကုန်ရတာ...နားလည်ရဲ့လား မိန်းမယုတ်ကြီးရဲ့၊ မိစ္ဆာ မကြီးရဲ့၊ ဘီလူးသရဲမကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားလောက် စိတ်ယုတ်မာတာ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာ၊ လော်လီဖောက်ပြားတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ပဲရှိမယ်”

ကျော်ဇင်ဗလ ပက်ပက်စက်စက် မုန်းတီးရန်လိုစွာပြောလျှင် သီသီကျော် မျက်လုံးတွေပြာပြီး ဒေါသတွေကြွေ... လူက ဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“ဟင်...နင် နင် အစကတော့ နင်ပါ အလိုတူ အလိုပါ စီစဉ်ကြပြီး ခုခါမှ ဘာရုန်းထွက်နေတာလဲ၊ မြတ်နိုးကို သတ်တုန်း က နင်လည်း သဘောတူစီစဉ်ခဲ့တာ”

ညောင်မြစ်တူးလို့ ပုတ်သင်ညိုပေါ်တာလား။

ဥစ္စာပစ္စည်းလောဘကြောင့် စကားတွေ လွန်ကျူးလာခဲ့ကြ လျှင် ညီညီနှင့် ထိပ်ထားမှာလည်း အံ့အားသင့်လျက်။

“ခင်ဗျားလင် ကျားကြီးကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်တာ၊ ခင်ဗျား တို့ သတ်တာ၊ ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်ဘူး... အလွတ်ကြီး၊ အားလုံး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျားကြီးရဲ့အစီအစဉ်တွေပဲ”

“ခုမှတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ နင်လည်း ကြံရာပါလေ၊ အပြစ်ရှိရင် သုံးယောက်လုံး အတူတူခံရမှာပဲ၊ ကဲ ညီညီ... ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့၊ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်စရာရှိတာဖွင့်”

သီသီကျော် မင်းသမီးခေါင်း၊ စွာချလိုက်လေပြီ။ သူမလက် ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ရောက်လာလေ၏။ သေနတ်က အားလုံး ကို ချိန်ပြီးသား။ ညီညီရောထိပ်ထားပါ ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်တော့ မည်မှန်း တုန်လှုပ်စွာ သိလိုက်ကြရပြီ။

ကျွန်ုပ်ယောက်ခတ်သည့်ကြားက မြေစာပင်တွေ ဖြစ်တော့ မည်။ ဦးရှမ်းကြီးနှင့် မိညိုတို့လည်း နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင် နေကြရပါ၏။

ညီညီ မီးခံသေတ္တာကို သူ့ပညာတွေသုံးပြီးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား၏။ မကြာခင် မီးခံသေတ္တာပွင့်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟယ်”

အထဲမှာ ရတနာတွေနှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံးပင် အထဲမှ ရတနာများကို သတ်လက်လွှတ်ငေးမောကြည့်နေကြစဉ် ကျော်ဇင်ဗလဆီမှ ဟဟားဟားရယ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်နှင့်၊ လောဘဖောတိုက်ပြီး သတ်လက်လွှတ်ဖြစ်နေသည့် သီသီကျော် ခံလိုက်ရလေပြီ။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ... မလုပ်နဲ့ဇနော် အယုတ်

၂၄၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တမာမကြီး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ဘဝ၊ ကျုပ်အိပ်မက်တွေ ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သာယာလှပမယ့်ဘဝကို ခင်ဗျားဖျက်ဆီးခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို သတ်မလို့လား၊ ငါ့ကိုသတ်လို့လည်း မင်းရဲ့မြတ်နိုး ပြန်ရှင်မလာတော့ဘူး၊ ငါသေသွားရင် ကျားကြီးကလည်း မင်းကို ပြန်သတ်မှာပဲ၊ ငါ့ဘဝကတော့ မထူးတော့ဘူးလေ၊ ငါ့မှာ အပြစ်မတွေ့များလှပြီ၊ ငါ့အချစ်ဆုံးလူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေရမှာ ငါကျေနပ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ခုထိ ပလီတုန်း”

သည်စဉ် အခန်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ျက်လှည့်ပြလိုက်သလို မိညိုပျောက်သွားပြီး မိညိုနေရာမှာ မြတ်နိုးယုယ ပေါ်လာခဲ့၏။

အသားညိုတာတွေ ဖျက်၊ သွားတုတွေချွတ် ပုံမှန်အသွင်နှင့် မြတ်နိုးယုယ အခန်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ထက် တစ်ဖက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးထားပြီး မျက်နှာက နာကြည်းမှုအပြည့်နှင့်။

“ဟင် မြတ်နိုး ... မင်း မသေဘူးနော်၊ မင်း မင်း တစ္ဆေလား၊ လူလား”

“ကျွန်မ မသေဘူး၊ ရှင့်လိုလူယုတ်မာက စဉ်းလဲကောက် ကျစ်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် ကယ်မယ့်သူရှိလို့ ကျွန်မ မသေခဲ့ဘူးလေ”

“မြတ်နိုးရယ် ... အချစ်ရယ် ... မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၄၅

ကွယ်၊ ဟိုမိန်းမကြီး ဖြားယောင်းလို့ သူတို့နောက်ပါခဲ့ရပေမယ့် မောင်အမြဲတမ်း အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး နောင်တရခဲ့၊ လွမ်းဆွေးခဲ့ရတာပါကွယ်”

ချက်ချင်းပင် ကျော်ဇင်ဗလ ပြောင်လိမ် ပလီနေခဲ့လျှင် သီသီကျော် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

“အေး ... နင် အစက မသေလည်း ခု ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်ဟဲ့ ... သတ်မယ်”

အားလုံးကြောင်ကြည့်နေသည့်ကြားမှပင် သီသီကျော် မြတ်နိုးကို သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လျှင် စိုင်းက မြတ်နိုးကို လှမ်းဖက်ပြီး ဝပ်ချလိုက်၏။

“အား”

သေနတ်သံတွေက အခန်းထဲမှာ ရှက်ယှက်ခတ်လျက်၊ သီသီကျော်နှင့် ကျော်ဇင်ဗလတို့ အခန်းထဲမှာ သဲကျသွားကြပြီး အံ့သြထိတ်လန့်စွာနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။

သီသီကျော် သေနတ်ကျည်ဆန်က မြတ်နိုးကိုမထိပေမယ့် ကျော်ဇင်ဗလရဲ့သေနတ်ကျည်ဆန်က သီသီကျော်ရင်ဝကို ထိသွားခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် ကျော်ဇင်ဗလမှာလည်း ဒဏ်ရာနှင့်၊ ဒဏ်ရာက ပခုံးကိုထိသွားခြင်း၊ သူ့ကို ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲ။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်းဝမှာ ပေါ်လာတာက ကျားကြီးနှင့်သူ့နောက်လိုက် နှစ်ယောက်။

“အားလုံးမလှုပ်နဲ့နော်၊ တစ်ကောင်မှ မလှုပ်နဲ့၊ ကဲဟေ့ ထွန်းနိုင် ... မီးခံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေ သွားထည့်ခဲ့စမ်း”

ကျော်ဇင်ဗလနှင့် သီသီကျော်ရှေ့မှာပင် ထွန်းနိုင်က ရတနာ ဇေယျာ အိတ်တစ်လုံးနှင့် စုပြုံထည့်သိုလျက်။ ကျားကြီးနှင့် အောင် သိုက်က အားလုံးကို သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ချိန်ထား၏။

သီသီကျော် ကျားကြီးကို လက်ဆန့်တမ်းလိုက်သည်။

“မောင် အချိန်မီ ရောက်လာသားပဲနော်၊ အား ... ကျွတ် ကျွတ် ... မမသီကို ဆေးရုံပို့ပေးပါ မောင်ရယ်၊ မမသီ သေရတော့ မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

သီသီကျော်အပြောကို ကျားကြီးက တဟားဟား ရယ်ရင်း တုံ့ပြန်၏။

“ခင်ဗျားကို ဆေးရုံတင်ရင် ကျုပ်တို့တွေအားလုံး ကိုယ့်သေ တွင်း ကိုယ်တူးသလိုဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး သာ သေလိုက်၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားကို ကျုပ် နိဗ္ဗာန်ပို့ပေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

သီသီကျော် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ သူမ လူအရွေး မှားခဲ့ပါပကော။ သူမလို သစ္စာမရှိသည့် မိစ္ဆာမတစ်ယောက်အတွက်

သင်ခန်းစာက ခပ်စပ်စပ်။

ယခုတော့ သူမကို ကျော်ဇင်ဗလကလည်း မုန်း၊ ကျားကြီး ကလည်း သူမကို အသုံးချသွားခဲ့ရုံသာ။

သီသီကျော် စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်စိ တွေ ပြာနေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုလှည့်စားသွားသည့် ကျားကြီးကို တုံ့ ပြန်ရမည်။ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တော့ သီသီကျော်ကို သေ ပြီလို့များ ထင်သွားသလားမသိ။ ကျားကြီး၏အာရုံက ကျော်ဇင်ဗလ နှင့်ညီညွတ်မှု။ ထိပ်ထားနှင့် မိညိုကလည်း မိန်းကလေးတွေ။

“မြန်မြန်ထည့်ပါ ထွန်းနိုင်ရဲ့ ... ငါတို့သေနတ်သံတွေ ကြောင့် ရဲပစ္စယောင်တွေ ရောက်လာဦးမယ်”

မြတ်နိုးမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို မတရားထည့်ယူနေသဖြင့် အသည်းဆတ်ဆတ် တုန်နေရသည်။ စိုင်းမှာလည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ မြတ်နိုးကိုလည်း လက်ချင်းဖျစ်ခါ သတိပေး ထားသည်။

လောဘသားတွေရဲ့ရှေ့မှာ အဆင်မသင့်လျှင် သေသွားနိုင် သည်မို့။

“ကဲ ... ပြီးပြီလားဟေ့ ... ဟား ဟား ဟား ... ကဲ ကျော်ဇင်ဗလရေ ... မင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး သေပွဲဝင် ကြပေတော့၊ ကဲ ထွန်းနိုင်နဲ့အောင်သိုက် ... အပြင်ထွက်၊ ငါ ဒီလူ

၂၄၈ ကြယ်စင်များဝေ

တွေ့ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ခဲ့မယ်'

ရတနာထုပ်ကိုပိုက်ပြီး ထွန်းနိုင် မီးခံသေတ္တာဘေးမှခွာလျှင် ညီညီ ရိပ်ခနဲ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် ထွန်းနိုင် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွား၏။ ကျားကြီး ညီညီကို သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်တော့ ညီညီ ထွန်းနိုင်ကိုယ် လုံးနှင့် ကာထားလိုက်သည်။

‘ဒိုင်း’

‘ဒိုင်း’

‘ဒိုင်း’

သေနတ်သံတွေက သုံးချက်တောင်။ သီသီကျော်က ကျား ကြီးကို လှမ်းပစ်ပြီး စိုင်းက အောင်သိုက်၊ အောင်သိုက်က ကျော်ဇင် ဗလ။

ပစ်ခတ်သံတွေကြားမှာ သွေးတွေအိုင်ထွန်းလို့ ထွန်းနိုင်က လည်း သူ့ဆရာလက်ချက်နဲ့ ရင်ပွင့်လျက်။

လောဘသားတို့၏ သွားရာလမ်းကား အနိဋ္ဌာရုံအတိပြီး လျက်။ တူသောအကျိုးပေးခြင်းပါတကား။

သေနတ်မှန်ထားကြပေမယ့် အားလုံး သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာတွေတော့ မဟုတ်။ စစ်ချက်တွေ၊ ဖြောင့်ချက်တွေ ယူရဦး မည်မို့ ညီညီက ရဲဌာနသို့ ပိုင်ယာလက်နှင့် အကြောင်းကြားသလို ထိပ်ထားကလည်း သီသီကျော်၊ ကျော်ဇင်ဗလနှင့် ကျားကြီးတို့သုံး

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၄၉

ယောက်ကို လက်ထိတ်တွေ လျှောက်ခတ်လိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် လူနာတင်ကားတွေရော ရဲကားတွေပါ အကြင်နာစံအိမ်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလေတော့သည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၄)

ဒုရဲအုပ်ညီသစ်နှင့် လဝန်းတို့စုံတွဲက အရင်လက်ထပ်ကြပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာ စိုင်းနှင့်မြတ်နိုးတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။

ယခုတော့ အဘညီနှင့် အဒေါ်အဲနန်းတို့ပါ မေတ္တာစံအိမ်ကြီးမှာ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

မုန်တိုင်းပြီးသွားတော့လည်း လေပြည်လေညင်းက အသည်းခိုက်အောင် ကြည်နူးစဖွယ်။

သည်နေ့ညစာကို မြတ်နိုးတို့အိမ်မှာ ညစာစားပွဲအဖြစ် ဂုဏ်ပြုကျင်းပကြဦးမည်။ ဂုဏ်ပြုရမည့်သူတွေကတော့ အဘညီတို့ မိသားစုရယ်၊ မြတ်နိုးဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေ ရဲမှူးကြီးဦးဝင်းမောင်ရယ်၊ နောက် ဒုရဲအုပ်မလေးထိပ်ထားနှင့် ဒုရဲအုပ်ညီသစ်ခေါ် ညီညီတို့ စုံတွဲပေါ့။

“ဟော ... လာကုန်ကြပြီ ... လာ ဘာဘ”

ရဲမှူးကြီးဦးဝင်းမောင်ကို မြတ်နိုးသွားတွဲခေါ်ခဲ့ပြီး အဘညီရဲ့ဘေးမှာ နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

အဒေါ်အဲနန်းနှင့်လဝန်းကတော့ လိုတာလုပ်ပေးဖို့ အနားမှာ ပြုံးပြီးလေးတွေနှင့်။

ဦးဝင်းမောင်က မြတ်နိုးကို အဖြစ်သနစ်တွေ ရှင်းပြနေခဲ့သည်။ ထမင်းမစားမီ ...

“သမီးလေးမြတ်နိုး သေပြီဆိုပြီး လက်ထပ်စာချုပ်ကိုပြသမီးပစ္စည်းတွေ အကုန်သိမ်းနေတော့ ဘာစိတ်ထဲ သံသယတွေ ဝင်လာခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စ မရိုးသားဘူးလို့၊ ဒါနဲ့ သူတို့စည်းဝိုင်းထဲကို ဘာဘတပည့်နှစ်ယောက် သွင်းလိုက်တာ ... ညီညီနဲ့ ထိပ်ထားပေါ့၊ ခုတော့ လူမိုက်တို့ရဲ့သွားရာလမ်းပဲလေ၊ သီသီကျော်လည်း သေ၊ ကျော်ဇင်ဗလက သွက်သွက်ခါအောင်ရူးသွား၊ ကျားကြီးတို့အဖွဲ့လည်း ထောင်ထဲမှာပဲ အသက်ကြီးပြီး ဘဝဆုံးမှာပါ”

မြတ်နိုးမှာ ဘာဦးဝင်းမောင်ကို ကျေးဇူးတင်သလို ထိပ်ထားနှင့်ညီညီကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

“ဘာဘရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် မြတ်နိုး နှစ်ခါပြန်မသေရတာ၊ ထိပ်ထားနဲ့ ကိုညီညီက ဥပါယ်တံမျှင်နဲ့ စောင့်ရှောက်ကြပေလို့ပေါ့၊ သေရွာပြန် သေတွင်းထွက်မလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို မြတ်နိုး တစ်သက်လုံးဆပ်သွားမှာပါ”

၂၅၂ ကြယ်စင်များဝေ

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာပရိယာယ်ကို ယုံစားမိခဲ့တဲ့ မြတ်နိုးရဲ့အဖြစ်က သိပ်ကို သင်ခန်းစာယူဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ပြန်တွေးရင် အရမ်းကြောက်မိပါတယ် ဘာဘရယ်၊ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ လှည့်စားကောက်ကျစ်မှုတွေက လူမဆန်လွန်းပါတယ်။ လူရင့်မကြီးကို အမဲပစ်သလို ပစ်ပြီး”

မြတ်နိုး အသံလေးတုန်ဝင်သွားတော့ အနားမှာရှိသည့် စိုင်းမနေနိုင်။ ကိုယ့်ဇနီးရဲ့မျက်ရည်စကို သူ မမြင်ရက်။ မြတ်နိုးရဲ့ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်ကာ အားပေးစကားဆိုရသည်။

“ပြီးတာတွေ ပြန်မတွေးပါနဲ့တော့ မြတ်နိုးရယ်၊ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံကောင်းလွန်းတော့ လူမင်းဘုန်းကြီး နတ်မင်းမနေနိုင်ဆိုသလို မြတ်နိုးကို ကိုကိုလာကယ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီး ဘာဦးဝင်းမောင်ကလည်း ဒီအမှုကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီလေ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာတွေပဲ တွေးပါတော့ ကလေးရယ်၊ ကဲ... အခုဆို မြတ်နိုးဘဝမှာ ရန်သူတွေ၊ မုန်းသူတွေ မရှိတော့ဘဲ ချစ်သူတွေပဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ အခု မမတောင်းဆိုလို့ လဝန်းတို့လည်း ဒီအိမ်ကို ပြောင်းနေကြတော့မယ်လေ၊ အိမ်မှာ အဘညီ၊ ရယ်၊ ဒေါ်လေးအဲဒီနန်းရယ်၊ လဝန်းတို့စုံတွဲနဲ့ မမတို့ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လူတွေ အများကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ မမဘေးနားမှာ

ရွှေစကားစာပေ

ချစ်သူ ... မုန်းသူ ... ရန်သူ ... ၂၅၃

ချစ်သူတွေပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျကြတော့မှ မြတ်နိုးမျက်နှာလေး ကြည်စင်လာပြီး ညစာစားပွဲကြီးလည်း ရယ်သံတွေနှင့် စိုပြည်နေလေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၅)

စိုင်းနှင့်မြတ်နိုးတို့နှစ်ယောက်၏ အခန်းက အခန်းသစ်ပါ။
မြတ်နိုးနေခဲ့သည့် အခန်းက အနိဋ္ဌာရုံတွေနှင့် ပြည့်နှက်ခဲ့သည့် အခန်း
မှ ထိုအခန်းကို သူတို့မနေကြ။ အဘညီက နေမည်ဆိုလို့ အဆင်ပြေ
သွား၏။

ည ဆယ်နာရီကျော်နေပေမယ့် မြတ်နိုး မှန်ပြတင်းမှ ဆောင်း
လေလေးကို ငေးနေခဲ့လျှင် လူရိုးကြီးစိုင်း၏ရင်ထဲမှာ ကျော်စင်ဗလကို
သတိရနေသလားဟု တွေးပြီး ရင်ပူနေမိ၏။

“မြတ်နိုး... ဘာတွေ တွေးနေသလဲကွာ၊ လာ... အိပ်
တော့လေ”

သူခေါ်တော့လည်း မြတ်နိုးလေး သူ့အနားသို့ တရွေ့ရွေ့
ရောက်လာသဖြင့် စိုင်း ကြင်နာစွာ ပွေ့ပက်ထားမိသည်။

“မြတ်နိုးတွေ့နေတာ မြတ်နိုးသားသမီးလေး မွေးရင် ကျော်
စင်ဗလလို လူယုတ်မာမျိုးနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ပါ ကိုကိုရယ်”

ရွှေစကားစာပေ

“ဪ မြတ်နိုးရယ်... ကိုကိုတို့ ရှိသားပဲကွာ၊ သမီးလေး
လမ်းမမှားရအောင်၊ အရွေးမမှားရအောင် ကိုကိုတို့ ဝိုင်းကြည့်ပေးကြ
တာပေါ့။ ကဲ မမ... အဲဒီသမီးလေးက ကံကောင်းပြီး ကိုကိုလို
သူတော်ကောင်း၊ လူရိုးလူဖြောင့်လေးနဲ့ တွေ့မှာ... စိတ်ချ၊ ဘာမှ
တွေးပူမနေနဲ့၊ နို့... ကိုယ်ဝန်ကရော ရှိပြီလား”

စိုင်း မြတ်နိုးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး မေးလိုက်တော့
သူမ အရှက်သည်းစွာနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာဝှက်ထားခဲ့သည်။

“မသိဘူးလေ”

“အရှုံးမလေး... ကဲ... ဘာမှ တွေးပူမနေပါနဲ့ မိန်းမ
ရာ၊ ခုဆို လဝန်းတို့က ကိုယ်ဝန်နှစ်လတောင် ရှိနေပြီ၊ ကိုကိုတို့က
ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ တော်ကြာ အဘက မြစ်ဦးလေးကို အရမ်းချစ်
သွားမှာ၊ ကိုကိုတို့လည်း သူတို့နဲ့အမိလိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြရအောင်
... နော်”

“အာ ကိုကိုနော်... ဒါလား လူရိုးလူကောင်း... အလ
ကား လူလည်ကြီးပါ”

မြတ်နိုး ခပ်နဲ့နဲ့လေးမူလျှင် စိုင်း ကြည့်နူးကျေနပ်စွာ ရယ်မော
ရင်း...

“လူလည်ပေမယ့် ကောင်းသောလည်ခြင်းနဲ့လည်တဲ့ လူ
လည်လေးပါ မြတ်နိုးရဲ့၊ မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကို တစ်သက်လုံး

ရွှေစကားစာပေ

၂၅၆ ကြယ်စင်များဝေ

ကြင်နာမြတ်နိုးသွားမယ့် လူရိုးလူလည်ကြီးပါ”

“ဟွန်း...တတ်တယ်”

ယခုတော့လည်း...

မြတ်နိုးရဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူတွေရဲ့ ရယ်မော ဂုဏ် ဘာ
ယာရှိပြည်လို့သာ ...။

စင်ပုဒေ

BURMESE
CLASSIC
COM